este fără îndoială aceia a monştrilor omeneştĭ.

Nimic nu poate fi maĭ zguduitor, de cât rândurile acelea de capete moarte, saŭ în agonie, ale giganţilor.

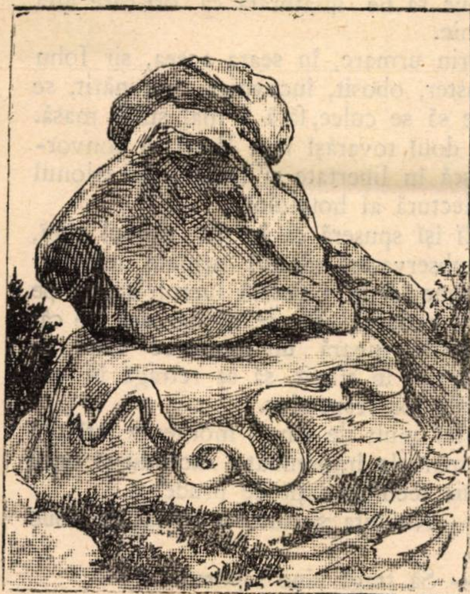
Se pare une orĭ, că s'a materializat în piatră, spiritul care însufleţia acele capete.

Ochiĭ te privesc din fundul orbitelor cavernoase; gurile par că exalează o ultimă suflare. Giganţiĭ aceştia par că suportă lumea pe capetele lor ca Atlas, şi ţi se pare aproape că iĭ auzĭ gemînd şi iĭ vezĭ prăbuşindu-se sub greutatea care iĭ apasă.

Unul singur dintre eĭ surîde; dar e un surîs spăimântător, un surîs care te îngheaţă.

Geniul luĭ Lowy este oare cum un geniŭ macabru: maĭ tîrziŭ, când a devenit un sculptor mare, iĭ plăcea să orneze maĭ ales sicriile şi mormintele.

Maĭ înco'o, o grupă de cântăreţĭ conspiră în fundul uneĭ caverne. pentru a urzi nu ştiŭ ce cântec noŭ. Vederea acesteĭ grupe, era o uşurare, după aceia a monştrilor giganţĭ

Un şerpe de piatră se încălzeşte mereŭ la soare.

Străbătînd pădurea, ajunserăm la picioarele uneĭ coline stîncoase. Creştetul colineĭ, botezat cu bizarul nume de «Herculanum», era un amfiteatru natural de stâncĭ, pe care neobositul sculptor le transformase în ruine de castel.

Acolo am fost primit de către un tînăr care purta la cingătoare o legătură de cheĭ; locul fusese înconjurat cu un grilaj, ca măsură de apărare împotriva vandalismuluĭ vizitatorilor.

La intrare, douĭ cavalerĭ giganţĭ de piatră,—douĭ cruciaţĭ—în picioare, înarmaţĭ, îl păzesc pe împăratul Frederik Barbă-roşie, cel maĭ celebru dintre monarchiĭ sfîntuluĭ imperiŭ roman. Barbăroşie stă în faţa lor, pe tronul săŭ, în scobitura uneĭ stîncĭ maĭ marĭ. Figura, prin atitudinea şi prin dimensiunile pe care le atinge, este în adevĕr impozantă. Se ştie că după spusa legendeĭ, marele împărat este adormit în mijlocul cavalerilor săĭ, într'o sumbră cavernă a munteluĭ Untersberg.

El aşteaptă cu răbdare de secole întregĭ, ca corbiĭ să înceteze de a maĭ croncăniĭ în jurul culmeĭ pentru a se deştepta, şi a veni să readucă armonia şi pacea în bătrîna Germanie.

Eroiĭ Bohemieĭ, n'aŭ fost nicĭ eĭ uitaţĭ de către sculptoriĭ: Jean Ziska, teribilul şef al husiţilor, ducele Wencesbas, călugărul Prokop, îşĭ aŭ fie-care statuele lor. Cavaleriĭ iĭ înconjoară din toate părţile, urcaţĭ de caĭ de foc, gata să se avînte în orĭ-ce moment, pentru a salva regatul. Dar pînă acuma, n'a sunat încă ora!

Sculpturile pădureĭ Libechow aŭ aspectul alteĭ lumĭ; ele te fac să cazĭ pe gândurĭ, şi să te înfiorĭ. Chiar însăşĭ ideia de a'şĭ întrupa cine va gândurile în pietrele uneĭ pădurĭ, nu este prin ea însăşĭ, destul de bizară?

Lowy apare printre contenporaniĭ săĭ, ca un artist al uneĭ alte vrîste.

In orĭ-ce caz, pădurea Libechow este mică în lume, şi îndrăznesc s'o recomand călătorilor, în adevăr iubitorĭ de artă.

I. Dormoy.

MAŞTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

— Sunteţĭ amândoĭ, occidentalĭ romanticĭ... Orĭ-ce aĭ spune d ta, noĭ nu putem crede că te veĭ opri în mijlocul drumuluĭ... Să ştiĭ că din momentul acesta, nu te vom maĭ perde nicĭ o singură clipă din vedere...

— Lucrul acesta îl vom vedea.

— Nicĭ unul dintre gesturile d-tale, nicĭ o mişcare, nicĭ un cuvînt nu ne va scăpa.

— Eĭ bine!.. vĕ mulţumesc pentru această înştiinţare; mĕ voĭ plimba după bunul meŭ plac, fără să mĕ preocup câtuşĭ de puţin de d-tră.

— Te înşelĭ.

Tînărul romancier începu a rîde cu hohote.

— Oare nu cumva aveţĭ pretenţia de a şti maĭ bine de cât mine ceea ce voĭ face?

— Se poate.

Răspunsul acesta scurt şi serios, îngheţă surîsul pe buzele luĭ Max.

— Cum asta «se poate»?

— Veĭ înţelege îndată. Dacă într'un spaţiŭ de timp, pe care îl vom fixa noĭ, după aprecierea noastră, nu veĭ fi lucrat pentru noĭ..

— Nu vĕ opriţĭ, vĕ ascult cu bucurie.

— Ne vom aduce aminte, că odinioară în Asia, devenisem celebru printr'o cunoaştere perfectă a legilor magnetizmuluĭ.

— Ah!.. dacă e aşa, atuncĭ ştiŭ că d-ta aĭ fost talşul doctor Basset.

— Ce-mĭ pasă!

— Ah!.. ah!.. dacă credeţĭ că veţĭ putea izbuti cu mine prin asemenea mijloace, să-mĭ daţĭ voe a vĕ spune că vĕ înşelaţĭ amar..

— Veĭ crede şi d-ta acelaşĭ lucru, când îţĭ vom spune carĭ vor fi supuşiĭ noştri magneticĭ.

— Numeşte-ĭ.

— Unul dintre eĭ se numeşte Max Soleil...

— Eŭ?

— Celalt se numeşte d-ra Violeta Fowler.

Iarăşĭ numele acesta.

Romancierul avu senzaţia unuĭ pumnal împlântat în inimă.

Cum!.. Oare acea drăgălaşe fată, care cu atâta entuziasm se aruncase în aventura celor două doamne necunoscute, punându-şĭ la dispziţie averea şi focul tinereţeĭ eĭ pentru a încerca să le salveze, avea să cadă şi dânsa victima acelor teribile Măştĭ galbene?

Cu toate acestea, Max ştiu să se stăpânească:

— Nu pot fi magnetizaţĭ, răspunse dânsul, de cât aceia carĭ se supun de bună voe uneĭ asemenea operaţiĭ... Cu forţa, experienţele de soiul acesta nu pot reuşi de cât asupra unor oamenĭ bolnavĭ, nenorociţĭ.

— Şi d-tră nu veţĭ voi să vĕ supuneţĭ acesteĭ experienţe? întrebă necunoscutul.

— Fără îndoială că nu.

— Şi eŭ vĕ asigur că nu veţĭ putea să vĕ împotrivĭţĭ.

— Ah!.. dar asta e prea mult!

— Şi cu toate acestea, lucrul este cât se poate de simplu... O fiinţă adormită n'are conştiinţa faptelor carĭ se vor întâmpla... Despre o împotrivire din partea uneĭ fiinţe adormite, nicĭ nu poate fi vorba...

— Din partea uneĭ fiinţe adormite?.. Cum asta?..

— Iată... Intr'o bună seară, vom încerca experienţa fie asupra d-tale, fie asupra graţioaseĭ d-reĭ Violeta... Vom începe experienţa în timpul cât d-tră veţĭ fi adormiţĭ... Din starea de somn, vĕ

voiŭ face să treceţĭ în starea de hipnoză... Recunoaşteţĭ şi d-voastră că o dată în această stare, îmĭ veţĭ destăinui singurĭ propriile d-tră gândurĭ... Tînĕra şi frumoasa d-tale amică, va putea să ne facă acelaş serviciŭ.

Şi cu o ironie muşcătoare, misteriosul personagiŭ adăogă:

— Am fost corect... Mĭ-am desvăluit întreg jocul în faţa d-tale... Vĕ las acuma cu gândurile d-tră...

Ca prin farmec, lumina se stinse... Fără îndoială, unul dintre misterioşiĭ visitatorĭ, întorsese comutatorul electric...

O clipă, Max rămase uimit. Când în clipa următoare, întinse mâna spre cheia de aprindere, şi lumina se răspândi din noŭ în cameră, cele treĭ măştĭ galbene nu maĭ eraŭ nicăerĭ.

Max se sculă, alergă la uşe.

Cheia era în interior, dar nu era de loc întoarsă. Mizerabiliĭ putuseră decĭ intra şi eşi, fără să fie supăraţĭ de cine-va.

Constatarea aceasta ar fi trebuit să-l liniştească oare-cum pe romancier. Nu maĭ avea acuma să-şĭ bată capul pentru a pătrunde misterul introduceriĭ bandiţilor în camera sa.

Cine ştie? Poate că vre-unul dintre eĭ făcea parte chiar din personalul hoteluluĭ.

Cu toate acestea Max Soleil nu se linişti. Până dimineaţa fu mereŭ agitat, gândindu-se la ameninţarea care-ĭ fusese adresată.

Cum? avea să fie silit să descopere, fără voia sa, locul de retragere al celor douĕ victime? Oh! dar asta nu era cu putinţă.

Apoĭ bunul tînăr, se gândi la primejdia de moarte care plana deasupra tineriĭ sale prietene. Şi în faţa uneĭ asemenea perspective, se întrebă o clipă, dacă nu cum-va ar fi fost maĭ bine să părăsească pentru tot-d'a-una partida.

Dar îndoiala aceasta nu fu de cât de foarte scurtă durată.

A doua zi dimineaţă, tînĕrul se însenină din noŭ, maĭ ales după ce povesti frumoaseĭ englezoaice scena emoţionantă petrecută în timpul nopţeĭ.

— Oh! zise tînăra fată, după ce ascultase cu atenţie povestirea romancierului, dar mi se pare că nicĭ eŭ, nicĭ d-ta, nu vom adormi nicĭ odată prin localurĭ publice.

— Fără îndoială.

— Prin urmare, va fi de-ajuns să ne zăvorim întot-d'a-una uşile, pentru ca să fim sigurĭ că nu vom putea fi surprinşĭ în timpul nopţeĭ.

— Toate acestea sunt cât se poate de adevĕrate. Va trebui de asemenea să ne cercetăm cu îngrijire camerile, înainte de culcare. S'ar putea întâmpla să se ascundă cine va chiar din timpul zileĭ. In orĭ-ce caz, trebue să mărturisim că cu toată băgarea noastră de seamă, s'ar putea foarte bine întâmpla să fim surprinşĭ într'o noapte. Oameniĭ aceia sunt foarte primejdioşĭ.

— Dar... d-ta maĭ ales, cu imaginaţia d-tale bogată de romancier, veĭ găsi, va trebui să găseştĭ un mijloc, pentru a scăpa de urmărirea acestor bandiţĭ.

«D-ta, care aĭ ştiut să le descoperĭ secretul în ascunzătoarea lor, care aĭ demascat pe falşul doctor Bassel, care aĭ ştiut să descoperĭ enigma fugeĭ celor douĕ victime din casa de sănătate a doctoruluĭ Elleviousse... d-ta, care te pricepĭ să facĭ atâtea lucrurĭ ingenioase, veĭ şti fără îndoială, să scapĭ şi din această încurcătură.

Am cea maĭ deplină încredere.

Max îĭ mulţămi pentru atâtea laude, cu o privire plină de recunoştinţă.

După un moment de tăcere, tînăra fată întrebă:

— N'aĭ recunoscut nicĭ una dintre cele treĭ măştĭ printre oameniĭ hoteluluĭ?

— Nu. Şi cu toate acestea te rog să mĕ crezĭ că 'ĭ-am examinat pe toţĭ cu cea maĭ mare atenţie.

«M'am întrebat şi eŭ prin ce mijloace aŭ putut pătrunde bandiţiĭ în hotel, fără să fie observaţĭ, cel puţin de către portier.

«Fără îndoială că lucrul trebue să fie cât se poate de simplu, dar pînă acuma, nu ştiŭ încă lămurit cum s'a petrecut...

— Dacă-ĭ aşa, eŭ îţĭ propun să plecăm îndată şi să începem o lungă plimbare... Vom merge la întâmplare, şi în cele din urmă, va trebui să ne piardă urma... Va fi un concurs de abilitate... Aicĭ, iarăşĭ am cea maĭ deplină încredere în talentul d-tale inventiv...

— Aceasta este şi părerea mea... maĭ cu seamă că voĭ avea şi concursul uneĭ persoane care este aşa de cunoscătoare a tuturor soiurilor de călătoriĭ...

CAP. XII

Supliciul nesiguranţeĭ

— In urma acesteĭ hotărîrĭ, ceĭ douĭ tinerĭ rătăciră toată ziua, tîrîndu-l în urma lor şi pe John Lobster, pe are exerciţiul acesta îl făcea cât se poate de nenorocit.

Gentilomul englez era cât se poate de uimit văzând pe Cesar Landrun care avea aparenţa unuĭ om de vre-o cincĭ-zecĭ de anĭ, mergând mereŭ tot înainte, fără să dea cel maĭ mic semn de oboseală.

— Ah! murmură dînsul, dar ştiĭ că eŭ nu te înţeleg de loc pe d-ta!... Eştĭ cu mult maĭ bătrîn de cât mine, şi parĭ a nu obosi de loc, pe când eŭ, abia mă maĭ pot mişca.

La fie-care cincĭ-zecĭ de paşĭ, sir John se opria şi-şĭ exprima cu timiditate dorinţa sa arzătoare de a lua o băutură răcoritoare.

D-ra Violeta, veselă de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, îĭ răspundea rîzînd:

— In interesul sănătăţeĭ d-tale, nu te voĭ maĭ lăsa să beĭ... E foarte primejdios pentru un om gras să bea când e obosit...

Şi Lobster, de voe de nevoe, rîdea şi dânsul.

Odinioară, pe vremea când era aşa de plictisită, frumoasa fată ar fi avut milă de reprezentantul Camereĭ comunelor. Dar acuma se produsese în spiritul eĭ, o mişcare, o metamorfoză, pe care ea însăşĭ n'ar fi putut s'o definească... Dar de un lucru era sigură: roşul şi gravul domn Lobster îĭ displăcea acuma peste măsură, şi vĕzĕndu-l ast-fel, asudat, obosit, într'o situaţie demnă de plâns, nu simţia alt sentiment de cât acela care se oglindeşte în următoarele cuvinte, pe care dînsa le pronunţa adese-orĭ, aparte:

— Dacă drumul îl oboseşte, n'are de cât să se reîntoarcă la hotel.

Şi la urma urmeĭ judecând drept, tînăra fată avea perfectă dreptate gândind ast-fel; pentru că, dacă din nenorocire, o persoană nu se poate mişca, nu urmează de aci că şi toate persoanele care 'l înconjoară să fie condamnate la nemişcare.

Tirania infirmităţeĭ saŭ a slăbiciuneĭ, trebue să fie înlăturată ca orĭ-care altă tiranie.

Prin urmare, în seara aceea, sir Iohn Lobster, obosit, încovoiat, gutunărit, se duse să se culce, fără a maĭ sta la masă. Ceĭ douĭ tovarăşĭ fură lăsaţĭ să convorbească în libertate şi linişte, în salonul de lectură al hoteluluĭ.

Eĭ îşĭ spuseră că în tot timpul zileĭ, nu observaseră nicăerĭ urmele măştilor galbene, şi îşĭ repetară lucrul acesta pe nişte variante atât de numeroase, în cât ceasurile sunară un-spre-zece când se hotărâră, în sfîrşit, să se retragă în camerile lor respective.

Maĭ mult de cincĭ momente stătură cu mâinele împreunate, făcĕndu-şĭ unul altuia recomandaţiĭ de prudenţă.

— Nu uita să întorcĭ cheia de douĕ orĭ.

— Să tragĭ bine zăvorul.

— Să bagĭ de seamă ca fereastra să fie închisă bine, şi să cercetezĭ dacă nu cum-va coşul sobeĭ nu este destul de larg pentru ca să poată îngădui trecerea unuĭ om.

— Să vezĭ dacă nu cum-va maĭ există şi o altă uşă de comunicare...

Şi când în sfîrşit, mânele lor încetară de a se maĭ strînge, când se părăsiră, se maĭ întoarseră de maĭ multe orĭ pentru a se maĭ vedea încă; numaĭ păreţiĭ sălii, care interveniră între eĭ, îĭ putură face să-şĭ urmeze înainte, fie-care calea sa.

Dacă cine-va s'ar fi mirat de simpatia aceasta aşa de vie, şi într'un mod atât de naiv manifestată, fără îndoială că romancierul şi frumoasa englezoaică ar fi răspuns cu tonul cel maĭ natural din lume:

— O primejdie comună ne ameninţă

Ne-am unit pentru a fi maĭ puternicĭ... Orĭ-cine cunoaşte dictonul: «Unirea face puterea».

Şi se pare că amândouĭ tineriĭ aŭ luat cele maĭ complecte măsurĭ, pentru că în timpul nopţeĭ, nicĭ o sonerie, nicĭ un strigăt nu deşteptă oameniĭ hoteluluĭ.

Dimineaţa, Max se sculă foarte bine dispus; dormise regeşte, lucru pe care nu-l putuse face noaptea precedentă.

Se îmbrăcă şi se pregăti să aprindă o havană, cum avea obiceiŭ să facă în fiecare dimineaţă.

Tabacherea sa era pe măsuţa de noapte; se apropie, întinse mâna, şi se opri de o dată, ca în faţa uneĭ arătărĭ.

De-asupra tabachereĭ sale de aur, o hârtie îndoită în formă de scrisoare, îĭ atrăsese atenţia.

De-asupra acesteĭ hârtiĭ, se puteaŭ ceti următoarele cuvinte, carĭ formaŭ o adresă:

Domnieĭ-sale
Domnuluĭ
Max Soleil
Literat.

Ce însemna oare scrisoarea aceasta? Cine o adusese acolo?

Un moment Max se gândi că scrisoarea fusese depusă acolo de cu seară; dar respinse îndată ideia aceasta, ca ne putând fi verosimilă; şi iată pentru ce:

Seara, când se culcase, tabachera sa era în buzunar împreună cu cutia de chibriturĭ.

Ţinea minte când le scosese din buzunar pentru a le pune pe măsuţa de noapte.

Dacă bizara scrisoare ar fi fost de maĭ înainte acolo, ar fi trebuit să fie dedesubtul tabachereĭ, iar nu de-asupra, cum era acum...

Atuncĭ?..

Nimenĭ nu putuse intra în camera sa, şi totuşĭ, era evident că scrisoarea aceia intrase.

Un semn de întrebare, un semn mare se ridica în faţa luĭ, plin de nedomirire.

Călătorul alergă îndată la uşe.

Uşa era închisă, cheia la locul eĭ; zăvorul era tras.

Fereastra era hermetic închisă soba, era o simplă sobă de paradă hotelul Metropol era încălzit în mod mecanic cu calorifere perfecţionate, şi sobele nu eraŭ aşezate prin odăĭ de cât ca simple obiecte de ornament, şi n'aveaŭ nicĭ o comunicaţie cu exteriorul.

Nedomirit în faţa acestor constatărĭ grave, pe care de alt-fel le făcuse şi maĭ înainte, ca măsură de precauţiune, Max sfîrşi prin lucrul cu care ar fi trebuit să înceapă.

Luă scrisoarea şi o desfăcu.

Dar abia îşĭ aruncase ochiĭ asupra rîndurilor pe care le cuprindea, şi un strigăt de mânie îĭ scăpă:

— Dînşiĭ!.. Iarăşĭ dînşiĭ!.. Dar oameniĭ aceştia îşĭ bat joc de mine!

Iată ce coprindea scrisoarea:

Scumpe d-le Max,

Nimic şi nimenĭ nu ne poate împiedeca de a intra acolo unde credem noĭ că trebue să intrăm, acolo unde voim să intrăm. Am venit astă noapte să-ţĭ admirăm somnul; timpul pe care l'am fixat ca armistiţiŭ n'a trecut încă, lucru care ne-a oprit de a încerca asupra d-tale experienţa de hipnoză pe care ţi am făgăduit-o.

«Dar, poţĭ fi sigur că experienţa aceasta nu este de cât amânată... Sentimentele de simpatie pe care le nutrim pentru d-ta, precum şi delicateţa procedeuluĭ nostru, ne fac să sperăm că în cele din urmă veĭ sfîrşi prin a deveni prietenul şi asociatul nostru.

F. d. M. I. A. B. C.

Post-scriptum. «Mi se pare că erĭ v'aţĭ obosit cam prea mult. Vě rog să nu vě maĭ necăjiţĭ aşa de mult şi să nu-l duceţĭ pe sir Iohn Lobster la disperare.»

A spune, a descrie încurcătura în care tu aruncat Max după cetirea acestor rîndurĭ, ne-ar fi aproape imposibil.

El îşĭ sfîrşi toaleta în cea maĭ mare grabă, şi se coborî în sala de lectură.

Violeta nu era încă acolo.

Max trimese o cameristă să-ĭ aducă veştĭ de la tînăra fată.

Aceasta reveni anunţându-ĭ că d-ra Fowler dormise foarte bine şi că îndată după ce va dejuna, se va coborâ în sala de lectură.

Răspunsul acesta îl maĭ linişti puţin pe tînĕr. El îşĭ spunea că cel puţin Violeta nu fusese neliniştită de Măştile galbene.

Şi mulţumit în privinţa aceasta, el îşĭ îndreptă toată atenţia asupra scrisoareĭ care căzuse ca din senin în camera sa.

Puse întrebărĭ servitorilor.

Dar nicĭ unul dintre eĭ nu putu să-ĭ dea vre-o lămurire.

— Aşa dar, îşĭ spunea romancierul, aŭ adus-o în timpul somnuluĭ meŭ!... Dar pe unde naiba aŭ putut dânşiĭ să treacă?

«Timpul în care geniile se introduceaŭ în casele oamenilor pe gaura uşilor saŭ pe crăpăturile ferestrelor, trecuse de mult; timpurile acestea eraŭ departe, foarte departe, şi nu maĭ sta în puterea nimănuia, nicĭ chiar în aceia a afiliaţilor «Drapeluluĭ albastru», să le reînvie...

Pe când Max era chinuit de gândurile acestea care nu-l conduceaŭ la nicĭ o conclusie logică, apăru şi Violeta.

Când tânărul îĭ povesti cele întâmplate, frumoasa fată izbucni într'un hohot sgomotos.

— Ah!... bunul meŭ amic, îĭ zise dânsa, aĭ uitat să-ţĭ închizĭ uşa, şi atâta tot.

In zadar afirmă Max contrariul; Violeta nu voĭ să-l creadă nicĭ în ruptul capuluĭ.

D-ra Fowler era englezoaică şi nu putea admite evenimente de acestea de ordin supra natural.

— Max nu maĭ stăruĭ.

El era sigur că închisese uşa, şi luă hotărârea de a veghea cu cea maĭ deplină atenţie.

După masă, tineriĭ eşiră împreună.

De astă-dată, sir Iohn rugat să-ĭ întovărăşească, refuză hotărât. Starea şubredă a sănătăţeĭ sale, îl împiedeca de a maĭ întreprinde curse lungĭ.

El ură «bună osteneală» tinerilor, şi se duse să se instaleze într'un fotoliu comod, la soare.

Pe la orele şease, tineriĭ se reîntoarseră.

Iohn îĭ aştepta, preumblându-se nervos prin faţa hoteluluĭ. De astă-dată, gentilomul nu maĭ era amabil şi surăzător ca la plecare. Faţa îĭ era strâmbă de furie, şi enormul săŭ abdomen se agita.

Părul săŭ roşietec căpătase o coloare incendioasă; ochiĭ ameninţaŭ să-ĭ iasă din orbite.

Zărindu-ĭ pe ceĭ douĭ tinerĭ apropiindu-se, se repezi în calea lor.

— Ah! domnilor, a'ţĭ rîs de mine în modul cel maĭ îndrăzneţ din lume!

Şi înălţându-şĭ capul în faţa luĭ Max care îl privia uimit, continuă cu dinţiĭ strânşĭ:

Se pare că sub deghizarea aceasta originală se ascunde domnul Max Soleil.

Cum? ce spuĭ?... exclamară ceĭ douĭ tinerĭ în cor.

— D-ta eştĭ Max Soleil, continuă înfuriatul d. Lobster, şi te-aĭ deghizat pentru a putea flirta în voe cu d-şoara Violeta Fowler.

Englezoaica fu cea d'întâiŭ care-şĭ reveni din uimire.

— Cine ţi a povestit d-tale lucrurile acestea?... întrebă dânsa.

— Oh!... Un călător foarte cum se cade, care a fumat în sala de lectură alăturĭ de mine.

— Şi cam în ce mod ţi-a spus dânsul lucrul acesta?..

— Dânsul nu ştia că eŭ mă pretindeam logodnicul d-tale.... Şi de odată l'am auzit exclamând:

«Foarte frumos duo... D-ra Violeta şi francezul Max Soleil.

«Când am auzit cuvintele acestea, am rectificat îndată:

— Nu e Max Soleil, ci Cezar Landrun.

«Necunoscutul a început să râdă cu hohote, şi a rĕspuns:

— Te rog să mă crezĭ că este romancierul francez Max Soleil, ascuns sub o deghizare bine reuşită.

Tineriĭ se priviră, plinĭ de nelinişte. Acelaşĭ gând le venise la amândouĭ.

Unul dintre «Măştile galbene», stârnise gelozia englezuluĭ, şi le dăduse astfel un supraveghetor maĭ mult.

De alt fel, ca şi cum ar fi voit să nu le maĭ lase nicĭ o îndoială în această privinţă, sir Iohn adăugă:

— Dar de acuma înainte, să nu credeţĭ că voĭ maĭ lăsa câmpul liber... Vă voĭ urmări ca o umbră şi vă voĭ îm-

piedeca flirtul..... Iată ce aveam a vă spune... Acuma, vă rog să poftiţĭ la masă pentru că a sosit timpul...

Toţĭ treĭ se îndreptară în spre sala de mâncare.

Dar cina fu tristă, tăcută. Veselia celor douĭ tinerĭ dispăruse ca prin farmec.

Prezenţa unor duşmanĭ invizibilĭ pe care îĭ ghiceaŭ însă în toate părţile, îĭ întrista foarte mult, şi apoĭ o idee născută din cuvîntul «flirt», zguduise foarte adâng spiritul luĭ Max.

Un flirt între dânsul şi Violeta, n'ar fi putut să aibă de cât o singură concluzie logică: căsătoria.

Şi-a se gândi la o căsătorie cu acea multi-milionară, dânsul, care abia reuşea să câştige câte-va zecĭ de miĭ de leĭ pe an; acest lucru i se păru nedemn de dânsul.

— Fără îndoială, 'şĭ zise dânsul, trebue să părăsesc partida aceasta cât maĭ repede posibil.

Şi gândul acesta de care creerul îĭ era plin, i se reflectă şi în privire.

Frumoasa englezoaică care îl privia cu nelinişte, îĭ ghicĭ îndată impresiile.

Violeta care îşĭ lua repede toate hotărîrile, se aplecă la urechea tânăruluĭ şi-ĭ şopti:

— Dacă nu mă înşel. d-ta nu eştĭ angajat cu nicĭ o femee?

— Eŭ?.. bolborosi dânsul, surprins de această întrebare... nu.

— In acest caz, continuă dânsa, pe când obrazul i se colora uşor,... dacă flirtul ni se pare plăcut, cred că n'avem nicĭ un motiv pentru a-l înlătura.

Şi cum tânărul o privia turburat, ea adăugă:

Din contra, eŭ am motive să continuŭ flirtul pentru a nu cădea din noŭ în plictiseala care mă chinuia maĭ înainte.

In clipa aceia, sir Iohn întrebă supărat.

— Pentru ce vorbeştĭ cu Max Soleil în şoaptă?

Violeta răspunse su răceală:

— Mi se pare că lucrul este clar: pentru ca să n'auzĭ d-ta.

Răspunsul acesta urcă roşiaţa cronică a englezuluĭ la un diapazon incendiat. Când îşĭ reveni în fire şi voi să-ĭ răspundă, tînăra fată dispăruse împreună cu Max.

Dânsa îĭ murmurase cu dulceaţă:

— Să ne retragem în camerile noastre pentru a scăpa de domnul acesta. Mâine vom pleca de dimineaţă.

Şi cu o strângere de mână maĭ mult de cât prietenească, tînĕra fată adăogă:

— De astă-dată domnule Max — tinere flirtist — te rog să te închizĭ bine, pentru că răutăcioasele «Măştĭ galbene» să nu maĭ poată pătrunde în camera d-tale.

Dar de-odată, se întrerupse cu vioiciune:

(Va urma)

O casă făcută din sticle

O CASĂ FACUTĂ DIN STICLE

Singurul om care locueşte într'o casă de sticle (nu de sticlă) şi care se simte foarte bine într'însa, este unul din ceĭ d'întâĭ colonĭ aĭ Goldfielduluĭ, om ingenios, anume Ogilby Smith.

Maĭ întâĭ el locuia într'o casă de scândurĭ; însă aceasta nu-ĭ păru destul de durabilă. Pentru altă casă, din nenorocire, îĭ lipsia materialul necesar. Şi ast-fel îĭ veni ideia de a întrebuinţa sticlele de bere, ce îĭ stăteau cu grămada la disposiţie, în loc de cărămidă.

Sticlele fură aşezate întocmaĭ ca cărămizile, cu deschizătura pe dinăuntru şi legate între ele, ca de obiceĭ, cu ciment. Numaĭ pentru acoperiş, uşă şi ferestre, trebui să întrebuinţeze scândurĭ.

Smith, de altmintrelea, spune că locuinţa luĭ ar fi foarte igienică.

OMUL ŞI NATURA

In lacul Titicaca obiectele de metal, nu ruginesc.

*

Ferul se găseşte în stare aproape pură în muntele «Durango», din statul Mexic. Mineraiul conţine 75% fer.

*

Puţurile oleifere din California sunt foarte productive. De şi nu se întind de cât pe o suprafaţă de abia 5 km. pătraţĭ, se numĕră maĭ bine, de 900 de puţurĭ, şi fie-care dintre ele produce de la 3 până la 400 tone de huilă.

*

Traiul la Tonkin este cât se poate de eftin, în complectă opoziţie cu chiriile, care sunt cât se poate de ridicate. Un puĭ, se plăteşte cu 0,30 banĭ, o raţă cu 0'40 banĭ. Ouăle se vînd cu 30 banĭ duzina; un boŭ se vinde cu 50 francĭ, un cal cu 80 francĭ, un porc cu 20 francĭ. Peştele şi orezul se vînd cu câte 25 banĭ kilogramul.

*

Satul nebunilor. In Birmania şi în Laos întâlneştĭ adese orĭ, indigenĭ atinşĭ de o nebunie particulară. Oameniĭ aceştia îşĭ închipuesc că aŭ un taur în stomah. Sub influenţa aceste credinţe, cel atins de nebunie, face tot felul de extravaganţe.

Atuncĭ veciniĭ caută să-ĭ îndeparteze de sat.

Nenorociţiĭ aceştia aŭ ajuns să fie într'un numĕr atât de mare, în cât a trebuit să se creeze un sat anume pentru eĭ. Satul acesta se numeşte «Bau-Kenne». Maĭ înainte ca cine-va să fie condamnat la exil, se face o experienţă pentru a se vedea dacă este în adevĕr atins de nebunie. Cel bănuit, este legat cu mâinele la spate, şi aruncat în apă. Dacă se lasă să se scufunde înseamnă că e nebun; dacă se împotriveşte, înseamnă că e teafăr.

Nebunia aceasta curioasă se vindecă de multe orĭ.

Mulţĭ dintre ceĭ exilaţĭ la «Bau-Kenne» se întorc la vetrele lor.

Savanţiĭ n'aŭ putut explica până acuma cauzele uneĭ atât de curioase nebuniĭ.

*

Valurile măreĭ sunt obiectul uneĭ continue exagerărĭ. Câţĭ oamenĭ nu ne spun că aŭ văzut valurĭ înalte ca nişte munţĭ. Se pare că munţiĭ, luaţĭ ca termen de comparaţie, devin nişte coline neînsemnate, în imaginaţia acelor fecunde persoane.

In adevĕr, în timp de furtună, înălţimea valurilor ajunge cel mult până la 4 metri, plecând de la nivelul normal al măreĭ. S'aŭ văzut în adevĕr unele valurĭ care ajung până la o înălţime de 12 metti, prin unele părţĭ ale oceanuluĭ Atlantic şi ale măreĭ Mediterane. Dar numaĭ atât !...

*

Permisiunea de vînătoare în Uganda. Numĕrul purtând data de 29 Septembrie 1906, al ziaruluĭ «East African Standard», ne aduce ştirea că costul uneĭ permisiunĭ de vînătoare în Uganda se ridică până la respectabila sumă de 1250 francĭ.

Pentru preţul acesta, vînătorul are drept să abată: douĭ elefanţĭ, 2 rinocerĭ, 2 ipopotamĭ, 2 zebre, 2 antilope, 2 gazele, 2 vulturĭ, 2 struţĭ şi 10 alte animale diverse. Dacă voeşte să maĭ vîneze unul saŭ două animale în plus, vînătorul trebue să plătească o supra-taxă de 125 francĭ pentru fie-care animal. Permisiunile trebuesc cerute la Nairobi saŭ la Mombasa, în colonia «East Africa protectorat».

*

Cavernele din America sunt numeroase şi gigantice. Grota Mammuth (Kentucky) trece drept cea maĭ mare din întreaga lume.

Alăturĭ de această grotă, s'aŭ găsit sute de altele maĭ micĭ. Comitatul Edmonsan numĕră el singur 500 de grote; una dintre cele maĭ importante a fost descoperită acum vre-o zece anĭ şi e cunoscută prin stalactita gigantică pe care o posedă şi care a fost botezată «monumentul Henry Clay».

*

Uniforma armateĭ Chineze. Soldaţiĭ chinezĭ aŭ primit în timpul din urmă o uniformă europeană. Ofiţeriĭ poartă galoane asemănătoare cu acelea ale ofiţerilor germanĭ. Ofiţeriĭ de artilerie poartă uniformă neagră, cu benţĭ roşiĭ la pantalonĭ, cu caractere de aur pe umăr, indicând corpul şi arma. Pitoreasca pălărie chineză, a fost înlocuită prin severa caschetă germană.

Aproape întreaga uniformă a armateĭ a fost refăcută după modelul celeĭ germane. S'a căutat a se înlătura pe cât posibil culorile strălucitoare.

*

Un eroŭ de 11 anĭ. (Poveste adevĕrată) Tatăl luĭ Iohn Mann a fost unul dintre primiĭ pionierĭ carĭ aŭ venit să se instaleze la Kuoxville, în Tennessel, pentru a cultiva pămêntul, într'un timp când această parte a Statelor-Unite era aproape cu totul sălbatecă. Trăiaŭ pe acolo numaĭ indienĭ. D. şi d-na Mann, obligaţĭ de mersul afacerilor, să lipsească adese-orĭ de acasă, îl învăţaseră pe fiul lor Iohn, care pe atuncĭ n'avea de cât un-spre-zece anĭ, să mânuiască puşca, pentru a se putea apăra el însuşĭ în cazul unuĭ atac.

Prevedere foarte nimerită, căcĭ într'o zi, pe când tatăl şi mama luĭ Iohn se duseseră la lucru în depărtare, lăsând alţĭ douĭ copiĭ maĭ micĭ în paza luĭ, inoptă, maĭ înainte ca părinţiĭ să se fi întors acasă.

De odată, Iohn auzi nişte paşĭ afară, şi se repezi spre uşă, crezând că eraŭ părinţiĭ săĭ. Dar după ce ascultă un moment, ca măsură de prudenţă, micul Iohn putu să se încredinţeze că nu eraŭ părinţiĭ săĭ, ci nişte indienĭ care înconjuraŭ casa.

Veciniĭ ceĭ maĭ apropiaţĭ eraŭ la o distanţă de maĭ bine de 15 kilometri; prin urmare, nu era de loc speranţa unuĭ ajutor din afară.

Iohn baricadă cât putu maĭ bine uşa, transportând toate mobilele pe care le putea ridica. Apoĭ, ordonă celor douĭ frăţiorĭ maĭ micĭ să rămâe nemişcaţĭ. El însuşĭ, fără să facă mult sgomot, îşĭ înarmă puşca.

După ce se consultară câte-va momente, indieniĭ atacară uşa şi făcură o deschidere destul de largă, pentru ca un om să poată trece.

In momentul în care unul dintre eĭ se pregătea să pătrundă înăuntru, Iohn se apropie şi cu cel maĭ mare sânge rece, 'şĭ descărcă puşca. Gloanţele trântiră la pământ treĭ indienĭ.

Ceĭ-l'alţĭ indienĭ, văzând treĭ morţĭ dintr'o dată, şi neauzind nicĭ un sgomot înăuntru, crezură că aveaŭ de a face cu mulţĭ oamenĭ înarmaţĭ. Fără să maĭ stea la îndoială, luară fuga.

Eraŭ vre-o două zecĭ şi cincĭ de indienĭ, şi Iohn, micul eroŭ, era el singur, un copilaş în vîrstă de 11 anĭ.

Povestea de maĭ sus abia a fost crezută, de către ceĭ carĭ aŭ auzit prin împrejurimĭ. Indieniĭ aŭ prins teamă de micul Iohn.

Nat.

LEGENDA MUNTELUI RETEZATU

Se zice că de mult, tare de mult, trăiaŭ în ţara unde locuim noĭ acum, oamenĭ uriaşĭ. Unul din aceştĭ uriaşĭ, care locuia în ţinutul Haţeguluĭ, avea două fete uriaşe şi dânsele. Acestea, după moartea tatăluĭ lor, se apucară să-şĭ zidească câte un castel. Feteĭ celeĭ maĭ marĭ lucrul îĭ mergea cu spor şi zidul castelluluĭ se ridică din ce în ce; zidul feteĭ celeĭ maĭ micĭ însă, se surpa noaptea. Orĭ ce încercare a feteĭ celeĭ micĭ fu zadarnică; iar după o lună de zile castelul suroreĭ sale fu gata, iar al sĕŭ era la început.

Pizma şi mânia începu atuncĭ să roadă inima bieteĭ fete şi în cele din urmă o coprinse o furie nebună.

— Dacă nu pot să'mĭ zidesc şi eŭ un castel, gândea dânsa, cel puţin nu va avea nicĭ sora mea pe al eĭ.

Şi zicênd aşa apucă un fier mare de plug şi 'l repezi din toată puterea spre castelul suroreĭ sale. Dacă îl nemerea, măreţul castel era să se prăbuşească în ruine; nu-l nemeri însă, şi fierul trecu ca un fulger pe d'asupra şi reteză piscul munteluĭ, care din pricina aceasta poartă până în ziua de astă-zĭ numele de Retezatu.

Moldoveanu.

BICICLETA-SANIE

S'a vorbit de maĭ mult timp despre o «bicicletă pe apă», însă după cum se vede, n'a reuşit să capete amatorĭ. Acum e vorba de o bicicletă-sanie, inventată de curând, care care

a şi început să fie întrebuinţată la patinaj.

Bicicleta ne presintă toate avantagiile posibile: comoditatea, uşurinţa de cârmă, viteza, eleganţa, etc.

La decanul banditilor corsicanĭ

Intâlnisem pe bulevardul Italienilor un prieten corsican, care după câte-va frase banale pe care le schimbarăm, îmĭ zise:

— Te învit la masă la Mondolini.

Mondolini! Numele acesta îmĭ era cu totul necunoscut; crezuĭ că era vorba despre vre-un restaurant oare-care, şi mĕ scuzaĭ.

— Iţĭ mulţămesc, amicul meŭ, dar sunt aşteptat acasă.

Corsicanul meŭ începu să rîdă.

— N'aĭ ghicit, zise el. Te învit la masă la Mondolini, faimosul bandit corsican... Ştiŭ că d ta iubeştĭ aventurile.

— Chestiunea aceasta a banditilor, răspunseĭ eŭ, nu e tocmaĭ nouă, şi nu mi se pare de loc originală. Te rog sâ'mĭ erţĭ sinceritatea; dar eŭ nu prea ţin la onoarea de a cina la un asasin.

— Oh! un asasin! exclamă tovarăşul meŭ; acesta este un cuvînt cu totul continental. Da şi de data asta te înşelĭ. Aş vrea să facĭ o anchetă serioasă; aĭ ajunge fară îndoială la un rezultat, care ţi s'ar părea de necrezut: banditismul nu maĭ există în Corsica. Banditul corsican e mort!

Cum! Corsica fără revolte şi fără banditĭ! Se poate concepe aşa ceva? Ne-am hotărât decĭ, să vizităm această Corsică nouă. M'am dus cu trenul la Marsilia şi m'am inbarcat pentru Ajaccio.

Să nu uit a vĕ spune că, despărţindu-mĕ de amicul meŭ care era foarte cunoscut în ţara sa, am luat hotărîrea de a ne preface că nu ne cunoaştem, şi a nu ne întâlni de cât maĭ târziŭ în arondismentul Sartena, la Olmeto.

Olmeto!.. Sunt nişte case albe-gălbuĭ, aglomerate pe flancul munteluĭ, strînse unele lângă altele, ca nişte oĭ care se tem de lupĭ; desfăşurându-se în amfiteatru, acoperite cu ardezií roşiĭ; casele acestea micĭ formează o cetate în adevĕr pitorească.

Seara, când diligenţa pe care o luasem din Ajaccio mĕ lăsase acolo, oraşul era adormit. După o noapte petrecută într'un han, Olmeto îmĭ apăru ca un vis delicios care avea însă avantagiul realităţeĭ.

Respiraĭ un aer uşor, parfumat de migdaliĭ în floare, care îţĭ făcea aşa de bine! In pragul hanuluĭ, o fată frumoasă muşca cu poftă dintr'o portocală roşie, părea că suge sângele unuĭ mic animal viŭ.

In atelierul unuĭ ferar, un copil de vre-o douĭ-spre-zece anĭ, cânta cu voce tare:

Fratello per te so disgraziato
Nun no regretto d'averti vindigatto.

(Frăţioare, din pricina ta sunt nenorocit, dar nu'mĭ pare rĕŭ că te-am răzbunat).

Clopotele uneĭ bisericĭ răsunaŭ greoae în depărtare. Menagerele treceaŭ prin faţa mea, cu panerele pe cap.

Cu cea maĭ mare uşurinţă găsiĭ casa pe care mĭ-o indicase prietenul meŭ corsican, pe bulevardul Italienilor.

Prietenul era acasă la dînsul, şi'mĭ făcu cea maĭ cordială primire.

— Astă-seară, îmĭ zise dînsul, vom merge să cinăm la Missiao.

— Missiao?

— Da, în dialectul corsican, missiao însemnează bunic. Ast-fel îl numim toţĭ pe bĕtrânul Bonello Mondolini, decanul banditilor corsicanĭ. Iĭ voĭ trimete îndată un «espress», pentru a-ĭ da întâlnire. Vino cu mine la domnul «espres».

Espress-ul locuia alăturĭ; când am deschis uşa să intrăm, l'am găsit încărcându-şĭ puşca.

Cum se odihneşte banditul corsican

— Buna ziua, Hudreani! zise tovarăşul meŭ.

Bon giorno, signor Paolo Quilici! răspunse Hudreani.

Express-ul se ridicase; era un corsican cu un fizic inpunător.

Quilicĭ pronunţă câte-va cuvinte în dialectul corsican, şi Hudreani fără să maĭ întârzie, îşĭ luă puşca şi plecă şuerând.

— L'am trimes, îmĭ explică călăuza mea, la ciobanul Francesco Piengli-Moglia, la Pietra-Rossa. El va face cele necesare; acuma să mergem să mâncăm.

Signor Paolo Quilicĭ tăiase în onoarea mea un miel, pe care l'a fript întreg; am mâncat bine, şi-apoĭ, pe onoarea mea! am luat exemplu de la gazdă, şi mĭ am făcut siesta...

* * *

M'am deşteptat pe înserate. Am deschis fereastra; cerul se întuneca repede, şi icĭ, colo, începură să apară câte-va stele. Se aprindeaŭ una câte una, şi aproape fără nicĭ un crepuscul se făcu noapte; noaptea mult aşteptată, care aparţine banditilor şi acelora care iĭ apără.

Paolo Quilicĭ postase nişte prietenĭ devotaţĭ împrejurul jandarmerieĭ, pentru a se asigura că jandarmiĭ nu plecaŭ în noaptea aceia în recunoaştere.

Când fu sigur că jandarmiĭ dormiaŭ, am plecat din Olmeto şi la o mică distanţă ne-am întâlnit cu treĭ verĭ primarĭ aĭ bătrânuluĭ şef, şi cu vre-o duzină de prietenĭ aĭ luĭ Quilicĭ.

Toţĭ eraŭ înarmaţĭ până la dinţĭ. Apucarăm pe nişte drumurĭ stâncoase şi ascunse, îndreptându-ne spre Pietra-Rossa.

Luna se ascunsese după nişte norĭ, şi noĭ înaintam în mijlocul celuĭ maĭ complect întuneric. Nimenĭ n'avea voe să vorbească; se auzea numaĭ şueratul vîntuluĭ printre crengile măslinilor.

De odată, o siluetă înaltă apăru în faţa noastră şi o voce distinctă se auzĭ:

— Sunt Francesco!

Era ciobanul care trebuia să ne conducă la Missiao, şi care venise întru întâmpinarea noastră.

Quilicĭ mă prezintă:

— Iţĭ prezint pe unul dintre prieteniĭ meĭ, un continental care a dorit să facă cunoştinţa ta, şi aceia a luĭ Missiao. Cum maĭ merge bătrânul de când nu l'am văzut?

Ciobanul se sprijini în puşcă, şi ne răspunse:

— Bătrânul trage mereŭ tabac corsican şi-şĭ blestemă duşmaniĭ!.. Dar trebue să fiţĭ cu cea maĭ complectă băgare de seamă, căcĭ abia acum cincĭ-sprezece zile, am fost înconjuraţĭ de către jandarmiĭ din Olmeto. Missiao a scăpat ca prin minune.

Ne-am urmat drumul, şi nu departe de podul Barracci, am întâlnit o escortă de alţĭ cincĭ ciobanĭ, care trebuia să ne conducă la grotă, unde se găsia în seara aceea decanul banditilor.

Eraŭ orele un-spre-zece, prin urmare pornisem la drum de maĭ bine de cincĭ ore.

Am înaintat cu multă băgare de seamă, ne vorbind de cât prin gesturĭ; când am ajuns aproape de grotă, am zărit un bătrîn stînd în picioare, răzemat de puşcă.

Quilicĭ înaintă spre dînsul. Ceĭ douĭ bărbaţĭ se îmbrăţişară şi vorbiră în dialectul corsican.

După aceia prietenul meŭ îmĭ zise:

— Missiao şĭ-a făcut rugăciunea de seară, dar n'a cinat încă; vino să te prezint.

Şi banditulu:

— *Carro Missiao, migrazzio il mio amico francese!*

— *Sapia che erati arrivato!* răspunse bătrânul.

Apoĭ, ridicându-şĭ ochiĭ în spre mine, zise în cea maĭ curată franţuzească:

— Quilici nu este făcut să trăiască în pădure!..

Bătrânul Mondolini ne pofti după aceea în grotă, a căreia intrare fu astupată cu pietre şi cu ramurĭ; acolo mi se făcură toate onorurile.

Ne-am aşezat cu toţiĭ în jurul unuĭ foc care ardea în mijlocul groteĭ şi cina începu.

La masa proscrisuluĭ

Mondolini este un bărbat de vre-o 65 de anĭ, cu barba lungă, deasă şi albă. Are ochiĭ pătrunzătorĭ, dinţiĭ foarte albĭ, nasul mare; în schimb însă mâinele sunt foarte micĭ, foarte delicate, desproporţionat de micĭ şi de delicate în comparaţie cu statura sa de uriaş.

Era îmbrăcat în costumul ciobanilor, şi în afară de puşca sa, — o splendidă puşcă de vânătoare, pe care o primise cadoŭ în timpul din urmă de la un personaj politic, — maĭ purta la cingătoare un pumnal şi un pistol.

O femee îndoliată intră, cu o figură de madonă, aducând farfuriĭ şi furculiţe.

— Bună seara, Paolella, zise Quilici.

Ea răspunse cu un surîs şi eşi din noŭ. Era soţia unuĭ cioban vecin şi fica unuĭ bandit ucis de jandarmĭ.

Vorbirăm despre răscoale, despre teribila «vendetta». Fie-care—afară de mine, bine înţeles,—îşĭ avea povestea sa personală, povestea familieĭ sale.

Quilici, văzând că nu mă simţeam tocmaĭ bine, începu să vorbească despre bulevardul Italienilor, şi eŭ mă maĭ înseninaiŭ puţin.

De o dată patriarchul înălţă capul în spre mine :

Şi amicul meŭ, Emmanul Arena, «comeva» ?

Nu-l cunoşteam de cât din vedere pe senatorul corsican, Emmanuel Arena, şi m'am mulţumit să răspund :

— E un scriitor ales.

— Eĭ bine !... dacă-l veĭ întâlni vre-o dată, roagă-l din partea mea.—Emmanuel e un vechiŭ prieten—să-mĭ ceară graţiarea de la preşedintele republiceĭ.

— Iţĭ făgăduesc că voĭ face acest comision.

Paolella intră din noŭ, surîzătoare şi tristă în acelaş timp, aducênd pe o farfurie brînză de oĭ.

Missiao scoase un cuţit pentru a tăia brânza, şi arătîndu-mi'l, zise :

— «Bravo amico», din pricina cuţituluĭ acesta, trăesc de două-zecĭ şi douĭ de anĭ prin pădurĭ.

L'am rugat să-mĭ spue povestea vieţiĭ sale.

— Volontieri, răspunse dînsul. Intre familia mea şi familia Pontalacci, domnise totdeauna cea maĭ completă înţelegere; când, în urma unuĭ «dano»..

— In urma unuĭ dano ?..

— Da, o pagubă adusă proprietăţilor noastre... Am fost chemaţĭ în faţa judecătoruluĭ de pace din Ziccalo. Afacerea aceasta, care la început n'avea nicĭ o importanţă, a creat o ură foarte mare între cele două familiĭ.

Judecătorul încercă să ne împace, dar nu reuşi. Cuvinte tarĭ fură schimbate, focurĭ de revolver porniră. Fură douĭ morţĭ, şi treĭ răniţĭ. Ambele familiĭ eraŭ greŭ încercate.

Missiao suspină şi reluă :

— Şi apoĭ, vendetta s'a urmat. Cu o ură sălbatecă ne făcuserăm unul altuia tot răul pe care ni-l puteam face. Eŭ am fost acuzat de maĭ multe asasinate, şi a trebuit să iaŭ drumul codruluĭ.

Comeseniĭ ascultaŭ cu un fel de veneraţie povestea aceasta, pe care o cunoşteaŭ pe dinafară.

Missiao urmă :

— Curtea cu juraţĭ din Bastia, m'a condamnat la moarte.

De cât să mor pe ghilotină, mĭ-am zis eŭ, maĭ bine să fiŭ împuşcat de către jandarmĭ, în vre-o cursă. Şi iată, sunt acum două-zecĭ şi douĭ de anĭ, de când rătăcesc prin munţĭ...

Cu toate acestea, mĭ-am păstrat mereŭ dragostea rudelor, şi a tuturor acelora carĭ m'aŭ cunoscut.

— Acum cerĭ graţie ?... crezĭ oare că ceea ce se numeşte banditism, va dispărea odată cu d-ta ?..

— Cred. Maĭ mulţĭ dintre prieteniĭ meĭ, tot aşa de nenorociţĭ ca şi mine, ar primi să reintre din noŭ în viaţa socială, dacă ar fi graţiaţĭ.

— Şi vendetta n'ar fi reîncepută din noŭ ?.. Temperamentul cors n'ar fi maĭ puternic de cât alte consideraţiĭ ?

— Nu ; pentru că ceia ce numiţĭ d-tră civilizaţie, a făcut şi pe aicĭ foarte marĭ progrese. Eŭ însumĭ regret că n'am înţeles maĭ de mult că nu eram îndreptăţiţĭ să ne facem noĭ înşi-ne dreptate.

Dar oare este aceasta greşeala noastră ?

Această stare de lucrurĭ nu este oare rezultatul nedreptăţilor pe carĭ le-a suferit ţara noastră timp de secole întregĭ în cursul cărora trebuia să ne facem singurĭ dreptate, de vreme ce la noĭ nu exista nicĭ o justiţie ?.. Obiceiul ne-a rămas de atuncĭ...

Ast-fel vorbi patriarchul şi se ridică.

Am eşit afară. Noriĭ se împrăştiaseră. Luna strălucea. In jurul groteĭ, aerul părea îmbălsămat ; atuncĭ, pentru întâia oară, am înţeles bine cuvintele luĭ Napoleon I : «cu ochiĭ închişĭ, recunoşteam Corsica după mirosul seŭ».

Missiao îşĭ îmbrăţişă rudele şi prieteniĭ ; dupe aceia îmĭ întinse şi mie mâna.

Ne-am reîntors spre Olmeto ; de astă dată, ne maĭ avênd de ce se teme, corsicaniĭ vorbeaŭ tare, şi uniĭ dintre eĭ, începură să cânte.

Era acelaşĭ cântec pe care 'l auzisem de dimineaţă în gura copiluluĭ din atelierul feraruluĭ :

«Fratello, per te so disgraziatto
Nun no regretto d'aver ti vindigatto.

Rafael Ch.

ARCHIPELAGUL MONŞTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Urmare —

«A călătorit foarte mult prin ţările pe carĭ le vom vizita noĭ, cunoaşte toate dialectele din Asia şi din Oceania... ştie toate meseriile ; cu un cuvênt d. Dick este o adevărată comoară...

— Da, da... e un fenix.

— D. Dick îndată ce a văzut viitorul nostru itinerariŭ, a făgăduit să ne procure toate informaţiile pe carĭ le vom dori, chiar acolo unde lucrul s'ar părea oare-cum imposibil.

— Eĭ !.. Dar aşĭ putea să ştiŭ şi eŭ care este acest itinerariŭ ?

Iată-l !.. Cel puţin aşa l'am stabilit noĭ, exceptând bine înţeles, cazurile de forţă majoră. Vom trece prin strâmtoarea Torrès spre Noua Guinee, Moluşte, Celebe, Borneo, Filipine, şi după aceea vom traversa Oceanul Pacific.

— Un vis!.. marele vis al vieţeĭ mele îndeplinit !.. Şi în ce condiţiĭ încă !..

— Il vom aduce în totul la îndeplinire, amicul meŭ, veĭ vedea !...

Vaporul înainta mereŭ ; în urma luĭ, sub bătaia arzătoare a razelor soareluĭ, valurile în carĭ străluceaŭ reflectele de cristal ale vasuluĭ, păreaŭ argintate.

— Avem şeapte-spre-zece nodurĭ, d-le Harry !.. exclamă căpitanul, frecându-şĭ mâinele de bucurie. Peste patru zile vom fi la intrarea strimtoriĭ Torrès.

Şi bucuria luĭ Totor devenea din ce în ce maĭ mare.

Curios, însetat mereŭ de amănunte nouĭ, el aleargă în toate părţile. caută, întreabă, cercetează, examinează de aproape toate maşinăriile, priveşte, admiră tot.

In două-zecĭ şi patru de ore Totor devenise favoritul întreguluĭ echipagiŭ, atât de mult îĭ captivase pe toţĭ felul seŭ de a fi.

Toate lucrurile îĭ plac, îl încântă, îl uimesc. Maĭ mult de cât orĭ când, Totor vede viitorul în roz şi pare a fi uitat cu totul fatala dată de 13. Cu totul cucerit,

Totor uită chiar şi de primele sentimente de reîncredere pe carĭ le avusese faţă de d. Dick.

Şi cu toate acestea cine ştie dacă d. Dick nu trebuia să fie obiectul unei supravegherĭ atente!

D. Dick era un om voinic, de talie mijlocie, între două vârste, saŭ maĭ bine zis de o vârstă nehotărîtă. Putea să aibă treĭ-zecĭ şi cincĭ de anĭ... poate maĭ puţin... Cu ochiĭ arzătorĭ, negri, cu profilul săŭ roman, d. Dick avea înfăţişarea unuĭ declasat.

Saŭ cel puţin, cu vorba sa aleasă, cu eleganţa ţinuteĭ sale, părea indicat pentru ceva maĭ mult de cât poziţia subalternă pe care o ocupa pe iacht.

De ce naţionalitate era?.. Nimenĭ n'o ştia şi era imposibil să-ĭ fixeze cine-va origina, cu toate că aducea foarte mult cu tipul spaniol.

In rezumat, cu toată corectitudinea pe care o punea în serviciile sale, d. Dick era un om enigmatic şi atitudinea sa ar fi neliniştit pe nişte oamenĭ cu maĭ multă experienţă de cât cum eraŭ ceĭ treĭ tinerĭ.

De altmintérĭ nicĭ un incident nu veni să turbure liniştea călătorilor.

Timp de patru zile «Morgan» păstră o viteză medie de treĭ-zecĭ şi cincĭ de kilometri pe oră.

Maĭ întâiŭ de toate se îndepărtase de coastă pentru a înlătura stâncile, carĭ formează o barieră în faţa Australieĭ orientale.

După aceea se apropiase de ţărm puţin câte puţin, înaintând mereŭ spre nord. După ce străbătuse marele zid de coraliŭ, înaintase direct spre capul Iork. Acesta este punctul extrem al continentuluĭ australian. Aicĭ începe spăimântătoarea strîmtoare, căreia navigatorul portughez Torrès ĭ-a dat numele săŭ.

«E un adevărat cimitir al vaselor!..» zise căpitanul; dar eŭ deschid bine ochiĭ!..

Eraŭ orele două şi timpul era foarte scurt, pentru că la orele şease avea să fie noapte şi strîmtoarea cerea patru ore pentru a fi trecută.

— Inainte!.. şi cu cea maĭ mare băgare de seamă.

Strîmtoarea Torrès are o lărgime de 150 de kilometri, dar e peste tot plină de insule şi de stâncĭ. Nu sunt de cât cincĭ saŭ şease canale foarte înguste şi care trebuesc să fi admirabil de bine cunoscute. O singură manevră greşită, o singură lovitură prea repede şi se poate întâmpla o catastrofă ireparabilă.

«Morgan» porni înainte pe canalul «Principeluĭ de Galles». Inainta cu o încetineală maestoasă printre valurile spumegânde.

Iată stîncile botezate «Marţĭ», lângă carĭ se văd catargurile unuĭ vapor înghiţit. Iată maĭ încolo insuliţa «Mercurĭ», lângă care se văd de asemenea resturile unor vase distruse. Apoĭ, maĭ spre sud-vest, insula, saŭ maĭ bine zis, stânca «Hammond», de pe care se ridică miĭ de păsărĭ de mare.

Ceĭ treĭ tinerĭ urmăreaŭ mişcările vasuluĭ cu cea maĭ încordată atenţie; pretutindenĭ întâlneaŭ numaĭ sfărâmăturĭ de vase. Iată şi insulele Ipili, insule micĭ de coraliŭ, carĭ îşĭ fac impresia unor spectre roşiĭ. Iată în sfârşit şi Booby-Island.

— Uf!.. bine că s'a sfârşit odată!.— zice căpitanul părăsind cârma.

Booby-Island e un archipelag deşert, care serveşte de azil naufragiaţilor şi pe care s'a instalat un post telegrafic, comunicând cu întreaga Australie continentală.

Nelly voi să trimeată o telegramă părinţilor eĭ. Eraŭ la o distanţă de o milă de archipelag şi prin urmare lucrul n'avea să fie de loc greŭ.

— Ne-am înţeles, zise căpitanul, examinând împrejurimile cu lorgneta, mâine vom merge să dăm telegrama.

«Priviţĭ... pavilionul naufragiaţilor cere ajutor... Ne vom face în acelaşĭ timp şi o datorie.

Inoptase. Aruncară ancora. Vasul rămase nemişcat. Cinară cu poftă şi adormiră sub paza oamenilor de quart.

A doua zi dimineaţa, la orele şease, Nelly, Totor şi Harry eraŭ gata. Şalupa era înarmată; numaĭ căpitanul maĭ era aşteptat.

De odată ceĭ treĭ tinerĭ îl văzură pe doctor alergând, galben, tremurător, cu ochiĭ pe jumătate eşiţĭ din orbite.

Presimţiră o catastrofă.

— Doctore... ce s'a întâmplat?... exclamă Harry.

— Căpitanul!.... L'am zărit mort în patul săŭ.

— Mort!... căpitanul!... oh!.. D-zeule...

— Da, d-le Harry!.. Şi mi se pare că nu e mort de moarte naturală, ci asasinat!..

CAP. II

Teribilele bănuelĭ ale doctoruluĭ. — Veghe fonebră. — Naufragiaţiĭ din Bobby.--Island. — Furtună.—Oamenĭ în valurĭ.—Moartea celuĭ de-al douilea căpitan.—Vasul în pericol.—Recunoaşterea.— Descoperirile luĭ Totor. — N'aŭ fost efectele furtuneĭ. — Dinamita

Mort!... Cápitanul Harrisson era mort... Aceste cuvinte produseră un efect fulgerător asupra celor treĭ tinerĭ. Nelly izbucni în hohote de plâns, şi lacrimele străluciră în ochiĭ celor treĭ bărbaţĭ. La vârsta lor, durerile sunt maĭ viĭ, şi pentru Harry şi sora sa, căpitanul fusese un prieten bun, un sfătuitor înţelept.

Loviţĭ în fericirea lor, plângeaŭ cu lacrimĭ amare, incapabilĭ de a scoate vre-o exclamare, de a şĭ striga durerea, disperarea.

Şi pe de-asupra, doctorul lăsase să-ĭ scape o bănuială spăimântătoare; el spusese că era cu putinţă să fie la mijloc un asasinat. Cum?... Era oare pe bord un trădător a căruia presenţă să fie o ameninţare continuă pentru toţĭ?..

Doctorul, cu vocea înceată şi tristă, continuă:

— Neliniştit că-l vedeam pe căpitan întârziind, şi ştiind bine că lucrul acesta era cu totul împotriva obiceiurilor sale, am pătruns în cabina sa de comandant... L'am găsit nemişcat, livid, cu privirea rătăcită, cu corpul rece... Buzele îĭ eraŭ încă spumegânde, şi aveaŭ pe ele urmele uneĭ materiĭ suspecte.

«Ah!... e teribil!...

— Da, bolborosi Harry, e teribil!... Sărmanul meŭ căpitan!... Şi nu ne maĭ rĕmâne nimica de făcut, d-le Frèld?... Nu-l putem salva?

— Vaĭ!... d-le Harry, nu maĭ putem încerca nimica... Sunt maĭ bine de cincĭ ore, de când bietul căpitan şi-a dat ultima suflare.

Miss-Nelly îşĭ şterse lacrimile şi murmură:

— Doctore, noĭ voim să ne ducem lângă mort... să-ĭ înlocuim familia absentă pe care dânsul o iubea atât de mult... Vom sta noĭ să veghem.

— Da, scumpă surioară, noĭ trebue să îndeplinim această datorie...

«Vino, Totor!...

«Şi pe d-ta, doctore, te rog... nicĭ un cuvânt în privinţa bănuelilor pe carĭ le aĭ... cel puţin pentru un moment.

In timpul acesta, teribila veste aruncă cea maĭ deplină consternare în personalul echipagiuluĭ care 'şĭ iubea foarte mult căpitanul.

Cât-va timp, cea maĭ mare dezordine domni printre mateloţĭ, dezordine care se întinse chiar şi printre oamenii de la maşinĭ.

Catastrofa era a ât de neaşteptată, atât de turburătoare!.

Dar grijile prea marĭ ale prezentuluĭ, situaţia vasuluĭ care era încă destul de primejdioasă, o rită exploziile unanimeĭ durerĭ.

Timpul era scurt; marea se urca repede. Abia dacă maĭ aveaŭ timpul necesar pentru a trimite o şalupă la Booby-Island.

In timpul acesta, ajutorul căpitanuluĭ luase comanda vasuluĭ.

Foarte palid, plângând din adâncul inimeĭ pe şeful de la care 'şĭ primise educaţia marină, d. Rowland îşĭ înăbuşi durerea, şi luă toate dispoziţiile necesare, cu sângele rece al unuĭ vechiŭ marinar.

Patru oamenĭ bine înarmaţĭ, un mecanic şi şeful echipagiuluĭ, Alik, luase loc în şalupa care stetea gata de plecare.

Harry Stone, compuse în grabă următoarea telegramă:

«Booby-Island, 16 August, orele 6 dimineaţa. O nenorocire teribilă ne loveşte. Căpitanul Harrisson a murit subit. Ne este absolut cu neputinţă să ne continuăm drumul înainte numaĭ cu un singur ofiţer. Ne vom reîntoarce fără întârziere la Sydney. Alt-fel, suntem bine cu toţiĭ. Multe sărutărĭ. Harry.

Dădu telegrama în mâna luĭ Alik şi îĭ recomandă s'o expedieze fără întârziere. Şalupa se puse în mişcare cu toată viteza de care era capabilă. In maĭ puţin de zece momente, ajunse la insulă. Alik, uimit, constată că totul era pustiit...

Nu maĭ era în picioare de cât catargul care servea la darea semnalelor de alarmă. Postul telegrafic fusese pustiit; nu maĭ rămăsese niciĭ urmă de clădirĭ, de aparate. Casele funcţionarilor eraŭ transformate în grămezĭ de ruine; magaziile cu proviziunĭ dispăruseră. Era o distrugere, o anihilare complectă, ca şi cum un ciclon teribil ar fi trecut pe acolo.

La picioarele catargului de alarmă, douĭ bărbaţĭ aproape sfârşiţĭ de câte înduraseră, chemaŭ în ajutor cu o voce slabă.

Mateloţiĭ se repeziră spre eĭ, îĭ ridicară în picioare, şi se încercară să le redeştepte energia prin câte-va frase de încurajare.

Alik le puse întrebărĭ scurte:

— Cine sunteţĭ d-tră?.. De unde veniţĭ?.. Cum aţĭ ajuns aicĭ?..

— Suntem nişte sărmanĭ naufragiaţĭ, scăpaţĭ ca prin minune în urma distrugeriĭ unuĭ vas.

— Dar telegrafiştiĭ?.. Oameniĭ de serviciŭ?.. Ce s'aŭ făcut?.. Unde s'aŭ dus?

— Noĭ nu ştim nimica... Când am sosit aicĭ acum douĕ zile, am găsit totul în această stare... Totul era devastat, cum vedeţĭ. Ne-am pomenit fără nicĭ un adăpost, fără apă, fără hrană!..

«Fie-vă milă de noĭ!.. Salvaţi-ne!..

— E o datorie sfântă să ajute cine-va nişte marinarĭ în pericol, şi să nu credeţĭ nicĭ o singură clipă că noĭ am putea să nu ne îndeplinim această datorie.

«Veniţĭ în şalupă!.. Alik aleargă în toate părţile voind să se asigure cu proprriĭ săĭ ochĭ, că în adevăr nu maĭ era nicĭ o altă fiinţă vie în insula aceia.

După cincĭ momente de cercetărĭ atente, era edificat. Nimica viŭ nu maĭ rămăsese pe insula acea bătută de vânturĭ şi de valurĭ.

Trebuia să se întoarcă la «Morgan.»

In timpul acesta, naufragiaţiĭ ajutaţĭ de mateloţĭ, luaseră loc în şalupă.

Alik apucă bara şi comandă:

— Inainte!.. cu toată viteza!..

Peste zece momente, Alik dădea seamă căpitanuluĭ Rowland de misiunea ce-ĭ fusese încredinţată.

Ofiţerul salută cu curtenie pe ceĭ douĭ naufragiaţĭ, şi adăugă:

— D-lor, d-tră, care sunteţĭ marinarĭ nu-mĭ veţĭ ţinea în nume de rĕŭ că vă părăsesc aşa de repede. Datoria mă reclamă

«Alik, înştiinţează-l pe d. Harry despre cele întâmplate, şi veghează ca domniĭ aceştia să fie bine trataţĭ... Să li se dea haine şi hrană... şi înştiinţaţĭ doctorul... Poate că aŭ nevoe de ajutorul săŭ.

Naufragiaţiĭ mulţumiră şi se retraseră clătinându-se, în timp ce căpitanul privea orizontul:

— O furtună!.. Se anunţă o furtună teribilă!..

Un nour negru apăruse la orizont; un nour, care se lungea, se lăţea, se întindea, alerga.

Ocupaţĭ la manevre, mateloţiĭ văzură norul acesta, şi la rândul lor se priviră, murmurând.

— O furtună se anunţă!.. O furtună îndrăcită!...

Barometrul se cobora cu o repeziciune nemaĭ pomenită.

Căpitanul luă toate măsurile necesare şi dădu în toate părţile ordine severe.

Harry, care rămăsese împreună cu Totor şi cu sora sa în cabina căpitanuluĭ Harrisson, eşi pe punte, şi apropiindu-se de d. căpitan, îl întrebă:

— Ce este?... Ce se întâmplă?

— Se anunţă o furtună teribilă, d-le Harry, răspunse cu răceală Rowland.

— Şi ce aĭ de gând d-ta să facĭ?..

— Singurul lucru pe care-l cred cu putinţă... Voĭ merge drept înainte, spre marea de Arafura.

— Aşa dar, ne vom îndepărta de strîmtoarea Torrè?

— Da, d-le Harry.

— Şi vom renunţa de a ne reîntoarce la Sydney?

— Fără îndoială... Pentru moment, ar fi o curată nebunie să încercăm lucrul acesta...

— Atuncĭ, când vom putea să ne reîntoarcem?

— D-zeŭ singur ştie!.. Furtuna se anunţă violentă.

Priviţĭ şi d-tră... două-zecĭ şi maĭ bine de grade de depresiune, şi barometrul se coboară mereŭ.

«D-le Harry, aĭ d-ta încredere în mine?

— O încredere absolută, scumpul meŭ căpitan.

— Eĭ bine!.. atuncĭ veĭ bine-voi să te reîntorcĭ lângă miss Nelly şi lângă prietenul d-tale.... Prezenţa d-tale pe punte în aceste momente aşa de grele, te-ar expune unor primejdiĭ de moarte, fără ca prin asta situaţia noastră să se îmbunătăţească cu ceva. Dar vasul este solid, maşinele sunt perfecte; echipagiul este maĭ presus de orĭ ce laudă... In asemenea împrejurărĭ, îmĭ iaŭ răspunderea deplină a situaţieĭ.

Harry întinse mâna ofiţeruluĭ, şi răspunse cu simplicitate:

— Mulţămesc, d-ta eştĭ stăpân absolut pe bord; eŭ nu sunt de cât un simplu pasager. Am datoria să-ţĭ ascult ordinele.

Şi pe când tânărul se îndepărta, ofiţerul aruncă o ultimă privire scrutătoare de jur împrejur, pentru a se convinge dacă ordinele sale fuseseră saŭ nu în totul executate; după aceea murmură:

— Acuma totul este gata!.. Furtuna poate să vie.

— Iachtul porni înainte.

Cerul apărea acuma ca tăiat în două de umbra uneĭ colosale eclipse.

Soarele dispăruse. O zi palidă se răspândi de-asupra măreĭ; vasul «Morgan» părea o fantomă pe care rătăceaŭ de icĭ până colo, spectre omeneştĭ.

Un vânt puternic zgudui catargurile şi voinicul «Morgan» se înclină înainte, gata să înfrunte lupta.

Valurile se înălţaŭ, vântul se înăsprea; începutul drameĭ era foarte aproape.

In zona aceea aşa de apropiată de equator, temperatura rămâne mereŭ foarte caldă. Vântul, cu toată violenţa luĭ, era arzător; ploaia chiar era foarte caldă.

Fulgere lungĭ scăldară orizontul, repezĭ şi sinistre.

Şi furtuna ţinu ore întregĭ, ore teribile de aşteptare, în timpul cărora vêntul şi valurile deveneaŭ din ce în ce maĭ furioase, părând că se luaseră la întrecere.

Căpitanul nu părăsi nicĭ un moment cârma; mâncase în grabă ceva şi rămăsese mereŭ la postul sĕŭ, ajutat de cârmaciul vasuluĭ.

Furtuna se deslănţuia acum în toată oroarea eĭ. Vasul părea cuprins într'o atmosferă de foc; căpitanul şi ajutorul sĕŭ apăreaŭ ca douĕ fantome, ca douĕ spectre, ca douĕ fiinţe supra-naturale.

Ceĭ treĭ tinerĭ stăteaŭ mereŭ de veghe lângă cadavrul nenorocituluĭ căpitan.

De odată lumina electrică se stinse.

Intunericul cel maĭ complect învălui vasul.

— Dumnezeule! se ruga Nelly, îngenunchind, D-zeule, aibĭ milă de noĭ!....

In aceiaşĭ clipă o detunătură maĭ puternică, maĭ sinistră se auzi, acoperind urletul furtuneĭ.

Părea că e o rupere de nourĭ.

Un fulger verzuiŭ ţîşni în zig-zag şi iachtul fu zguduit ca o coaje de nucă.

Apoĭ un strigăt nebun porni din toate piepturile:

— Un om în mare!... Douĭ oamenĭ în mare!.

Oroare!.. Partea de dinainte a vasuluĭ, unde stăteaŭ ceĭ douĭ martirĭ aĭ datorieĭ, dispăruse şi împreună cu ea se scufundaseră şi nenorociţiĭ în valurile măreĭ.

Apoĭ după o clipă un noŭ strigăt se auzi:

— Un om în mare!

Era ajutorul cârmaciuluĭ, care la rîndul sĕŭ fusese răpit de valurĭ.

Iachtul, rămas fără direcţie, deveni jucăria valurilor. Helicea începu să se întoarcă repede şi «Morgan» se înclină dintr'o dată într'o parte.

Ceĭ maĭ întreprinzătorĭ dintre marinarĭ se simţiră înfioraţĭ.

Un om însă se deslipi din mulţime şi se repezi spre bara care se învârtea nebuneşte. Cu o mână de, fier o apucă, o întoarse la locul eĭ şi restabili mersul.

Toate acestea în câte-va secunde; secunde sfâşietoare în carĭ toţĭ îşĭ crezuseră sfârşitul apropiat.

Nu era vorba de a se alerga în ajutorul celor treĭ nenorociţĭ carĭ dispăru-

seră în valurĭ; ar fi fost o curată nebunie, o nebunie sublimă, fără îndoială, dar o nebunie.

Vasul, care 'şĭ pierduse amândouĭ căpitaniĭ şi amândouĭ cârmaciĭ, înfrunta cu curaj furtuna, călăuzit de o mână necunoscută.

Cu capul gol, ud pînă la oase, omul acela conducea vasul cu o destoinicie minunată şi cu o putere ne maĭ pomenită. Frumosul «Morgan» părea că nu se maĭ teme de izbucnirile furtuneĭ.

De alt-fel nouriĭ începeaŭ acum să se împrăştie; icĭ şi colo stelele prinseră să licărească şi marinariĭ văzură că ziua era aproape.

In sfârşit soarele apăru iluminând valurile spumegânde, carĭ tot maĭ mugeaŭ încă.

Abia acum se urcă Harry pe punte. Se întâlni faţă în faţă cu şeful echipagiuluĭ, care ĭĭ povesti teribilele nenorocirĭ petrecute în timpul nopţeĭ.

— Mort!.. mort şi Rowland!.. exclamă Harry... Sărmanul om!.. Sărmanele victime ale datorieĭ!.. Aşa dar, călătoria noastră a fost blestemată!..

Tînărul american înaintă spre bară şi recunoscu pe salvator. Era unul dintre naufragiaţiĭ culeşĭ de pe Booby-Island.

— D-ta, domnule!.. D-tale îţĭ datorim cu toţiĭ viaţa!..

— Domnule, răspunse cu demnitate necunoscutul, sunt marinar, şi din fericire, cunosc foarte bine regiunea aceasta periculoasă. Sunt mulţămit că am putut să vĕ arăt recunoştinţa mea.

— Poţĭ fi sigur d-le, că recunoştinţa noastră va egala serviciul pe care ni l'aĭ făcut.

— Ce pot face pentru d-ta acuma?

— Nu vĕ cer de cât să-mĭ îngăduiţĭ puţină odihnă...

«Vedeţĭ... Yachtul e pe calea adevĕrată şi'şĭ poate urma în voe drumul spre vest.

— Dar eŭ aş voi să mĕ reîntorc spre strîmtoarea Torres spre Sydney.

«Nu maĭ avem acuma nicĭ un ofiţer pe bord, şi şeful echipagiuluĭ singur, nu poate fi îndestulător pentru conducerea vasuluĭ... Numaĭ dacă nu cum-va, d-ta însuţĭ veĭ bine-voi să primeştĭ această însărcinare delicată.

— Eŭ sunt căpitan brevetat al marineĭ engleze, şi mă pun la dispoziţia d-tră... Puteţĭ avea cea maĭ deplină încredere în mine!...

— Pentru moment, cred că este absolut cu neputinţă să ne modificăm calea... Marea e furioasă încă, şi apoĭ se ridică o ceaţă deasă, care va dura maĭ bine de două zile... In asemenea condiţiĭ, e o adevĕrată nebunie să ne îndreptăm spre strîmtoarea Torres... Pe când dacă ne vom urma calea tot înainte, nu maĭ avem a ne teme de nimica...

— Aşa dar, părerea d-tale este să mergem tot înainte?..

— Fără îndoială.

— Atuncĭ ne-am înţeles. Veĭ bine-voi a lua toate dispoziţiile pe care le veĭ crede necesare pentru siguranţa generală.

«Te poţĭ instala fără întârziere în apartamentul sărmanuluĭ căpitan Rowland.

Acuma serviciul era condus de către el şi totul mergea bine pe bor. Harry ordonase să se distribue porţiĭ duble şi se întorsese foarte trist în cabină, unde îl aştepta sora sa şi Totor.

Fără să caute a'şĭ ascunde emoţia, le povesti tot ce se întâmplase, şi-ĭ rugă să se culce şi dînşiĭ, de oare-ce trebuiaŭ să fie foarte obosiţĭ.

Dar Totor, enervat de furtună şi de nemişcare, sări în sus protestînd:

— Să mă culc!.. Ah!.. asta nicĭ o dată!.. Nu vezĭ că sunt ceasurĭ întregĭ de când turnic, de când nu maĭ pot de nerăbdare, de a vedea lumina soareluĭ, de a respira în voe aerul...

«Imĭ veĭ da voe să es pe punte, domnişoară Nelly?

— Oh!.. din toată inima.

— Mulţămesc.

Totor se urcă repede pe punte şi se amestecă printre mateloţĭ, care cu toate că momentele eraŭ solemne, ĭĭ făcură cea maĭ cordială primire.

Totor se îndreptă spre locul catastrofeĭ, şi după obiceiul săŭ, începu să vorbească singur.

— Drace!.. murmură dînsul, clătinând din cap, nu credeam să fiŭ aşa de aproape de adevĕr, când mă temeam de ziua de 13... Ah! ce serie neagră de evenimente.

Şi când te gândeştĭ că am întreprins o navigaţie de plăcere... de distracţie!..

Dar, observînd locul in care se afla, examinînd coloanele de fontă care eraŭ în faţă, începu să privească totul cu o atenţie deosebită şi exclamă:

— Mĭĭ de dracĭ!.. iată nişte lucrurĭ în adevăr extra-ordinare...

«Coloanele acestea de fontă, sunt solide de ar putea suporta pe ele turnul Nôtre-Dame, şi totuşĭ iată-le îndoite, strîmbate... Şi asta numaĭ din pricina deslănţuireĭ furtuneĭ.

Oare o lovitură de trăsnet ar fi putut să producă un asemenea efect?

«Mă cam îndoesc de lucrul acesta, de şi ştiŭ că fulgerile aŭ une-orĭ nişte capriciĭ de neînţeles...

«Ia să vedem dacă nu putem pune şi altă ipoteză.

«La prima vedere, pentru cine-va care n'ar cunoaşte evenimentele, s'ar părea că e la mijloc maĭ curând o lovitură de dinamită.

«Ah!.. dar la urma urmeĭ, privind maĭ cu atenţie, lucrul este bătător la ochĭ!

Totor se apropie şi maĭ mult, şi examină suprafaţa zdrobită a fonteĭ. Eraŭ nişte găurĭ curioase, netede, luciĭ, carĭ aveaŭ toate direcţia de la stînga spre dreapta.

Foarte intrigat, apoĭ alarmat, Totor adăugă:

— Iată un lucru care mi se pare din ce în ce maĭ bizar.

«Să vedem... Pentru a se ajunge la rezultatul acesta, ar fi trebuit o maĭ puternică urcare de temperatură... Şi apoĭ, n'ar fi fost cu putinţă ca efectele fulgeruluĭ să se concentreze numaĭ asupra coloanelor de fontă... Zguduitura electrică ar fi trebuit să distrugă, să pulverizeze barele de prin prejur...

«Fără îndoială, nu e lucru curat aicĭ!. Nu e lucru curat!..

Totor îşĭ preumblă din noŭ privirea-ĭ scrutătoare de jur împrejur, ca şi cum ar fi speriat să găsească ceva, un indiciŭ, un nimic, care să-l lămurească, care să-ĭ confirme bănuelile.

In cele din urmă, tînĕrul vĕzu lucind la picioarele sale o bucată de metal. Se apropie cu vioiciune, şi cu o sforţare, desprinse metalul care era puţin înfundat în scândură.

Cu toată diformaţia pe care o prezenta bucata aceasta de metal, turtită şi destul de mică, ingeniosul parizian examinând-o cu atenţie, putu să recunoască că avusese la început o formă tubulară, netedă.

Atuncĭ, cu vocea înăbuşită, tînĕrul murmură:

— Dar mi se pare că eŭ cunosc aceastā mică afacere...

«O!.. dar atuncĭ ar fi teribil, ne maĭ pomenit!.. Trebue să-l înştiinţez pe Merinos.

Şi se duse să-şĭ găsească prietenul.

Pentru a n'o înspăimânta pe tînĕra fată, dânsul se sili să-şĭ stăpânească emoţia şi cu un ton indiferent, zise:

— Harry! vino un moment... Voesc să-ţĭ arăt ceva...

D-ra Nelly va fi aşa de bună să ne erte.

Tînĕrul eşi, intrigat. Totor îl conduse spre apartamentul lor, închise uşa cu zăvorul, se asigură că eraŭ singurĭ, şi murmură:

— Să vorbim încet!.. Am descoperit ceva noŭ... ceva teribil, înspăimântător!

— Ce?.. spune repede... mĕ înspăimânţĭ... După toate câte s'aŭ petrecut, ce ar putea să se maĭ întâmple acuma care să merite numele de teribil?

Parizianul adăogă cu o gravitate solemnă, pe care nimenĭ nu era obicĭnuit s'o vadă la dânsul.

— Este unde-va dinamită pe bordul acestuĭ vas?

— Da... sunt maĭ multe butoae micĭ... în subterana destinată prafuluĭ de puşcă şi explosibilelor.

— Cheia?.. cine are cheia?..

— E în casetă... Alik singur intră acolo.

— E un om sigur, nu este aşa?

— Răspund de dânsul ca de mine însumĭ.

(Va urma)

Către cititorĭ

Anunţăm pe cititoriĭ noştri că vom publica bucuros orĭ-ce articole interesante privitoare la călĕtoriĭ saŭ vînătorĭ, în ţară saŭ strĕinătate, ce ne vor fi trimise.

Articolele, scrise pe o singură parte a hârtieĭ, în scrisorĭ francate, vor fi adresate redacţiuneĭ «Ziaruluĭ Călĕtoriilor», str. Brezoianu 11, Bucureştĭ.

Reclama este sufletul comerciuluĭ

Anul IX. — No. 511. 10 Banĭ în toată țara Miercurĭ 21 Februarie, 1907

ZIARUL CĂLĂTORILOR

SI AL INTÂMPLARILOR DE PE MARE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Leĭ 5. — pe an în toată țara
« 2.60 « ½ « « «

Redacția și Administrația :
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĔTORILOR
apare o dată pe săptămână
— MARȚEA —

Fermecătorul șerpilor. — (Vezĭ pag. 1672).

Vrăjitorul Ramsamy

Pe unul dintre creştetele cele maĭ înalte ale Neapoluluĭ, trăia acum vre-o cincĭ-spre-zece anĭ un raiah cu numele de Ruma-Yevo.

Monarchul acesta, care avea sub puterea sa vre-o treĭ miĭ de supuşĭ, n'avea de cât vre-o cincĭ-zecĭ de anĭ, dar era atât de trecut în cât părea să aibă 70 de anĭ. Nu fusese de loc temperat în viaţa sa.

Mă întorceam în epoca aceia dintr'o exploaraţie pe care o făcusem în munţĭ şi coborîndu-mă spre Sud, spre Katmandu, mă oprisem în locuinţa uneĭ familiĭ de colonĭ germanĭ, Heindrickson, care mĕ primi cu cea maĭ mare cordialitate.

Tatăl, un robust pomeranian, de vre-o patru-zecĭ şi douĭ de anĭ, venise cu vre-o zece anĭ maĭ înainte acolo, pentru a căuta o viaţă maĭ bună ca în Europa, luându-şĭ împreună cu sine soţia şi douĭ copiĭ.

O altă copilă, Madel, care avea atuncĭ vre-o şease anĭ, se născuse în acea oază.

De la d. Heindrickson am aflat trista stare în care se afla Majestatea Sa Ruma-Yevo.

Se topia văzînd cu ochiĭ.

Ruma-Yevo, care se credea victima uneĭ deochiărĭ, făcuse apel la toţĭ vrăjitoriĭ ţăriĭ; dar toate leacurile pe care le luase pînă atuncĭ, fuseseră absolut zadarnice.

Vrăjitorul şerpilor

Dar un lucru pe care bunul colon nu putu să mi-l povestească, pentru motivul foarte simplu că nu-l cunoştea, era faptul că un vrăjitor, venit din depărtare, se dusese la Ruma-Yevo, oferindu-se să-l facă sănătos.

— Ia seama, îĭ spusese raiahul, dacă veĭ reuşi, îţĭ voĭ da o răsplată regească; dar dacă nu veĭ, reuşi, te voĭ da hrană şerpilor.

— Voĭ reuşi, stăpâne, răspunse fermecătorul; iar de şerpĭ nu mĕ înspăimânt, dînşiĭ mă ascultă şi se tem de mine.

Şi necunoscutul arătă regeluĭ un instrument bizar, care poseda numeroase coarde, subţirĭ şi scurte.

— Ordonă să mi se aducă şerpiĭ ceĭ maĭ marĭ, ceĭ maĭ veninoşĭ, zise vrăjitorul, şi-ĭ voiŭ îmblînzi pe dată.

A doua zi, un boa cu cea maĭ frumoasă înfăţişare, şi câte-va vipere cu muşcătura veninoasă, aşteptaŭ buna plăcere a vrăjitoruluĭ, închise în nişte panere.

Vrăjitorul se îndreptă cu pasul hotărât spre panere şi le deschise; reptilele săriră îndată în sus, deschizând nişte gurĭ monstruoase, şi aruncând în jurul lor nişte privirĭ ţîşnitoare de fulgere.

Necunoscutul, fără să se emoţioneze, făcu douĭ paşĭ îndărăt, şi după ce scoase maĭ întâiŭ un şuerat foarte dulce, foarte armonios, modulat, începu să cânte din instrumentul pe care-l purta la cingătoare.

După câte-va momente, reptilele nu se maĭ agitaŭ; gurile lor monstruoase stăteaŭ acum închise, iar din ochĭ nu le maĭ ţîşneaŭ flăcărĭ de foc. Căzuseră într'o stare de lâncezeală, vecină cu somnul.

Atuncĭ, muzicantul, fără să maĭ stea la îndoială, se apropie şi apucând fără de teamă reptilele, le înfăşură în jurul gâtuluĭ săŭ, ca şi cum ar fi fost nişte coliere neînsufleţite.

Pentru vindecarea raiahuluĭ

Ruma-Yevo, aproape adormit şi dânsul de melodia dulce a instrumentuluĭ, îşĭ ridicase privirea spre acela care avea puterea să îmblânzească nişte animale aşa de spăimântătoare.

— Cine eştĭ tu, şi de unde eştĭ? întrebă regele.

— Mă numesc Ramsamy.

— Şi zicĭ că mă poţĭ vindeca? continuă monarchul cu aviditate.

— Nimic nu este maĭ simplu; va trebui numaĭ, să te scalzĭ în sângele uneĭ tinere fete europene.

Răspunsul acesta crud i se păru foarte natural regeluĭ, care se mărgini să întrebe:

— Cine va putea să-mĭ procure una?

— La o distanţă foarte mică, răspunse Ramsamy, locueşte o familie germană, care are două copile. Sângele uneia dintre ele va fi îndestulător pentru a te vindeca.

— Soldaţiĭ şi colonĭ aŭ puştĭ, murmură raiahul, dus pe gândurĭ.

— Soldaţiĭ sunt departe, răspunse vrăjitorul; şi apoĭ, coloniĭ nu vor şti nicĭ odată ce s'a făcut copila lor. Va trebui numaĭ, să-mĭ daĭ un singur om, pentru a mă ajuta.

— Veĭ avea omul pe care-l cerĭ, şi veţĭ pleca chiar astă-seară.

Toate amănuntele acestea le-am cunoscut abia în urmă.

Răpirea.—Urmărirea

Soarele era aproape de apus. Stăteam la masa familieĭ Heindrickson, când de odată, Marta, cea maĭ mare dintre copile, năvăli în casă ca o nebună, strigându-ne:

— Madel a dispărut!

Am alergat cu toţiĭ plinĭ de spaimă; bieţiĭ părinţĭ, desperaţĭ alergaŭ în toate părţile, strigând:

— Madel, Madel, unde eştĭ?

Dar nimenĭ nu ne răspunse.

Servitoriĭ, vre-o duzină de hinduşĭ, ne ajutaŭ în cercetările pe care le făceam.

De odată, unul dintre eĭ exclamă:

— Sunkale!.. Moartă!...

Sunkale era femeea indigenă, însărcinată în special cu supravegherea miceĭ Madel.

Ne repezirăm cu toţiĭ în spre stufişul lângă care stătea dânsa întinsă, neînsufleţită.

Nu era moartă; era numaĭ adormită, dar de un somn bizar, care semăna cu catalepsia.

In zadar am zguduit-o şi am stropit-o cu apă; ne-a fost cu neputinţă s'o deşteptăm.

Ce era de făcut? Timpul trecea. Mama plângea, zmulgându-şĭ părul; tatăl urla, nebun de mânie şi de durere.

— Stăpâne, zise unul dintre servitorĭ, apucându-l de braţ, trebue să dăm drumul câinilor.

— Aĭ dreptate, Bundu, răspunse stăpânul, cu un strigăt de bucurie. Numaĭ cu ajutorul câinilor maĭ putem spera acum să regăsim copila.

Douĭ câinĭ marĭ, cu privirea vie şi inteligentă, fură dezlegaţĭ. Ne pregătirăm de plecare. Impreună cu mine şi cu Sunkalé, pe care o luam pentru că poate avea să ne poată da vre-un amănunt folositor, trupa urmăritoare avea să se compue din 7 oamenĭ.

Germanul dădu câinilor să miroasă o haină veche a fetiţeĭ şi inteligentele animal, după ce dădură din cap în semn că aŭ înţeles, porniră într'un galop nebun.

Toată trupa porni după dînşiĭ.

— La revedere! strigă germanul soţieĭ sale; nu ne vom întoarce de cât cu Madel.

Sunkalé, în cele din urmă, sfârşi prin a se trezi din letargie.

Suspină adânc, deschise ochiĭ şi un moment privi în jurul eĭ înspăimântată.

Apoĭ de odată se ridică în sus şi scoase un strigăt:

— Madel!. A fost răpită de către Ramsamy!

Nenorocitul tată răspunse printr'un muget furios.

— Il cunoştĭ pe acest Ramsamy? întrebaiŭ eŭ.

— Da, e un criminal în stare să facă orĭ-ce; a fost în serviciul meŭ şi l'am alungat din pricină că nu fusese respectuos cu soţia mea. Dînsul n'a uitat ruşinea pe care a suferit-o şi acum se răzbună.

Apoĭ, întorcându-se spre Sunkalé, care se coborîse din litieră şi alerga împreună cu noĭ:

— Povesteşte-ne totul, zise dînsul.

— Stăpâne, răspunse femeia foarte emoționată, Ramsamy stătea ascuns în iarbă, la o mică distanță de casă. Fără să ne privească, dînsul cânta dintr'un instrument muzical. Madel și cu mine ne-am apropiat, abia atuncĭ l'am recunoscut pe Ramsamy. Am voit să strig, dar n'am putut, și... nu'mĭ maĭ aduc aminte.

— Poate 'ĭ-a dat cu sila un narcotic? întrebaĭ eŭ, întorcându-mĕ spre colon.

— Nu, răspunse acesta, clătinând din cap. Ințeleg ce s'a întâmplat: mizerabilul le-a adormit cu muzica sa infernală. Cunosc instrumentul. E un «sitar care servește hindușilor pentru îmblânzirea șerpilor celor maĭ primejdioșĭ. Ramsamy a perfecționat instrumentul acesta cu coarde, adăogându-ĭ un flaut.

— E cu putință oare? esclamaĭ eŭ uimit; puterea acestuĭ vrăjitor se întinde și asupra oamenilor?

— Nu trebue să te îndoeștĭ despre lucrul acesta. Nu știĭ oare că unele boale nervoase se vindecă astă-zĭ cu anumite melodiĭ muzicale?

Am vĕzut eŭ însumĭ femeĭ și copiĭ căzênd în letargie, sub influența muziceĭ.

Eliberarea fetițeĭ

Urmărirea continuă timp de patru ore. De maĭ multe orĭ pierdură urma, de oare-ce Ramsamy și tovarășul săŭ, făcuseră maĭ multe curbe, pentru a ne încurca.

Nu știŭ ce imprudență l'a făcut să se peardă, dar știŭ că la un moment dat am zărit două puncte negre înaintea noastră.

Dînșiĭ eraŭ, nu maĭ putea să rămâie nicĭ o îndoială.

Răpitoriĭ nu ne puteaŭ vedea, pentru că eram ascunșĭ după niște stufișurĭ și dînșiĭ mergeaŭ înainte, fără nicĭ o grijă, cu spatele spre noĭ.

Când ne-am maĭ apropiat, tovarășul luĭ Ramsamy, care ducea copila în spate și care avea probabil auzul maĭ fin, se opri și se întoarse în spre noĭ.

Aproape îndată, scoase un strigăt.

Atuncĭ vĕzu și Ramsamy că era urmărit.

Germanul nu-ĭ dădu însă timpul să facă nicĭ măcar o singură mișcare. Ridică carabina, ochi, și vrăjitorul se rostogoli la pămînt. Tovarășul sĕŭ, care lăsase copila jos, se încercă s'o ridice din noŭ și se fugă cu dînsa.

Dar un noŭ glonte porni—era al carabineĭ mele — și hindușul căzu alăturĭ de tovarășul săŭ.

Peste un moment, d. Heindrickson ișĭ strângea copilița în brațe. De la tovarășul luĭ Ramsamy, care nu murise încă, și pe care l'am ertat, am putut afla toate amănuntele de maĭ sus.

C. Arg.

Un concurent al vermeluĭ de mătase

Sunt multe veacurĭ de când omul a avut ideia de a substitui mătasea trasă din gogosile vermilor de mătase prin o materie analoagă.

Pentru a ajunge la acest rezultat, s'aŭ gândit să întrebuințeze păianjenul.

S'aŭ creat până acuma diferite mătăsurĭ artificiale, dar valoarea lor a fost foarte mult cotestată. Printre toate aceste încercărĭ, cea maĭ curioasă e fără îndoială aceia care a fost făcută în ultimul timp în Madagascar. Ea a dat niște rezultate foarte interesante.

In țara natală a vermilor de mătase, în China, a izvorât pentru prima oară ideia de a prepara stofe mătăsoase, cu firele țesute de către păianjenĭ.

Exploratorul Garnier, afirmă cu siguranță că ștofa cunoscută sub numele de «Tong-Heĭ Tuan-Tse» este țesută în cea maĭ mare parte, cu firele disprețuiteĭ insecte. Precizează anume că ar fi o specie de insecte comună în provincia Iun-Nau.

In Europa s'aŭ făcut încercărĭ analoage, fără mult succes. Cea maĭ veche dintre aceste încercărĭ este aceia a d-luĭ Bou, președintele camereĭ de comerț din Montpellier, care pe la începutul veaculuĭ al XVIII-lea, a presentat Academieĭ de Științe din Paris, maĭ multe mostre de țesăturĭ, fabricate din firele mătăsoase țesute din cele maĭ comune speciĭ de păianjenĭ din sudul Franciеĭ. Marele savant francez Reaumur, a publicat în anul 1810, un memoriŭ, în care a arătat în ce mod trebuia să se procedeze, pentru a se obținea mătase utilizabilă din firele țesute de păianjenĭ. Acelaș savant a afirmat însă, că ar trebui cel puțin 100.000 de păianjenĭ din ținuturile noastre, pentru a produce o singură livră de mătase.

Maĭ tîrziŭ, un negustor spaniol, a reușit să fabrice cu firul unuĭ păianjen niște obiecte de cea maĭ mare finețe. In sfârșit, un savant englez, a dovedit că păianjenul este maĭ productiv de cât cum se credea la început și a făcut experiențe certe în fața societățeĭ de arte din Londra.

Din nenorocire, s'a dovedit în curând că speranțele căpătate nu eraŭ de loc întemeiate, și că exploatarea economică era încă departe de a putea fi realizată.

S'a spus atuncĭ, și cu drept cuvânt, că trebuiaŭ să existe aiurea, specialitățĭ de păiangenĭ maĭ prolixe, care să poată fi oare-cum domesticite, și să servească la producerea mătăseĭ.

Maĭ mulțĭ naturaliștĭ aŭ fost consultațĭ și s'a aflat ast-fel, că unele varietățĭ exotice, din Mexic de exemplu, produc fire mult maĭ abundente, și foarte viŭ colorate.

In Paraguaĭ și Argentina există niște păiangenĭ monștriĭ, carĭ produc niște fire relativ gigantice.

Mătasea produsă de aceste insecte, îșĭ găsește chiar prin ținuturile acelea, diverse întrebuințărĭ, din pricina frumoaseĭ sale culorĭ.

In timpul din urmă, un misionar apostolic din Tananariva (Madagascar), a dovedit că marea insulă franceză posedă maĭ multe varietățĭ de păiangenĭ, foarte potrivite pentru producerea uneĭ nouĭ speciĭ de mătase.

Printre aceste speciĭ, cea maĭ cunoscută este aceia pe care indigeniĭ o numesc «polihala.» Fabrică două soiurĭ de fire: unele vâscoase și altele netede.

Toate firele însă, sunt de o finețe extremă și de o rezistență considerabilă.

Sunt foarte interesante de știut diversele observațiĭ făcute.

Un păiangen sănătos, poate furniza în medie, 14.000 de metri de mătase pe lună. S'a recunoscut că insectele de partea bărbătească produc în general maĭ puțin de cât cele de partea femeiască. S'a maĭ constatat că producerea firuluĭ este mult maĭ abundentă la femeile carĭ aŭ depus de curând ouĕle, de cât la cele-l'alte.

Observațiile făcute de misionarul apostolic din Tananariva, care s'a ocupat maĭ mulțĭ anĭ în rând de păiangenĭ, sunt certe și nu lasă loc nicĭ celeĭ maĭ micĭ îndoelĭ

Astă-zĭ, când toate aceste rezultate aŭ fost apreciate de către sericicultorĭ în justa lor valoare, multă lume crede în posibilitatea uneĭ exploatărĭ regulate.

In urma experiențelor carĭ s'aŭ făcut în timpul din urmă, pe o scară maĭ întinsă în Madagascar, nu maĭ încape nicĭ o îndoială, că, creșterea unor anumite speciĭ de păianjenĭ, reprezintă o valoare reală.

Franța revindecă pentru dânsa onoarea noueĭ industriĭ care se va crea, și care amenință să fie foarte înfloritoare.

Se fac acum încercărĭ pentru aclimatizarea unor asemenea speciĭ equatoriale în Europa. Dacă încercările acestea vor reuși, se va putea spune cu drept cuvânt, că pentru întâia oară păianjenul va fi adus un serviciŭ omuluĭ.

Lucreția.

O ÎNTÂMPLARE BIZARĂ

Satul Allaux ișĭ desfășoară casele sale drăguțe, în una dintre văile centrale ale Pirineilor· In salul acesta trăia un oarecare Petre Herrena, un leneș și un flecar care moștenise de la tatăl săŭ câte-va ogoare de pământ arabil, și câte-va bucățĭ de pășune. Avea prin urmare o mică avere, care ar fi putut să-ĭ aducă foloase bune dacă s'ar fi ocupat maĭ serios de dînsa.

Dar Petre găsia că e maĭ comod să

întârzie pe la toate hanurile şi cîrciumele pe care le întîlnia în cale şi să se întindă la soare.

Din pricina aceasta, notarul comuneĭ primi rînd pe rînd ordine să vîndă proprietăţile sale.

Herrena nu se sinchisia nicĭ câtuşĭ de puţin, continuă să ducă aceiaşĭ viaţă plină de lenevie, petrecându-şĭ timpul maĭ cu seamă povestind aventurile de vînătoare ale tatăluĭ său, care fusese, în adevĕr, un mare vînător de urşĭ.

De alt-minterĭ, în epoca bătrînuluĭ Herrena, urşiĭ nu eraŭ de loc rarĭ în acea parte a Pirineilor.

Bătrînul Herrena fusese un om activ şi curagios îndată ce dădea de urma vre unuĭ urs, nu maĭ părăsia partida pînă ce maĭ întâĭ fiara nu era doborîtă.

In viaţa aceasta plină de aventurĭ, bătrînul căpătase multe rănĭ; ursul devine un adversar de temut când n'aĭ avut norocul să-l ucizĭ de la primul glonte de puşcă, lucru care nu este tocmaĭ uşor.

Toată lumea iĭ spunea că într'o zi avea să şĭ găsiască moartea într'o asemenea aventură, dar spre uimirea tuturora, harnicul vînător scăpa în tot-d'auna teafăr. El muri liniştit în patul sĕŭ, ca orĭ şi care paşnic burghez.

Tînărul Herrena păstra cu veneraţie carabina de care se servise bătrînul. Ar fi utilizat-o şi dînsul, dar se pare că bătrînul omorîse toţĭ urşiĭ din munte.

Tînărul leneş afirma tuturora că explorase munţiĭ de nenumărate orĭ, dar nicĭ o dată nu i se întâmplase să se întâlniască cu vre un urs.

Tot repetînd mereŭ lucrul acesta Herrena ajunse să'l creadă el însuşĭ; işĭ făcu prin urmare, şi în ochiĭ lumeĭ, şi în propriĭ săĭ ochĭ, reputaţia unuĭ bun vînător de urşĭ.

Intr'o seară de Septembrie, treĭ vînătorĭ înspăimîntaţĭ veniră să bată la uşa prietenuluĭ nostru; descoperiseră în munte urmele unuĭ urs.

Afirmaţiunea unuĭ singur om ar fi putut să fie pusă la îndoială; dar păstoriĭ eraŭ treĭ, şi trebuia să-ĭ creadă pe cuvînt.

Peste câte-va momente, totul satul cunoştea incidentul.

Foarte bine, zise Herrena; mâine mă voiŭ duce să spun două cuvinte domnuluĭ urs.

Şi toată noaptea merse din casă în casă, exaltîndu-se de sunetul propriilor sale cuvinte, făgăduind fie-căruia o bucată din carnea animaluluĭ.

Când se reîntoarse acasă, cu toate că era cam ameţit de băutură, îşĭ aduse aminte că distribuise vre-o cincĭ saŭ şease picioare de urs, ceea ce era puţin cam prea mult pentru un singur animal.

Cu toate acestea, îşĭ încărcă puşca şi pregăti totul pentru vînătoare.

Era încă noapte neagră, când păstoriĭ veniră după vînătorĭ; plecară cu toţiĭ şi se urcară până în pădurea de brazĭ.

Herrena devenise acuma maĭ puţin vesel; el nu-şĭ putu opri o înfiorare, când păstoriĭ iĭ arătară urmele enorme ale labelor unuĭ urs.

Ursul apucă puşca şi ochi

După aceia păstoriĭ, carĭ eraŭ departe de a avea pretenţia să fie şi eĭ vînătorĭ de urşĭ, se grăbiră să se îndeparteze.

Daca ursul s'a oprit în vre un stufiş, îşĭ spuse omul nostru, fără îndoială că mă va ataca şi atuncĭ voiŭ fi perdut. Cel maĭ simplu lucru pe care-l am de făcut e să apuc într'o direcţie, în care să fiŭ sigur că nu mĕ voiŭ întîlni cu domnul urs... Voĭ şti eŭ în urmă, ce să povestesc proştilor din sat.

Şi-şĭ puse îndată planul în executare.

Tocmaĭ trecea printr'o mică poiană, şi se pregătia să inconjoare o stâncă, când de o dată, se pomeni faţă în faţă cu o dihanie neagră. Era ursul.

Cît aĭ clipi din ochĭ, Herrena lăsă puşca să-ĭ cadă din mâinĭ şi cu iuţeala fulgeruluĭ se urcă în cel maĭ apropiat copac.

Ursul se opri, pipăi puşca, o mirosi şi apucînd'o în labe se îndepărtă cu dînsa.

— Dar acesta e diavolul în persoană! murmură Herrena, al căruĭ păr se făcuse măciucă în vîrful capuluĭ.

Dar ursul mergea mereŭ înainte, fără să-şĭ părăsească puşca.

— Călătorie bună! murmură Herrena, care începuse să recite toate rugăciunile pe care le învăţase în copilăria sa.

Dar după ce făcuse vre-o cincĭ-sprezece paşĭ, ursul se opri.

Dumnezeule!... Fiara dusese puşca la umăr şi ochia ca şi cum ar fi voit să-l împuşte.

In adevăr detunătura porni, stîrnind un lung ecoŭ în munte.

Sgomotul uneĭ căderĭ se auzi în acelaşĭ timp; Herrena zăcea acuma la pămînt, fără simţire.

Lăudărosul vînător nu se deşteptă de cît mult maĭ tîrziŭ, sub impresia uneĭ ploĭ care îĭ biciuia faţa.

O grupă de oamenĭ îl înconjura. Unul

dintre eĭ îĭ udase faţa cu apă rece, pentru a-l deştepta din letargie.

— Ursul? unde este ursul? întrebă persoana care-ĭ era cu totul necunoscută.

— Ursul, răspunse Herrena, este diavolul în persoană; mi-a furat puşca şi m'a împuşcat.

Hohote sgomotoase de rîs îĭ răspunseră din toate părţile. După multe explicaţiĭ, falşul vînător înţelese în fine că ursul cu care se întîlnise, era pensionarul unuĭ circ, care într'un moment de plictiseală, găsise de cuviinţă să evadeze, pentru a face o mică preumblare prin pădure.

Ursul acesta era deprins de când era puĭ mic să mînuească armele de foc; fapt care explică foarte lesne întîmplarea.

Maĭ intervenise însă şi faptul că Herrena îşĭ încărcase prea nebuneşte puşca, aşa în cît bietul urs se alesese cu un umăr desarticulat.

De ruşine, Herrena şi-a lichidat îndată ce-ĭ maĭ rămăsese din avere, şi a pornit spre America.

Alexandru

MAŞTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

— Iată-l pe d. Iohn... care ne urmăreşte acum ca şi «Măştile galbene». Să fugim. Bună seara.

Uşoară, nebunatică, tînăra fată porni înainte, şi când d. Lobster ajunse în josul scărilor, nu putu să maĭ vadă de cât siluetele celor douĭ tinerĭ perzându-se în culoarele etajuluĭ de jos.

A maĭ descrie mânia gentilomuluĭ englez, ar însemna să umplem paginĭ întregĭ cu invective de tot soiul; credem că cetitoriĭ nu ne vor ţine în nume de răŭ că-ĭ scutim de asemenea lectură.

In timpul acesta, Max se închisese în camera sa. Cu cea maĭ mare grije întoarse cheia în broască, trase zăvorul, cercetă fereastra şi toate colţurile camereĭ.

Sigur că era absolut singur, se desbrăcă şi se trânti într'un fotoliu.

Aproape de dînsul, pe o măsuţă, pusese revolverul, şi maĭ multe volume pe care le cumpărase în aceiaşĭ zi.

— Aşa murmură dînsul, voĭ ceti pentru ca să nu adorm, şi primul individ care se va prezenta, va sta de vorbă cu revolverul meŭ.

Prima scânteere a auroreĭ, îl găsi în picioare.

Nimenĭ nu apăruse.

Tînărul romancier devorase două volume, care nu-l interesaseră câtuşĭ de puţin. Ast-fel se abate fatalitatea asupra unor autorĭ; îĭ cetim în împrejurărĭ pline de nelinişte, când suntem absolut incapabilĭ de a-ĭ judeca.

Şi cetitorul, nedrept, nu spune nicĭ o dată, într'un ast fel de caz:

— Eram neliniştit, nerăbdător.

El spune întot-d'a-una acuzând scriitorul:

— Domnul acesta are un stil nesuferit.

Din profesiune, Max nu voi să tragă nicĭ o concluzie asupra operilor pe care le cetise, şi se încercă chiar, să uite numele confraţilor a cărora proză îl ajutase în cele din urmă să'şĭ petreacă o noapte albă.

Romancierul făcu o baie rece, şi orĭ-ce urmă de oboseală dispăru de pe faţa luĭ.

O cafea cu lapte îĭ dădu toată vigoarea, şi îmbrăcat, gata de drum, se coborâ în salon pentru a o aştepta pe Violeta, care îĭ făgăduise să se coboare de dimineaţă.

Lobster era în sală şi convorbea cu un individ necunoscut.

Văzându l pe Max, sir Iohn se arătă surprins, şi luând braţul necunoscutuluĭ, se îndreptă în spre stradă, după ce spuse maĭ întâĭ câte-va cuvinte, trecĕnd pe lângă loja portaruluĭ.

— «Mă veĭ înştiinţa», atât ajunse până la urechile luĭ Max.

Fără să se gândească mult la incidentul acesta.

Max se aşeză visător. Dar abia se aşezase, şi un fîşiit de mătase il făcu să întoarcă capul.

Violeta era în faţa luĭ, palidă şi turburată.

— Ah! murmură dînsa, cu vocea puţin tremurătoare, ce bine îmĭ pare că te găsesc aicĭ. Mĭ se părea că înebunesc.

— Ce ţi s'a întâmplat?

Vocea tînăruluĭ era de asemenea tremurătoare; era neliniştit văzându-şĭ prietena ast fel.

— Ce mi s'a întâmplat? Uite biletelul acesta pe care l'am găsit azĭ dimineaţă pe măsuţa mea. Şi cu toate acestea, îţĭ declar că m'am închis bine, din toate părţile.

Tînărul luă hârtia pe care ĭ-o întindea prietena sa; când recunoscu scrisul, se îngălbeni de moarte. Caracterele fuseseră trase de aceiaşĭ mână care scrisese scrisoarea din noaptea trecută.

Dar aceasta era mult maĭ scurtă; nu cuprindea de cât vre-o câte-va cuvinte:

— «Nimic şi nimenĭ, nu poate opri calea M. G.»

— Eĭ bine? murmură Violeta.

— Eĭ bine, murmură romancierul cu vocea înceată, mi se pare că erĭ nu mĕ credeaĭ; şi cu toate acestea închisesem şi eŭ uşile tot aşa de bine ca şi d ta.

— Recunosc că am făcut o greşală. Dar, noĭ nu maĭ putem trăi multă vreme într'o asemenea stare de lucrurĭ. Mă omoară gândul, că nişte mizerabilĭ pot intra în locuinţa mea la orĭ-ce oră din zi şi noapte, nesupăraţĭ de nimenĭ, sfidând orĭ-ce pază, orĭ-ce precauţie.

Tînărul clătină din cap, fără să rĕspundă.

— Şi urmărirea acestor domnĭ, este cu totul incorectă, adăogă Violeta; mĕ voĭ vedea nevoită să mĕ pun sub protecţia flirtistuluĭ meŭ...

Frumoasa fată îşĭ întovărăşi cuvintele acestea cu un surâs adorabil.

Pentru întâia oară în viaţa eĭ, Violeta simţea nevoia de a se pune sub protecţia unuĭ cavaler.

Simţea o emoţie necunoscută, o emoţie provocată de spaimă, care analizată bine, îĭ era maĭ mult plăcută, de cât displăcută.

Max scăpă din încurcătura răspunsuluĭ pe care trebuia să-l dea.

O serie de exploziĭ, anunţă sosirea unei motociclete, şi peste câte-va clipe, sir Iohn, îmbrăcat într'un costum aşa de grosolan, în cât te făcea să isbucneştĭ în râs, îşĭ făcu apariţia în sală.

El merse drept spre ceĭ douĭ tinerĭ.

— Aşa de timpuriŭ, şi împreună.... vĕ pregătiţĭ să plecaţĭ din noŭ, sigurĭ că eŭ nu voĭ putea să alerg aşa de repede ca d-tră. Dar de astă dată vĕ înşelaţĭ amar. Puteţĭ să vĕ plimbaţĭ fără grije, şi orĭ cât de mult veţĭ crede de cuviinţă. Eŭ vĕ voiŭ urma de aproape, şi fără nicĭ un pic de oboseală. M'am înarmat cu o motocicletă solidă, şi am la dispoziţia mea petrol pentru două sute de chilometri.

Lobster nu făcea excepţie de la regula generală.

Tocmaĭ în momentul în care Max şi şi Violeta ar fi avut nevoe să fie singurĭ, pentru a discuta în voe asupra linieĭ de conduită pe care trebuiaŭ s'o păstreze faţă de măştile galbene, iată-l şi pe d. Lobster că, nepoftit de nimenĭ, venea să le întrerupă gândurile.

CAP. XIII

Secretul electric

— De vreme ce aci este dorinţa d-tale, declară Max, aruncând o privire expresivă tinereĭ fete, vom pleca fără întârziere.

— Yes, să plecăm, repetă sir Iohn, cu vocea plină de ironie.

Şi pe când dânsul alerga să-şĭ pregătească motocicleta, pe care o lăsase la poarta hoteluluĭ, romancierul şopti la urechea tovarăşeĭ sale:

Eŭ cunosc bine Marsilia; să mergĭ in-

crezătoare după mine. Il vom face să ne peardă urma.

— Şi pe urmă?

— Dacă te învoeştĭ şi d-ta, ne vom duce să dejunăm într'un loc liniştit, şi vom căuta împreună un mijloc, pentru a învinge pe mizerabiliĭ carĭ îşĭ bat joc de noĭ.

Dânsa făcu un semn afirmativ cu capul...

Şi amândouĭ, porniră de-a lungul trotuarelor, pe când Lobster, pe ale căruia buze rătăcea un surâs sardonic, îşĭ regulă mersul motocicleteĭ după paşiĭ lor.

Ideia luĭ Max era foarte simplă, şi ĭĭ venise tocmaĭ din pricina motocicleteĭ, de care sir Iohn Lobster părea aşa de încântat.

In orĭ-ce oraş mare, există două reţele de căĭ de comunicaţie.

Una care ar putea fi numită oficială, coprinde străzile, pieţele, bulevardele. Aceasta este reţeaua cunoscută de către streinĭ.

Cea-l'altă reţea cunoscută numaĭ de locuitoriĭ oraşuluĭ, se compune din pasagiĭ, din case cu două eşirĭ. Romancierul, care cunoştea foarte bine Marsilia îşĭ spusese:

— Vom utiliza reţeaua din urmă. Motocicletele nu pot circula nicĭ prin pasagiĭ, nicĭ prin casele cu două eşirĭ.

«Aşa în cât, sir Iohn Lobster, va trebui, saŭ să ne părăsească, saŭ sa-şĭ părăsească motocicleta.

Din nenorocire, Iohn prevĕzuse cazul acesta. El se înarmase cu un excelent plan al oraşuluĭ, care avea să-l ajute a eşi din încurcătură.

Toate pasagiile eraŭ însemnate în planul acesta cu nişte săgeţĭ roşiĭ, aşa în cât, în maĭ multe rândurĭ, ceĭ douĭ tinerĭ îşĭ vĕzură încercările zădărnicite. Sir Iohn Lobster, străbătea cu o viteză mare străzile, şi ajungea la capătul pasagiuluĭ, înaintea lor.

Nimica nu este maĭ nepăsător de cât o glumă care se continuă prea multă vreme.

Ceĭ douĭ tinerĭ se simţeaŭ cuprinşĭ de furie, pe când faţa roşcovană a luĭ sir Lobster, devenea din ce în ce, tot maĭ satisfăcută.

Alte două încercărĭ făcute, avură acelaş rezultat nul, şi tineriĭ se hotărâseră să renunţe la sportul acesta, când, întâmplarea le veni în ajutor.

Eĭ tocmaĭ străbăteaŭ o stradă laterală, în momentul în care Iohn dăduse o viteză mare motocicleteĭ sale.

Maşina se lovi de tramvaĭ, d. Lobster fu aruncat în mijlocul pasagerilor indignaţĭ; se produse o învălmăşală generală.

Romancierul se folosi de prilejul acesta, pentru a dispărea împreună cu graţioasa sa tovarăşe, fără ca sir Iohn să-ĭ poată urma.

Reîntorcându-se, la ora cincĭ, tineriĭ aflară că accidentul luĭ sir Iohn fusese destul de grav; bietul englez se lovise serios la nas, şi afară de asta, era dat în judecată pentru contravenţia de prea mare viteză.

Inimile femeilor sunt foarte milostive. In tot timpul meseĭ, Violeta se arătă atât de plină de atenţie, atât de drăgălaşă faţă de Iohn Lobster, în cât acesta declară că, aproape, aproape uitase durerea pe care i-o provoca rana de la nas.

După masă, Violeta voi să-l întovărăşească pe englez în mica sa preumblare digestivă; lucrul acesta era să facă pe sir Lobster să leşine de bucurie.

Ajunşĭ în grădină, frumoasa englezoaică vorbi astfel:

— Scumpul meŭ Iohn, d-ta crezĭ, fără îndoială, că în timpul din urmă, eŭ m'am arătat prea plină de prietenie pentru d. Max Soleil.

Iohn o învălui într'o privire semnificativă.

— Spune-o fără frică, reluă tânăra fată, plină de umilinţă.—Inţeleg şi eŭ că modul meŭ de purtare a putut să dea loc unor bănuelĭ îndreptăţite... Şi tocmaĭ din pricina aceasta am ţinut să am o explicaţie cu d-ta...

— O explicaţie? — bolborosi englezul încurcat în faţa noueĭ atitudinĭ a frumoaseĭ fete. Şi ce să explicĭ?

— Capriciul uneĭ tinere fete...

— Capriciul?... Am auzit bine?..

— Capriciul curiozităţeĭ... Sunt cuprinsă de dorinţa de a pătrunde întunericul care înconjoară misterioasa fugă a celor două pensionare din casa doctoruluĭ Elleviousse.

— Şi?...

— Autorul francez a descoperit multe lucrurĭ în privinţa aceasta.

Sir Iohn clătină din cap.

— Iţĭ cer ertare pentru purtarea mea, adăogă tînăra fată.... Astă-zĭ chiar, am aflat într'un mod hotărâtor, că fugarele s'aŭ refugiat saŭ la Paris, saŭ la Livorno în Italia.

— Şi atuncĭ?...

— Atuncĭ dacă te veĭ învoi şi d-ta, vom putea să-l părăsim pe d. Max Soleil.

Faţa reprezentantuluĭ camerilor comunelor se însenină dintr'o dată.

— Să-l părăsim?.. întrebă dânsul, cu vocea plină de emoţie.

Pentru totdeauna... D-ta te veĭ duce la Paris, şi eŭ mă voĭ duce la Livurno.

Lobster exclamă cu vioiciune.

— Oh!.. prea mă consideraţĭ din cale afară prost...

— Şi pentru ce asta?...

— Oh!.. Dacă aşĭ pleca la Paris, te-aşĭ lăsa pe d-ta aci, în patru ochĭ cu d. Max. Soleil.

— Te înşelĭ.

— Cum mă înşel? Violeta făcu apel la toată puterea eĭ de convingere, pentru a răspunde:

— Fără îndoială că te înşelĭ. Eŭ voiŭ pleca direct la Livurno, şi dacă drumul acesta va fi zadarnic, mĕ voiŭ îndrepta spre Anglia, fără să maĭ fac alt ocol.

— Cum?.. In adevăr... d-ta?..

— Voiŭ face întocmaĭ cum am spus.

Lobster îşĭ împreună mâinele sale groase şi scurte într'un gest de uşurare.

Cu toate acestea, pentru că nu era încă pe deplin convins, adăogă:

— Priveşte-mĕ bine, «scumpa mea mititică».... Voiŭ asculta ordinul d-tale plin de supunere, dacă veĭ îngădui ca înainte de plecarea mea să te pun eŭ însumĭ în trenul de Italia.

Fără să se formaliseze pentru bănuiala prietenuluĭ eĭ, Violeta răspunse cu drăgălăşie:

— Cu cea maĭ mare bucurie. Eŭ voiŭ pleca mâine, la orele două după prânz... D-ta veĭ putea să ieĭ trenul de 5 spre Paris.

— Voiŭ face cum doreştĭ, «scumpa mea floricică»... Şi odată ajuns în Paris, ce va trebui să fac?

— Să te ducĭ în strada Montmartre, No. 146, la d-ra Luiza Marghèse.

Dânsul îşĭ scoase repede carnetul şi însemnă adresa.

— Te veĭ duce la doamna aceasta din partea mea, bine înţeles... O veĭ ruga să te conducă la cele două doamne plecate din casa doctoruluĭ Elleviousse... După aceea le veĭ conduce pînă la castelul meŭ din Excilonn-Hill, unde voiŭ veni şi eŭ...

«Numaĭ că te voiŭ ruga să bagĭ bine de seamă că îţĭ încredinţez o misiune de cea maĭ mare importanţă şi că nimenĭ nu trebue să afle nimic despre toate acestea.

— Voiŭ fi mut ca un peşte, răspunse englezul.

Şi timp de un sfert de oră ceĭ douĭ englezĭ, carĭ păreaŭ a fi devenit din noŭ bunĭ prietenĭ, convorbiră asupra dubleĭ călătoriĭ pe care trebuia s'o întreprindă.

Işĭ dădură lămurirĭ reciproce unul altuia. După aceea intrară în salonul hoteluluĭ.

Şi pe când Iohn, radios, îşĭ stropea veselia cu un excelent pahar de coktail, drăgălaşa multimilionară putu să se strecoare pînă lângă Max, care stătea întins într'un fotoliŭ şi citea cu nepăsare un ziar, şi să-ĭ şoptească la ureche:

— Voĭ pleca din Marsilia, mâine la orele două; dânsul va pleca la orele 5.

Fără să-şĭ ridice capul, tânărul răspunse:

— Mulţămesc, eştĭ în adevăr un înger.

Când Iohn, după ce îşĭ deşertase paharul, se întoarse în spre aceia pe care o considera mereŭ drept logodnica sa, o văzu în faţa oglinzeĭ, aranjându-şĭ cu cochetărie câte-va şuviţe rebele de păr.

Cu un gest îl chemă lângă dânsa, şi convorbiră lung asupra evenimentelor pe care le presimţiaŭ. Tânăra fată ĭĭ spuse cît de mare avea să-ĭ fie satisfacţia în cazul cînd presupunerile eĭ aveaŭ să se dovedească neîntemeiate; ĭĭ spuse cît de mare avea să-ĭ fie recunoştinţa pentru Iohn Lobster, acela care fusese atît de amabil şi de ascultător.

De cîte-va zile Violeta nu maĭ avuse de loc grija tovarăşuluĭ eĭ de călătorie.

Acest noŭ curent, această nouă pornire de amabilitate, provocă gentilomuluĭ un entusiasm deosebit.

Bunul englez era departe, foarte departe de a bănui că pe cînd dînsul este aşa de încîntat de noua întorsătură pe care o luaseră lucrurile, d. Max Soleil pronunţa în sine însuşĭ, următorul bizar monolog.

— Treĭ măştĭ galbene,... prea e mult pentru un singur om... Acuma vor fi nevoiţĭ şi dînşiĭ să împartă. Unul dintre eĭ va porni în urmărirea scumpeĭ, drăgălaşeĭ d-re Violeta, un altul îl va întovărăşi pe d. Lobster; şi eŭ, nu voiŭ maĭ rămânea de cît cu un singur supraveghetor. Fără îndoială că, ataşat pe lîngă persoana mea, va rămînea şeful, marele magnetizator. Ca prim rezultat, voĭ reuşi prin urmare să îndepărtez un individ atît de primejdios, de mica mea prietenie....

Şi după ce surise aproape fără voe, îşĭ maĭ zise:

— In cele din urmă, voĭ şti eŭ să-l încurc, şi voiŭ scăpa de urmărirea luĭ.

Acesta era planul urzit de către ceĭ doĭ tinerĭ, în timpul zileĭ.

In timpul acesta, un-spre-zece ore sunară la ornicul cel mare al hoteluluĭ.

Violeta şi Max schimbară un «good right» (noapte bună) cît se poate de rece.

Se păzeaŭ de a trezi din noŭ gelozia tovarăşuluĭ lor.

Acesta peste măsură de încântat, strînse aproape cu cordialitate mîna romancieruluĭ.

După experienţa pe care o avea dînsul despre viaţă, bietul englez era convins că de acum înainte, d. Max Soleil era pentru totdeauna înlăturat din mica inimă de zahăr a frumoaseĭ d-re Violeta.

Era prin urmare un triumf al persoaneĭ sale, un triumf de care se bucura din toate fibrele tripleĭ sale personalităţĭ de logodnic al Violeteĭ, de membru al cameriĭ comunelor şi de englez. Căcĭ, fără îndoială, victoria sa personală se referă şi asupra comunelor şi asupra întregeĭ Englitere.

Inainte de a adormi, fericitul englez, ordonă să i-se aducă treĭ pahare de coktail.

Era o felicitare, o onoare pe care şi-o acorda el însuşĭ.

După primul coktail, d. Lobster se declară fericit; după al douilea, se declară abil şi în sfârşit, după cel de al treilea ajunse să se creadă iresistibil.

Aşa în cât bietul om se culcă cântând vesela melodie a imnuluĭ «God save the king», frumosul imn care trebue să răsune în orĭ-ce împrejurare în care se desfăşoară mărirea britanică.

In timpul acesta Max Soleil se dusese şi dênsul în camera sa. Un chelner — după porunca sa — iĭ aduse un filtru special cu cafea rece.

Tînărul hotărîse să nu doarmă de loc în noaptea aceea; dênsul de asemenea avea să plece în călătorie a doua zi. Ultima noapte pe care avea s'o maĭ petreacă în hotelul acela, trebuia să vegheze cu cea maĭ mare atenţie, pentru ca nu cum-va să fie surprins pe neaşteptate în cazul când măştile galbene ar fi hotărît să încerce pentru noaptea aceea experienţa lor de hipnoză.

Poate că noaptea trecută, lumina pe care o lăsase mereŭ aprinsă în camera sa, le dăduse de ştire că dânsul nu dormea.

De astă-dată avea să stingă lumina... Veghera avea să fie mult maĭ grea, mult maĭ penibilă pe întuneric; dar romancierul se mângâia cu ideia că avea să câştige maĭ târziŭ timpul pierdut.

Max îşĭ aranjă totul pentru ca să poată prepara cafeaua fără nicĭ un zgomot, îşĭ puse un fotoliŭ lângă masă, în cea maĭ comodă poziţie posibilă, şi apoĭ întoarse butonul lumineĭ electrice.

Intunericul cel maĭ complect se răspândi în camera sa.

Cât timp dură aşteptarea?.. Ore întregĭ... A veghia în întuneric, este lucrul cel maĭ plicticos, cel maĭ greŭ.

Ca distracţie, Max înghiţea din timp în timp câte un gât de cafea şi număra cu o răbdare de necrezut loviturile ceasornicululĭ la fie-care jumătate şi sfert de oră.

Chiar însăşĭ această ocupaţie ne-ar putea indica cât de mult se plictisea romancierul.

Bătuse orele treĭ.

— Incă o oră de veghe, murmură dânsul, şi totul va fi sfârşit. Zoriĭ zileĭ se vor ivi.

Dar de o dată îşĭ opri respirarea; un zgomot uşor ajunsese pînă la dânsul.

Trase cu urechea atent. Nu maĭ încăpea nicĭ o îndoială: cine-va mergea prin culuar... Acela care străbătea sălile hoteluluĭ la o oră atât de târzie din noapte, trebuia să poarte nişte pantofĭ moĭ, pentru că zgomotul paşilor era înăbuşit.... Eraŭ nişte paşĭ dulcĭ, aproape imperceptibilĭ.

Zgomotul se opri la uşa sa.

— Foarte bine, se gândi tînărul.... Cheia este în interior; zăvorul este tras.

Dar un fior iĭ zgudui corpul din creştet pînă în tălpĭ, întrerupându-ĭ fraza pe care o începuse în gând.

Un alt zgomot se auzise, un zgomot asupra natureĭ căruia nu putea să încapă nicĭ o îndoială: zăvorul era tras puţin câte puţin.

Ah!.. aşa dar oameniĭ aceia posedaŭ toate talentele din lume?.. Eĭ cunoşteaŭ secretul în virtutea căruia puteaŭ deschide pe din afară o uşe închisă cu cheia şi cu zăvorul? Dar asta era prea mult!

Max întinse mâna spre revolver; dar aproape îndată îşĭ luă seama, zicându şĭ:

— Zadarnic... Nu vor putea deschide uşa.

Dar în aceiaşĭ clipă se auzi o pocnitură usoară.

— Pe onoarea mea, murmură Max; se pare că blestematul acela de zăvor.... Dar aceasta este o adevărată magie!

O mână apăsă acum clanţa uşeĭ, ca şi cum ar fi voit s'o deschidă.

De astă-dată, romancierul puse mâna pe revolver şi fără sgomot se strecură lângă pat, gata să întoarcă comulatorul electric.

In atitudinea aceasta aşteptă un momoment.

Poate că, vizitatorul nocturn iĭ auzise mişcarea, căcĭ câte-va momente trecură, fără ca vre-un noŭ zgomot să se maĭ producă.

Apoĭ tăcerea dădu din noŭ încredere necunoscutuluĭ, căcĭ uşa se întoarse încetişor în ţîţînĭ, şi Max deosebi paşĭ în camera sa.

Cu o mişcare bruscă, romancierul, întoarse comutatorul şi lumina umplu camera.

Un strigăt se auzi; o alergare repede. Romancierul abia avu timpul să întrevadă o faţă ascunsă sub o mască galbenă, şi uşa se închise din noŭ.

Dar nu aceasta era socoteala pe care şi-o făcuse tînărul, el voĭ să dea o lecţie bună aceluia care îndrăznea să intre ast-fel în camera sa.

Romancierul alergă spre eşire.

Era să deschidă uşa, când un incident inesplicabil îl împietri pe loc.

Cheia se întorcea singură în broască, închizându-se de două orĭ; şi ca culme a uimireĭ, zăvorul lunecă şi el la locul săŭ.

Lucrurile deveneaŭ supranaturale, de neînţeles.

Orĭ cât de puţin superstiţios ar fi cine-va, orĭ cât de puţină crezare ar da poveştilor fantastice ale spiritismuluĭ, nu poate să nu fie turburat, surprins, uimit, de un fenomen aşa de extra ordinar ca acela al învârtireĭ uneĭ cheĭ în broască, fără ajutorul uneĭ mâinĭ omeneştĭ.

Cu toate acestea, nu era în natura scriitoruluĭ să rămâie multă vreme în uimire, fără să caute a-şĭ explica faptele pe care le văzuse.

— Foarte bine, murmură dânsul, ştrengarul m'a făcut să rămân în uimire... A avut tot timpul să se îndepărteze... Tot ce maĭ pot face acuma, este să încerc a înţelege care este procedeul ingenios pe care l'a întrebuinţat.

«E fără îndoială un procedeŭ noŭ care n'a maĭ fost nicĭ odată întrebuinţat de către nicĭ un tâlhar.

Şi cu gândul acesta se apropie de uşe. Cheia era întoarsă de două orĭ; zăvorul era tras. Dacă Max n'ar fi văzut lucrul cu propriĭ săĭ ochiĭ, nicĭ în ruptul capuluĭ n'ar fi voit să le creadă.

Dar romancierul era sigur că nu dormise, că tot ce se întâmplase, tot ce văzuse, tot ce-l uimise, era pură realitate.

(Va urma)

O maimuţă meditând

MAIMUŢELE

Maimuţele fac să se vorbească despre ele; ele carĭ nu ştiŭ încă să vorbească.

Actualitatea ne face să vorbim despre maimuţe, despre aceste animale carĭ, după părerea unor savanţĭ, ar fi strămoşiĭ noştri, iar după părerea altora nu ne-ar fi de cât pur şi simplu veriĭ.

Cititoriĭ ne vor îngădui nouă, carĭ suntem maĭ puţin savanţĭ, să nu ne dăm părerea în această privinţă.

Ruydard Kipling, în celebra sa operă intitulată «La Jungle», ne povesteşte cum, alăturĭ de animalele nobile, tigrul, leul, ursul, etc., toate pline de distincţie şi de seriozitate, trăeşte şi neamul maimuţelor, mereŭ rîzător, mereŭ nepăsător, mereŭ ocupat cu imitarea gesturilor şi ocupaţiunilor altora.

Şi lucrul acesta nu este tocmaĭ de laudă pentru vanitoasa noastră omenire, care, după spusa d-lor naturaliştĭ de carĭ vorbim maĭ sus, se înrudeşte de aproape cu maimuţa.

— Cum? Să te tragĭ dintr'un animal aşa de puţin serios?.

Dar, spre marea sa laudă, maimuţa este un animal foarte lesne primitor de civilizaţie; putem spune cu drept cuvânt, că în scurtă vreme va ajunge să facă concurenţă omuluĭ, maĭ cu seamă in privinţa vanităţiĭ.

Privitĭ orangutanul meditativ şi grav pe care îl reprezintă ilustraţia noastră. Nu vĕ face impesia unuĭ savant (pardon de asemănare) cufundat în studiarea unor chestiunĭ adâncĭ?..

A!.. să nu vĕ vie a rîde!.. Rasa maimuţelor îşĭ are calităţile sale naturale bine definite; şi printre aceste calităţĭ, pot fi puse nu numaĭ energia şi perseverenţa, dar chiar graţia, frumuseţea şi inteligenţa.

In Paris există o maimuţă care a învăţat să cânte foarte bine din vioară; ea face deliciile uneĭ grădinĭ zoologice.

Ce păcat că majoritatea neamuluĭ simiesc, ignorând bine-facerile civilizaţieĭ, continuă să trăiască prin pădurĭ!..

Un glumeţ a propus să se colonizeze Africa cu maimuţe din America, sub motiv că maimuţele sunt maĭ lesne primitoare de civilizaţie de cât negri.

Şi cine ştie dacă nu cum-va un viitor puţin îndepărtat nu ne rezervă surpriza de a vedea maimuţele vorbind?.. Ar trebui atuncĭ să adăogăm o nouă rasă pe lângă cele nu ştiŭ câte sute, deja existente.

B.

CIUMA IN INDII

Orĭ cît de lugubră ar fi ciuma, nu poate să fie indiferentă pentru cititoriĭ noştri; nu poate să fie indiferentă, pentru că prea e teribilă prin rezultatele eĭ, prin ravajile pe care le face, în o bună parte a omenireĭ.

Credem că e prematur să spue cineva că era marilor flagele a trecut pentru Europa.

E adevărat că higiena (ştiinţă necunoscută de către strămoşiĭ noştri) a făcut progrese marĭ şi opune acuma o barieră serioasă marilor flagele care aŭ bîntuit Europa prin secolul al XVI-lea.

Mulţămită bacteriologiştilor noştri, demnĭ succesorĭ aĭ mareluĭ Pasteur, ştim astăzĭ într'un mod cert cum se propagă aceste maladiĭ; cunoaştem germeniĭ lor şi mijloacele prin care le putem opri mersul.

Cu toate acestea trebue să recunoaştem că în multe împrejurărĭ, ştiinţa este încă cu totul neputincioasă.

In orĭ ce caz, dacă Europa poate să privească prezentul cu seninătate şi viitorul cu încredere, Asia nu se bucură de aceleaşĭ privilegiĭ; cu tot progresul ştiinţeĭ medicale, Asia este şi rămîne patria cholereĭ.

Pentru diferite motive, guvernul englez se arată foarte puţin elocvent în diferitele rapoarte pe care le face asupra teribiluluĭ flagel; noĭ n'o putem condamna prea mult pentru această tăcere.

Dacă cifrele mortalităţeĭ ar fi cunoscute în public, puţinĭ turiştĭ ar maĭ înfrunta căldurile toride ale Hindustanuluĭ pentru a se duce să contemple splendidele monumente de la Delhi, bătrîna capitală a împăraţilor mongolĭ, saŭ pentru a admira moschele din Agra saŭ din Lahora.

— Hinduşiĭ, eĭ înşăşĭ s'ar alarma, dacă ar şti că teribilul flagel răpune în fie-care an, aproape un milion dintre compatrioţiĭ lor.

Aici e locul să facem curioasa observaţie că flagelul acesta nu este prin excelenţă asiatic; cholera n'a fost în tot-d'auna endemică în Hindustan.

Dacă e să credem vorba istoricilor, cholera şi-a făcut apariţia pentru întâia oară în Egipt, prin secolul al IV-lea. Ea a pustiit în scurtă vreme Europa occidentală, Germania, orientul şi Asia mică. Analele hinduşe nu semnalează flagelul în epoca aceia.

Aceiaşĭ observaţie pentru al doilea flagel tot în veacul al IV-lea.

In timp de 12 anĭ, două-zecĭ şi cincĭ de milioane de oamenĭ sunt ucişĭ în Europa, două-zecĭ şi treĭ de milioane în Asia. Dar Indiile rămîn mereŭ cruţate.

La începutul seculuĭ al XVII-lea, flagelul, după ce despopulase Milanul şi Londra — populaţia acestuĭ din urmă oraş fu redusă la un sfert — se aventură în fine în Pendjab şi Sirhind; apoĭ dispăru aproape complect pentru maĭ mult de treĭ secole.

Dar, în schimb, revanşa avea să fie teribilă.

In anul 1874, flagelul isbucneşte la Hong-Kong, în cartierul chinezesc; ea venea probabil din interiorul Chineĭ. Bacteriologiştiĭ nu descoperiseră încă că microbiĭ spăimîntătoruluĭ flagel, eraŭ propagaţĭ de către şoarecĭ.

Şi câte-va sute de rozătoare, care găsiseră azil pe puntea unuĭ vapor care plecase spre Bombay, aŭ fost autoriĭ ires-

ponsabilĭ aĭ uneia dintre cele maĭ crude hecatombe pe care le-a înregistrat vre-o dată istoria.

In timp de nouă anĭ, maĭ mult de douĕ-spre-zece milioane de hinduşĭ, aŭ sucombat.

* * *

Intr'o dimineaţă din Septembrie 1896 —lună fatală pentru indienĭ—un medic european din Bombay, chemat la căpătâiul unuĭ bolnav, făcu teribila descoperire că se afla în faţa unuĭ ciumat.

Medicul dădu îndată alarma şi în aceeaşĭ zi bolnavul fu izolat într'un lazaret. Dar era prea tîrziŭ.

Părinţiĭ şi rudele bolnavuluĭ fuseseră şi eĭ atinşĭ şi în maĭ puţin de opt zile, autorităţile constatară maĭ mult de o sută de cazurĭ.

Flagelul merge cu paşĭ repezĭ, iată ce spune o scrisoare a unuĭ martor ocular din Bombay, datată din anul 1896.

«Flagelul face sute de victime. In fie-care zi, autorităţile înregistrează 60 pînă la 70 de morţĭ; dar e probabil, că pentru a fi de acord cu adevĕrul, această cifră ar trebui triplată.

«Pot judeca lucrul acesta, după marele numĕr de convoiurĭ funebre pe care le vĕd trecĕnd în fie-care zi pe stradă. Stînd mereŭ la fereastră, am putut număra într'o zi 62 de morţĭ, între orele zece dimineaţa pînă 'n seară.

«Orĭ cât de lugubru ar fi, spectacolul acesta nu este lipsit de oare-care pitoresc.

«Acum îĭ vezĭ pe fanaticiĭ «Parzio» conducând cadavrele coreligionarilor lor spre co'ina Malabar, unde se înalţă «Turnurile Tăcereĭ», încoronate de şirurĭ de vulturĭ carĭ staŭ gata a se arunca asupra cadavrelor.

«Acum îĭ vezĭ pe musulmanĭ îndreptîndu-se spre cimitirele lor, situate la marginea oraşuluĭ.

«Dar înmormîntările cele maĭ numeroase, sunt acelea ale Hinduşi'or. Iĭ vezĭ îndreptându-se în grupe micĭ, spre drumul regineĭ, unde sunt terenurile închise care le servesc de câmpurĭ crematice.

«Patru câte patru, îĭ vezĭ purtându-şĭ morţiĭ pe nişte tărgĭ simple. Şi flăcările multor negurĭ, luminează sinistru noaptea.

Această descriere, aşa de scurtă şi de impresionantă, este încă de actualitate, după un spaţiŭ de zece anĭ. Şi se va vedea îndată, cât de fulgerător a fost mersul flageluluĭ.

* * *

Bombay a devenit un focar de propagare.

Bombay, a căruia situaţie este maĭ centrală de cât aceia a Calcuteĭ, avea să colporteze germeniĭ mortalĭ în toată întinderea imperiuluĭ. Câmpul lor de acţiune se întinde şi maĭ departe încă, în Australia, in Madagascar, în centrul Africeĭ, în Europa chiar.

In timp de 15 lunĭ — între Septembrie 1896 şi Decembrie 1897 — flagelul ucidea atât în Bombay, cât şi în provinciile vecine, maĭ bine de 50,000 de persoane.

In 1898 cifra aceasta se ridică la 100 de miĭ; în 1899 la 150,000. In anul 1900 Indiile încep a crede că flagelul se apropie de sfârşit; nu sunt de cât 70,000 de victime.

Zadarnică speranţă!.. Anul 1901 a făcut 300 de miĭ de victime şi anul următor, maĭ mult de jumătate de milion.

Cifra mergea repede în spre milion, care fu aproape atins în anul 1903 şi întrecut în anul 1904.

In 1905 s'a resimţit o retrogradare înceată, de oare-ce aŭ fost numaĭ 950,000 de victime.

Anul 1906 abia s'a sfârşit; trebue să lăsăm statisticianilor timpul de a încheia cuvenitele bilanţurĭ. După indiciile pe carĭ le avem pînă acum, se poate crede că va fi o uşoară descreştere.

Cu toate acestea s'ar putea foarte bine ca flagelul să-şĭ găsească un noŭ câmp de acţiune şi nouĭ victime. După cum voiŭ arăta îndată, nu există nicĭ o epidemie maĭ capricioasă.

Un exemplu: Anul 1905, care s'a încheiat cu o scădere de 100,000 morţĭ, oferă particularitatea că ultima săptămână din luna Martie, a fost o săptămână record, numărând 57,702 morţĭ.

Cincĭ-zecĭ şi şeapte de miĭ de morţĭ!.. Aproape populaţiunea întreagă a unuĭ oraş ca Galaţiĭ, de exemplu!.. Ce crude hecatombe!..

Am văzut că în veacul de mijloc şi chiar în timpurile moderne, pesta neagră a făcut milioane de victime în Europa şi în Africa.

De maĭ bine de zece anĭ de când victimele sunt aşa de numeroase în India, flagelul n'a reuşit să se maĭ împlânte şi pe aiurea.

Vasele carĭ p'ecaŭ din Bombay aŭ transportat germeniĭ în toate regiunile vechiuluĭ şi nouluĭ continent, fără să reuşească însă a provoca asemenea hecatombe. Insula Mauriciŭ, Africa de sud, cea de vest, Uganda, Adenul, Egiptul, Australia, America de sud, maĭ multe porturĭ ale Anglieĭ şi ale Franţeĭ, aŭ fost rînd pe rînd vizitate de către teribilul flagel.

Dar cum n'a găsit nicăerĭ teren favorabil, invaziile aŭ fost maĭ mult nişte exploziĭ trecătoare, instantanee, ale căror efecte n'aŭ fost nicĭ de cum prelungite.

Alte observaţiĭ: Acum vre-o treĭ-zecĭ de anĭ s'aŭ constatat numeroase cazurĭ de ciumă în unele părţĭ din Kurdistan (Persia) Intr'o singură iarnă s'aŭ înregistrat 821 de morţĭ, într'o populaţie foarte puţin numeroasă.

Cum se face că flagelul nu s'a răspândit şi prin ţinuturile vecine?

Anul trecut, exploratoriĭ ruşĭ, constataŭ cazurĭ de ciumă, în munţiĭ situaţĭ lângă lacul Baikal, într'o regiune analoagă cu înaltele platourĭ din Kurdistan.

Nicĭ acolo nu s'a operat împrăştiarea germenilor.

Observaţia aceasta se aplică şi înaltelor platourĭ din Uganda, precum şi unelor punte din Arabia şi Tripolitana.

Cum se poate explica că aceste centre de infecţiune n'aŭ devenit centre de propagare?

Mersul flageluluĭ este capricios, misterios. Ştiinţa rămâne de multe orĭ uimită, incapabilă de a da vre-un răspuns cert.

Se va vedea în adevăr că flagelul s'a cantonat în două regiunĭ diametral opuse prin climatul lor: în regiunea toridă care se întinde în împrejurimele Bombayuluĭ şi în regiunea temperată din platoul Pendjab.

Provinciile centrale, abia dacă aŭ fost atinse. Aco'o flagelul a fost crud, maĭ cu seamă pentru oraşe. Din contra în Pendjab, marile oraşe populate, ca Lahora, ca Delhĭ, ca Amritsar, aŭ suferit puţin, şi se pare că flagelul nu le-a cruţat de cât pentru a se arunca cu o furie şi maĭ mare încă, asupra satelor.

Contradicţiile acestea sunt foarte numeroase; ne-ar trebuĭ paginĭ întregĭ, pentru a le enumăra pe toate.

Trebue să spunem însă, că gradul de sărăcie al populaţieĭ, n'are nicĭ o legătură cu intensitatea flageluluĭ.

Higiena n'are aproape nicĭ o influenţă asupra intensităţeĭ flageluluĭ.

Musulmaniĭ din Pendjab, care relativ sunt nişte populaţiĭ ascultătoare a celor maĭ higienice precepte, aŭ furnizat cel maĭ mare număr de victime.

Toate aceste contradicţiĭ, nu sunt făcute oare pentru a arunca în cea maĭ mare încurcătură pe savanţĭ?..

* * *

Agitatoriĭ bengalĭ care riscară să elibereze India de sub dominaţia britanică, acuză pe englezĭ că n'ar fi luat destul de grabnice şi de severe măsurĭ împotriva flageluluĭ.

Dar acuzaţia aceasta este cu totul nemeritată, cu totul nedreaptă.

Numeroşĭ, foarte numeroşĭ, sunt ofiţeriĭ şi funcţionariĭ civilĭ, care şi-aŭ găsit moartea, încercând să aplice măsurile edictate de către autorităţile anglo-indiene.

Şi nu vorbesc aicĭ despre braviĭ mediciniştĭ, carĭ mor contaminaţĭ de la bolnaviĭ pe care-ĭ îngrijesc.

Indată ce apare flagelul, se i-aŭ măsurile cele maĭ radicale; bolnaviĭ sunt transportaţĭ fără nicĭ un moment de întârziere la lazaret saŭ la spital.

Şi toate aceste măsurĭ, sunt împotriva obiceiurilor locale, care cer ca bolnavul să-şĭ sfârşească zilele în familie, printre aĭ săĭ, în mijlocul obiectelor de care s'a servit în viaţă.

De multe orĭ se întâmplă ca populaţia să se opue cu forţa la transportarea unuĭ bo'nav.

Aşa de exemplu, la Poonah, femeea unuĭ comerciant a fost atinsă de flagel. Credincios regulamentelor şi ordonanţelor date, comerciantul a înştiinţat poli-

ţia care a trimes îndată o targă şi patru sanitarĭ pentru a ridica bolnava şi a o transporta la spital.

Bine înţeles, bolnava n'a opus nicĭ o rezistenţă, dar cortegiul trecând printr'o stradă prea populată, nişte fanaticĭ îl opriră şi ordonară să se reîntoarcă bolnava acasă.

Orĭ-ce bună femee musulmană, trebuia să moară în casă eĭ, nu la spital, unde medicii albĭ îndrăzneaŭ să-ĭ ridice vălul şi să-ĭ păteze faţa cu privirile lor profane!

Agentul de poliţie care încercă să-şĭ facă datoria fu ucis cu pietre. Când sosi un detaşament de poliţie; se constată că bolnava fusese răpită.

Transportul cadavrelor şi al bolnavilor este după cum se vede, foarte primejdios pentru agenţĭ; mulţĭ dintre eĭ sunt linşaţĭ.

Indigeniĭ cred că fac un serviciŭ bolnavuluĭ, ferindu-l de albĭ.

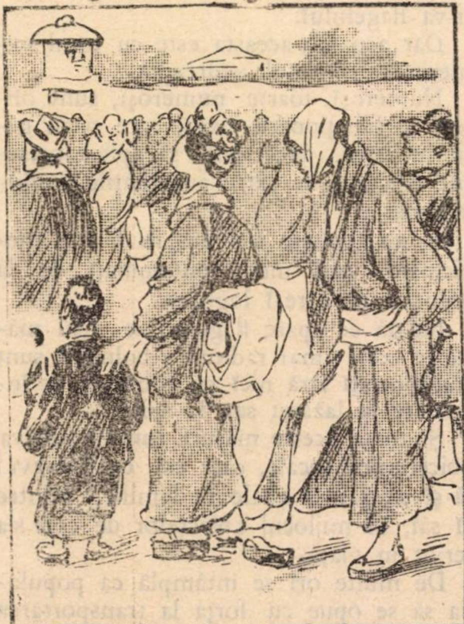
In asemenea condiţiĭ, se poate spune oare că englezĭĭ nu-şĭ fac datoria?

Nu. Trebue să recunoaştem însă că datoria aceasta este din cale afară de grea şi că de multe orĭ, toată buna voinţă funcţionarilor, toată energia, tot devotamentul lor, rămâne zadarnic. Prea e mare groaza ridicată, prea sunt numeroase victimele!...

C. Victor.

PUNGAŞII JAPONEZI

De şi mult maĭ târziŭ trezită la strigătul civilizaţieĭ, Japonia îşĭ are şi ea pungaşiĭ eĭ! Ar fi fost o ruşine să fie lipsită de asemenea podoabă!

Pungaşiĭ japonezĭ sunt foarte originalĭ; de o originalitate, care dacă-şĭ păstrează mereŭ coloritul eĭ local, nu este maĭ

puţin demnă de luarea aminte a spiritelor drepte.

Vom da aicĭ cîte-va exemple pentru ca să se vadă cam în ce mod operează domniĭ aceştia.

In Japonia este obiceiul să se poarte un fel de papucĭ uşorĭ, care aŭ numaĭ talpă. Nu e o încălţăminte elegantă, nicĭ tocmaĭ aşa de utilă; dar aşa se poartă pe acolo.

In ilustraţia noastră se poate vedea operaţia unuĭ pungaş. Se apropie încetişor de acela saŭ de aceea, pe care o vede purtînd o păreche de papucĭ maĭ nouĭ, saŭ maĭ de valoare, şi cu o pană de gîscă, o gîdilă binişor la picior.

Necunoscutul, care admiră vre-un edificiŭ public, saŭ cine ştie ce alt lucru, ridică piciorul fără să se întoarcă, crezînd ca trebue să fie de vină vr'o muscă.

Momentul acesta este suficient pentru ca pungaşul să schimbe papucul bun cu unul prost. Aşa procedează şi cu al doilea picior, şi în urmă se îndrepteazâ foarte liniştit.

Dacă nu poate vinde papuciĭ, cel puţin are norocul să poarte el însuşĭ un lucru maĭ bun.

Papuciĭ aceştia aŭ aproape toţĭ aceiaşĭ formă, şi se potrivesc pe orĭ-ce picior.

Un alt furt, tot aşa de original, este acela al spelcilor din capul femeeĭ care sunt adese orĭ de o foarte mare valoare.

Pungaşiĭ japonezĭ sînt cîte odată cinstiţĭ; aşa, de exemplu, se întâmplă de multe orĭ să restitue păgubaşilor o parte din obiectele furate, cînd cred că aceste obiecte nu le-ar putea fi de nicĭ un folos.

Lucrul acesta se întîmplă şi pe la noĭ, dar maĭ rare orĭ.

Hoţiile la drumul mare, care aŭ dispărut aproape cu totul în ţările civilizate, sunt înconjurate încă în Japonia de aureola aceia a brigandajuluĭ, care are în fie-care ţară ceva «naţional» într'însa.

Se ştie că toţĭ pungaşiĭ nutresc principiĭ internaţionale.

Chiar în ţinutul Tokio, tâlhăriile la drumul mare sunt încă destul de dese.

Bigot

O meserie primejdioasă

Vânătorul de tigri

Vânătoarea de tigri este o meserie care poate foarte bine să nutrească un om; în schimb însă meseria aceasta primejdueşte de multe orĭ viaţa acelora care o practică.

Uniĭ dintre eĭ pot face chiar şi avere; totul depinde de loc şi de epocă.

In unele provinciĭ, prima oferită pentru un cap de tigru, este foarte urcată; une-orĭ se ridică până la treĭ sute de francĭ, sumă foarte frumoasă pentru nişte ţinuturĭ în care o familie întreagă poate trăi foarte bine cu un budget zilnic de 20 de solĭ.

Dar în alte provinciĭ, prima abia dacă se ridică până la o sută de francĭ.

Importanţa primeĭ care variază de la o provincie la alta, maĭ suferă şi alte influenţe. De exemplu, dacă într'un district oare-care, tigriĭ aŭ făcut prea multe devastărĭ, autorităţile urcă prima cu câţĭ-va francĭ, în speranţa că vânătoriĭ se vor lăsa tentaţĭ de importanţa recompenseĭ.

Afară de prima oferită de către administraţie, vînătorul de tigri maĭ are şi alte avantaje, destul de importante. Locuitoriĭ îşĭ daŭ bine seamă că dispariţia unuĭ tigru este un folos real pentru

dînşiĭ; de aceea răsplătesc pe vînător cu diferite darurĭ în natură.

In sfîrşit pielea tigruluĭ îşĭ are valoarea eĭ, chiar în Indiĭ, unde totul se vinde aşa de eftin.

O blană frumoasă, care n'a fost prea mult ciuruită de gloanţe, poate fi vîndută pe loc cu două saŭ treĭ sute de leĭ. Dar rare orĭ se întâmplă asemenea pieĭ frumoase.

Negustorul bengalez care cumpără trofeul, plăteşte de obiceĭ 50 saŭ 60 de leĭ pentru o blană de tigru, care la Bombay saŭ la Calcuta, valorează patru saŭ cincĭ sute de francĭ.

Aceiaşĭ blană, după ce a fost preparată de mâna abilă a unuĭ blănar, după ce a stat cât-va timp în vitrina bogată a uneĭ prăvăliĭ din Londra, ajunge să valoreze maĭ mult de o mie de leĭ.

Dar, după cum am spus, dacă meseria de vînătorĭ de tigri este destul de rentabilă, ea îşĭ are în acelaş timp şi marĭ neplăcerĭ.

In adevĕr, e de-ajuns să ne gândim cât de mare este pericolul la care se expune cine-va, când înfruntă singur, înarmat cu o puşcă primitivă, fără repetiţie, un animal aşa de teribil cum este tigrul.

Se ştie, că armele perfecţionate nu sunt transportate în India de cât numaĭ pentru europenĭ; vînzarea unor ast-fel de arme indigenilor, este cu totul interzisă şi foarte aspru pedepsită.

Cea maĭ mare parte a vînătorilor de tigri, aŭ, maĭ curând s'aŭ maĭ târziŭ, un sfîrşit tragic. E de-ajuns, de exemplu ca arma să nu ia foc instantaneŭ, pentru ca vînătorul să fie pierdut. Nu maĭ vorbim de cazurile în care ţinta este greşită, şi carĭ, din nenorocire, sunt foarte numeroase. Tigrul însă nu-şĭ greşeşte nicĭ odată ţinta; două, treĭ loviturĭ de labe, şi bietul vînător este distrus.

O statistică stabileşte că, dintr'o sută de vînătorĭ de tigri, abia 15 dacă mor de moarte naturală saŭ de boale; ceĭ-l'alţĭ cad victime a celor maĭ grozave tragediĭ.

Vînătorile de tigri aŭ fost în toate timpurile şi în toate părţile, obiectul celor maĭ palpitante povestirĭ de aventurĭ. Pe seama lor, s'aŭ ţesut de multe orĭ întâmplărĭ cu totul fantastice şi imaginare.

Cu toate primejdiile pe carĭ le prezintă vînătoarea tigruluĭ, cu toate greutăţile eĭ printre care, în primul rînd trebue pusă şi greutatea transportuluĭ animaluluĭ împuşcat până la primul post oficial unde să se facă constatarea împuşcăreĭ, cu toate acestea, hinduşul, care de felul săŭ este filosof, se face foarte lesne vînător de tigri. Pe lângă că iubeşte foarte mult viaţa rătăcitoare de-a lungul stepelor, pe lângă că despreţueşte foarte mult moartea, maĭ are în faţa luĭ şi posibilitatea unuĭ câştig oare cum uşor şi mare!

Atuncĭ, de ce-ar maĭ sta la îndoială?

Alexandru

ARCHIPELAGUL MONŞTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Urmare —

— Harry! sunt şi eŭ acum de părerea doctoruluĭ; sărmanul căpitan Harrisson a fost asasinat...

— Da!... otravă!.. de când sunt chinuit de bănuiala aceasta, viaţa mĭ-a devenit un infern.

— Ei bine, eŭ afirm că d. căpitan Rowland a fost şi dânsul asasinat!

— «God blers»!... ce spuĭ tu?

— Că nu trăsnetul a sdrobit partea de dinainte a vasuluĭ, ci...

— Ci?...

— Dinamita!...

CAP. III

Bănuelĭ.—Totor nu maĭ are încredere.—Nu se maĭ poate inainta.—Epidemia somnuluĭ.—Spaimă îndreptăţită. — O redeşteptare teribilă. — Imprejurare din care Totor vede lămurit că va fi masacrat.—Adevărul asupra d-luĭ Dick.—Centura de salvare.—Două scufundătoare

Trecuseră două zecĭ şi patru de ore. Comandantul interimar al iachtuluĭ, nu se înşelase. O ceaţă deasă înconjura vasul din toate părţile, o ceaţă care oprea să vezĭ maĭ departe de cât douĭ paşĭ. Vasul înainta pe dibuite. Sirena mugea fără încetare, înăbuşită de ceaţa aceia teribilă care îngreuiază atmosfera, care oboseşte ochiĭ până la durere, care aruncă nelinişteа în suflete.

Harry şi Totor 'şĭ schimbaseră impresiunile. Eĭ discutaseră îndelung şi după aceia făcură din noŭ o anchetă discretă. Nicĭ o îndoială nu maĭ era acuma cu putinţă; era acolo, aproape de eĭ, un bandit care asasinase pe ceĭ douĭ căpitanĭ într'un mod cât se poate de laş. Şi banditul acesta era cu atâta maĭ primejdios, cu cât rămânea mereŭ necunoscut, cu cât nimica, nicĭ un indiciŭ, nu putea arunca bănuiala asupra cuĭ va.

Căcĭ pentru ceĭ douĭ tinerĭ, explozia cu dinamită era acuma un lucru sigur; eĭ se duseseră să viziteze în secret camera subterană în care eraŭ prafurile explozibile, şi găsiseră unul dintre butoiaşele cu dinamită pe jumătate deşertat.

— Vezĭ!.. exclamă Totor; acuma punctul este dovedit; restul, modul de operare, nu maĭ era de cât o jucărie.

«Poate opera cine-va în cea maĭ deplină linişte, în timpul uneĭ furtunĭ. Nimenĭ nu-l vede! Şi apoĭ, zgomotul, lumina detunătureĭ, se confundă aşa de lesne cu detunăturile atmosfereĭ înfuriate. Cine s'ar fi gândit să bănuiască că acea catastrofă nu era efectul furtuneĭ!

— Da, aşa este...

«Dar cine să fie oare banditul, scelerattul?.. Oh!.. mi-aş da jumătate din viaţă pentru ca să-l pot cunoaşte!..

— Este acelaş om care l'a otrăvit şi pe căpitan, căcĭ, nicĭ în privinţa aceasta nu maĭ poate rămânea vre-o îndoială; doctorul este cu totul pozitiv în afirmările sale.

— Ştiŭ!.. Doctorul declară că comandantul a înghiţit în timpul somnuluĭ, o cantitate de «upas»' otrava ucigătoare a Molejilor!

«Dar cine să fie asasinul?..

«Pentru ce, în care scop, atentatele acestea odioase în potriva a douĭ oamenĭ inofensivĭ, bunĭ, cărora nu li se cunoştea nicĭ un duşman?

In care scop?.. Nu te-aĭ gândit nicĭ un moment, că iachtul şi comoara de pe dînsul ar putea să fie focul de atracţie?

— Şi pentru asta aŭ trebuit să fie ucişĭ ceĭ douĭ căpitanĭ?...

Mărturisesc că nu înţeleg de loc.

— Eĭ!.. da, reluă cu încetineală parizianul; pentru a te sili în urmă să daĭ comanda unuĭ căpitan de aventurĭ... care poate foarte bine să fie, cel maĭ mare şarlatan.

— Oh! amicul meŭ, cât de nedrept eştĭ faţă de omul care ne-a salvat...

— Te rog să crezĭ că eŭ nu afirm nimica... Dar mĕ îndoesc... am bănuelĭ... Bănuesc imposibilul..., da, maĭ ales imposibilul.

— Dar atuncĭ, toate lucrurile acestea ar fi trebuit să fie plănuite cel puţin cu o lună înainte.

— Să punem cincĭ-spre-zece zile.

— Fie.

«Aşa dar, tu crezĭ că drama de la Booby-Island a fost pregătită anume pentru noĭ?.. Distrugerea aceĭa de case, de telegraf, dispariţia funcţionarilor..... toate acestea anume pentru noĭ?

— La urma urmeĭ, de ce nu?

«Aveaŭ destulă vreme... Căcĭ, în afară de mine care nu ştiam nimica, toată lumea cunoştea expediţia ta, itinerariul pe care aveaĭ să-l urmezĭ... Se cunoştea de asemenea bogăţia vasuluĭ «Morgan» şi suma enormă pe care o transporta

«Se ştia în sfîrşit, că tu eştĭ micul Merinos, fiul regeluĭ lîneĭ, un miliardar!..

— «Hell damit»!.. dacă toate acestea ar fi adevĕrate?..

— Eŭ, dragul meŭ, îţĭ repet că n'am încredere...

«Şi e foarte natural să fie aşa... Aduţĭ aminte de expediţia noastră în Australia, şi veĭ vedea îndată că am dreptate să fiŭ bănuitor.

«La rîndul sĕŭ, tata mi-a povestit multe lucrurĭ pe care le-a pătimit în regiunea aceasta, care ar putea să fie supranumită cu drept cuvînt, Paradisul, saŭ maĭ bine zis, infernul Piraţilor.

— Atuncĭ.... conclusia la care ajungem?

— Nu e nicĭ o concluzie.

«Dar trebue să fim cu ochiĭ deşchişĭ... Eŭ îmĭ spun mereŭ că acest domn căpitan de aventură — menţin cuvêntul — poate să fie foarte bine un perfect gentilom, dar în acelaşĭ timp poate să fie şi un pirat de rând... El ne poate reţine prizonierĭ, poate pune mâna pe vas.... conducându-ne la mama draculuĭ.....

Treĭ loviturĭ discrete în uşe întrerupseră convorbirea. Ceĭ douĭ amicĭ, după ce inventariaseră subterana cu prafurĭ explosibile, se reîntorseseră în apartamentele lor.

— Intră, zise Harry.

In prag apăru statura de gigant a luĭ Alik.

— Bună ziua, d-lor.

— Ah, d-ta eştĭ, Alik? Bună ziua!.. Ce maĭ este noŭ?..

— Un lucru bizar, d-le... Dar un lucru foarte bizar şi foarte neliniştitor...

«Şi cu toate acestea «dânsul» îşĭ cunoaşte bine meseria...

— Care... «dânsul»?

— Noul căpitan; e fără îndoială un marinar.

— Nu văd unde voeştĭ s'ajungĭ.

— Mă întreb, d-le Harry, care să fie ţinta drumuluĭ pe care îl urmăm acum?..

Harry sări în sus şi exclamă:

— Cum spuĭ?..

— Spun că e multă vreme de când am lăsat strîmtoarea Torrès la tribord.

— Unde naiba voeşte să ne conducă omul acesta?.. întrerupse Totor.

— Ah!.. drace, vom afla-o noĭ îndată... Veniţĭ cu mine.

Dar în momentul în care toţĭ treĭ, emoţionaţĭ, se pregăteaŭ să iasă, doctorul se prezentă.

— Un singur cuvânt, dacă eştĭ bun, d-le Harry.

«După ordinul d-tale, am făcut autopsia sărmanuluĭ căpitan.

«Am strâns puţin din praful acela suspect... Am pus corpul într'un sicriŭ special, fabricat din tabla cutiilor de conserve.

— Bine, d-le doctor, îţĭ mulţumesc.

Şi cum Harry voia să treacă maĭ departe, doctorul îl opri din noŭ şi îĭ zise:

— Dar nu este numaĭ atâta, d-le..... Am a-ţĭ spune nişte lucrurĭ foarte grave.

«Dacă eştĭ bun, să ne reîntoarcem un moment.

Alik se îndepărtă şi doctorul continuă fără mult înconjur:

— Sunt în echipaj vre-o douĭ-sprezece oamenĭ carĭ prezintă nişte simptome cu totul bizare....

— Cum?.. Bolnavĭ acuma?.. Şi încă aşa, cu toţiĭ de-o dată...

— Bolnavĭ?.. Nu ştiŭ încă dacă cuvîntul acesta este potrivit.

«Toţĭ oameniĭ aceştia par cu desăvârşire abrutizaţĭ; aŭ privirea vagă, gura strâmbată într'un rictus idiot...

«Merg pipăind ca nişte oamenĭ beţĭ... Pe câţĭ-va 'ĭ-am găsit adormiţĭ, lipsiţĭ de simţire ca nişte animale...

— Ce spuĭ d-ta, d-le doctor?

— Simplul adevăr!. Adaog că eŭ însumĭ nu înţeleg absolut nimic... Bănuesc numaĭ că oameniĭ aceştia trebue să fie narcotizaţĭ... Dar cum... de către cine?..

Harry se întoarse spre Totor; francezul ridică mâinele în sus şi exclamă:

— Eŭ nu mĕ mir de loc!.. Situaţia se desemnează din ce în ce maĭ lămurit.

«Nu maĭ rămâne nicĭ o îndoială!.. Bieţiĭ oamenĭ aŭ fost narcotizaţĭ!..

»D-le doctor, aĭ putea să-mĭ spuĭ: oare noul căpitan, tovarăşul săŭ de naufragiŭ, şi d. Dick, prezintă aceleaşĭ simptome?..

— Nu cred... De alt-fel, eŭ n'am văzut bolnaviĭ de cât în fugă. 'I-am văzut bine oare?.. Şi 'ĭ-am văzut pe toţĭ?.. Nu cum-va acum vom maĭ găsi şi alţiĭ noui?..

— Ah, da.... vor maĭ fi de sigur şi alţiĭ, zise Totor căscând.

Intinse mâinele, căscă din noŭ şi adăugă:

— Nu ştiŭ ce poftă nebună îmĭ vine să trag un somn!..

Şi tînărul simţind cum i se moae genunchiĭ, voi să învingă moleşeala, să dea dovezĭ de bravură.

— Iată că mĕ apucă acum şi pe mine!.. exclamă dênsul; şi eŭ mĕ simt abrutizat.

— Heĭ!.. d-le Totor, exclamă doctorul, nu-ţĭ aducĭ aminte ce aĭ băut?..

— N'am băut de cât apă.

— Şi nu ţi s'a părut că apa aceea avea un gust particular?..

— Un gust?.. lasă-mĕ... particular?.. Vreaŭ... aşĭ vrea... nu ştiŭ ce am... Sunt împuşcat.

«Bună seara, d-lor; adio!..

Şi în timp ce amicul sĕŭ îl privea cu o uimire foarte naturală, Totor făcu câţĭ-va paşĭ înainte, clătinându-se întocmaĭ ca un om beat.

Aruncă de jur-împrejur o privire rătăcită, o privire vagă, bolnavă; după aceea se rostogoli pe covor, lipsit de simţire.

— Vezĭ, d-le Harry, murmură doctorul; vezĭ?..

— Dar aceasta este o adevărată epidemie!. Dacă n'ar maĭ fi la mijloc şi alte lucrurĭ grave, 'mĭ-ar veni să rîd, atât e de comică...

«Doctore... trebue să găseştĭ fără întârziere un remediŭ... Trebue să intervii într'un mod energic pentru a ne salva de boala aceasta, bizară pentru un moment, dar care maĭ târziŭ poate să devie spăimântătoare.

«Căcĭ, uite, vezĭ? Eŭ însumĭ mĕ simt cuprins de o somnolenţă irezistibilă... Nu ştiŭ ce fluid cald îmĭ circulă prin vine...

— D-le Harry, împotriveşte-te.... fiĭ tare!..

— Imĭ e cu neputinţă... Simt în mine ceva foarte dulce şi în acelaşĭ timp foarte neliniştitor... pentru că maĭ am încă conştiinţa uneĭ primejdiĭ grozave care ne ameninţă...

«Eŭ n'am băut de cât apă, ca şi Totor, şi cu toate acestea am căzut amândouĭ.

«Sora mea... Nelly... veghiază asupra suroreĭ mele!..

«Doctore.... ajutor!... ah!.. doctore.... ah!..

La rîndul sĕŭ încercă să facă câţĭ-va paşĭ, dar se clătină şi se rostogoli fără simţire în mijlocul salonuluĭ...

. . . .

Cât timp să fi durat oare somnul acesta bizar, înspăimântător, vecin cu catalepsia?

Iată un lucru pe care Totor nicĭ nu'l putea bănui măcar în momentul în care se deşteptă.

Bietul tînăr avea senzaţia că dormise zile întregĭ. De alt-fel, simţea o durere intensă de-a lungul şireĭ spinăriĭ şi în primul moment nicĭ nu putu să-şĭ adune ideile.

Un cerc de fer îĭ strângea tâmplele, şi din gura luĭ uscată, eşea o suflare înfierbântată, arzătoare.

El se întinse şi murmură:

— Oh!. mamă... mamă... cum îmĭ arde capul!.. şi ce revoluţie pe bietul meŭ creer!..

Limba 'mĭ e uscată şi simt o înecăciune în gâtlej...

«Eĭ!.. drace... dar unde naiba sunt eŭ acum?.. E întuneric aicĭ ca în iad, şi sunt în pat.

«Să vedem.. Imĭ aduc aminte că am adormit în salon... Era şi doctorul acolo... şi lucrurile mergeaŭ rău.. Toată lumea adormea..; era o adevĕrată maladie a somnuluĭ...

«Simt cu toate acestea, că suntem mereŭ pe mare; aud suflarea zgomotoasă a heliceĭ, şi deosebesc mişcările vasuluĭ.

«Cred, că a venit timpul să ne mişcăm din loc, pentru a vedea dacă nu cum-va s'a întâmplat ceva noŭ...

«Ah!.. dar unde este tovarăşul meŭ?..

«Eĭ!.. Merinos! eştĭ aicĭ?.. Răspunde!..

Totor auzi câte-va gemete înăbuşite, apoĭ, câte-va mişcărĭ încete, nelămurite.

— Din camera vecină, ajunse până la dânsul vocea înăbuşită a amiculuĭ sĕŭ.

— Totor!. tu eştĭ?.. uf!.. Dumnezeule!.. Mĕ simt zdrobit!..

— Şi eŭ de asemenea!..

— Ce s'a petrecut?

— Tocmaĭ, întrebarea aceasta voiam să ţi-o pun şi eŭ!..

— Iţĭ maĭ aducĭ aminte?..

— Da... Şi nu eraŭ de loc vesele lu-

crurile pe carĭ ni le povesteaŭ Alik şi doctorul.

— Cât timp am dormit oare?..

— Nu pot şti.

«Dumnezeule!.. Frumos trebue să meargă acuma lucrurile pe iacht!.

— Mĭ-e teamă să nu aflăm nişte lucrurĭ înspăimântătoare!..

«Şi surioara mea?.. Mica mea Nelly?

— Să sperăm că nu i s'a întâmplat nimica răŭ!..

— Totor, vreaŭ s'o văd... Alerg chiar acuma în cabina eĭ... O nelinişte de moarte m'a coprins.

— Te întovărăşesc şi eŭ... Dar bagă de seamă, să nu facem de loc zgomot... Amândouĭ eraŭ îmbrăcaţĭ, în paturile lor; fără îndoială că cine-va iĭ culcase, în momentul în care somnul iĭ coprinsese.

Harry se coborî din pat, şi pătrunse în camera luĭ Totor, care era vecină cu a sa.

Intunericul complect în care se aflaŭ îl făcu să se înfioare.

— «By fove»!.. Nu se vede nimica aicĭ... Aş voi să găsesc comulatorul electric...

— Ah! să nu facĭ una ca asta... Cât se poate maĭ puţină vorbă, şi maĭ cu seamă, să nu aprinzĭ lumina... E mult maĭ bine să rămânem în întuneric...

— Da, aĭ dreptate. Eşiră din cabină pe dibuite, fără să facă cel maĭ mic zgomot, şi se îndreptară spre cabina tinereĭ fete.

Abia eşiseră însă, şi un sgomot de vocĭ ajunse pînă la urechile lor.

Se opriră încremeniţĭ în loc. Eraŭ nişte vocĭ grosolane şi puternice; şi oamenil aceia vorbiaŭ ca şi cum ar fi fost acasă la dînşiĭ, saŭ într'un ţinut cucerit.

Apoĭ, se auzi zgomotul răsunător şi caracteristic al unor puştĭ lovite de parchet.

— A!.. murmură Totor, o patrulă!.. La vederea unor oamenĭ înarmaţĭ, ceĭ douĭ tinerĭ se înfiorară din creştet pînă în tălpĭ.

— Să ascultăm!.. murmură Harry la urechea luĭ Totor.

O voce puternică se auzi:

— Eŭ vă spun că trebue să-l ucidem pe Totor, francesul acela blestemat!..

«E şiret ca o maimuţă!.. şi puternic ca un taur... E un om foarte primejdios.. Trebue să-l ucidem fără întârziere.

«Cât despre Nelly şi Harry Stone, veghiaţĭ cu cea maĭ mare atenţie asupra lor!.. Nicĭ un fir de păr să nu le fie atins. Eĭ amîndoĭ valorează miliardul tatăluĭ lor; în orĭ-ce caz, sunt nişte zăloage foarte preţioase.

Ceĭ douĭ tinerĭ înlemniţĭ, recunoscură vocea aceluia care vorbia ast-fel; era d. Dick, servitorul corect şi aşa de mult laudat.

— Oh!... mizerabilul!.... murmură Harry.

— Ascultă Dick, reluă unul dintre complicĭ; pămîntul este acum foarte aproape... Maĭ avem numaĭ o singură milă pînă la coastă... Dacă ne-am mulţămi să-l părăsim pe francez... E un asasinat fară nicĭ un folos.

Cu vocea severă şi imperioasă, Dick iĭ tăiă vorba:

— Nu!.. Tînărul acesta trebue să moară!.. Ah!.. se vede bine că d-tră nu'l cunoaşteţĭ... Dar dînsul este acela care şi-a bătut joc într'un mod atât de îngrozitor de Dan, şeful bushrangerilor...

— Ah!... dacă ar fi să ascultăm noĭ toate povestile.

— Eŭ ordon să fie ucis fără nicĭ o întîrziere!.. Sunt stăpînul aicĭ, şi trebue să mă ascultaţĭ!..

«Sunteţĭ opt oamenĭ, dar nu sunteţĭ prea mulţĭ pentru ştrengarul acela... Duceţi-vă!

— Eĭ!.. n'avem de ce să ne grăbim, de vreme ce vasul este în stăpînirea noastră...

«Ce de sgomot, ce larmă, pentru a ne scuti de prezenţa unuĭ copilandru de şeapte spre-zece anĭ!..

Auzind aceste cuvinte crude, ceĭ douĭ tinerĭ înţeleseră adevărul, în toată grozăvenia luĭ. Prevederile luĭ Totor fuseseră adevărate. Iachtul căzuse în puterea uneĭ bande de piraţĭ.

«Faptul acesta, însemna ruina, pentru regele lâneĭ. Dar Nelly şi Harry, eraŭ sigurĭ că viaţa nu le va fi atinsă, şi că în schimbul avereĭ tatăluĭ lor, 'şĭ vor recăpăta libertatea. Pentru Totor însă, capturarea aceasta însemna moartea, fără milă, fără întârziere.

După accentul d luĭ Dick, Harry înţelese că ar fi fost zadarnic să parlamenteze cu asasiniĭ. Zadarnică ar fi fost orĭce rugă, orĭ-ce făgăduială, orĭ ce ameninţare. Mizerabilul acela era în legătură cu bushrangeriĭ, şi cine ştie dacă nu era chiar complicele lor!

Cu toate acestea, Totor 'şĭ păstra cel maĭ mare sânge rece. Fără îndoială, inima îĭ bătea într'un mod cu totul dezordonat; dar acesta nu-l împiedecă să conceapă unul dintre acele planurĭ temerare, nebune, cu care era obişnuit. Silindu-se pe cât putea să-şĭ stăpânească emoţia, dânsul murmură.

— E, heĭ!... voesc să mă omoare, voesc să-mĭ sucească gâtul, ca şi cum ar fi vorba despre un simplu puiŭ de găină!..

«Vom vedea noĭ!.... vom vedea!.... Vino cu miee Merinos!..

Se îndreptară amândouĭ spre cabinele lor.

Pe dibuite, şi cu o putere pe care furia şi energia nelinişteĭ, o făceaŭ îndoită înprovizară o baricadă la intrare. Totor îngrămădi acolo toate mobilele pe care le putea transporta, şi adăugă:

— In modul acesta vom putea avea cincĭ momente maĭ mult înaintea noastră.

— Repede centura mea de salvare!.. Centura era suspendată în permanenţă de-asupra capuluĭ. El o apucă, şi o aplică pe piept, şi zise:

— Prinde-mĭ-o bine şi repede!.

«Haide!... alt mijloc maĭ bun de călătorit, n'am la îndemână!..

— Dar ce voeştĭ să facĭ?

— Nu i-aĭ auzit spunând: «Pământul este aproape, la o distanţă de abia o milă»... Mă voĭ arunca în mare, şi protejat de întuneric, voĭ ajunge înnot până la coastă!...

«E o aventură puţin cam prea... à la Robinson.. ; recunosc şi eŭ..

«Dar oare, am alt-ceva maĭ bun de ales?... In faţa uneĭ morţĭ sigure, e maĭ bine să optez pentru o moarte ipotetică..

«Centura este în regulă?... Da!.. Eĭ bătrânul meŭ Merinos!.. să ne îmbrăţi, şem şi:.. buf în apă!...

In momentul acela auzi sgomotul unor paşĭ aprope de uşĭ. Parizianul pipăĭ sabordul şi exclamă:

— E tocmaĭ atâta loc, cât îmĭ trebue pentru a trece... E şi timpul, mi se pare!..

— Eĭ bine!.. te voĭ întovărăşĭ şi eŭ!.. zise Harry cu hotărire.

— Ah!... asta nicĭ odată!.. Maĭ întâiŭ, tu nu eşĭĭ de loc în primejdie.

— Cu atât maĭ mult!.. Dar sora ta?.. Cine va apăra-o?..

— Miliardul tatăluĭ eĭ... Vezĭ tu, sora mea este maĭ în siguranţă de cât chiar regina Anglieĭ.. Oh!.. te rog să mă crezĭ că nu sunt de loc îngrijit în privinţa eĭ.

Uite! ajută-mă să-mĭ pun centura'.

«Auzĭ? Aŭ ajuns acum la uşă, şi încearcă s'o deschidă.

— Nu; nu pot primi aşa ceva.

— Trebue!

— S'o părăseştĭ pe mis Nelly? S'o laşi singurică în mijlocul acestor bandiţĭ? Locul tăŭ este lângă dinsa, şi ar fi o laşitate din partea mea dacă te-aş lăsa să mă urmezĭ!

— Atuncĭ, e laş din partea mea, că voesc să-ţĭ împărtăşesc soarta?

— Oh! dar de vreme se eştĭ în cea maĭ deplină siguranţă aicĭ, pe când dacă m'aĭ întovărăşi alergĭ în spre moarte!

«Incă o dată, te rog să te gândeştĭ la mis Nelly»!

— Tu ştiĭ cât de mult o iubesc eŭ pe sora mea! Ştiĭ că aş fi gata în orĭ-ce moment să'mĭ daŭ viaţa pentru dînsa.

Lovituriĭ violente se auziră în uşă: Harry ridică vocea, şi exclamă:

— Eĭ bine! ţi-o repet, ţi o afirm, ţi-o jur: Nelly nu e de loc în primejdie!

«Pe când tu, sărmanul meŭ Totor. Dar Nelly singură, dacă ar fi aicĭ, mi-ar striga:

«Du te, scumpul meŭ frate, nu-ţĭ părăsi prietenul!

— Ah! dacă aşĭ şti!..

— Dragul meŭ prieten, tu mi-aĭ scăpat de atâtea orĭ viaţa! Datoria mea este să urmez destinul tăŭ; saŭ vom fi salvaţĭ amîndoĭ, saŭ vom peri împreună!

— Harry! te rog.

— In numele surorei mele, o voesc!

Loviturile în uşă răsunara, de astă dată cu multă furie.

— Dar ajută-mĭ o dată să-mĭ pun centura!. urlă Merinos; peste un moment va fi prea tîrziŭ.

In aceeaşĭ clipă, uşa sări în lăturĭ. Se auziră strigăte, ameninţărĭ, înjurăturĭ.

Harry înaintă în spre sabord, şi întinzând braţele înainte, sări cu hotărîre în mare.

Totor, abia maĭ avu timpul să-ĭ strige:

— Scufundă-te, şi bagă de seamă să nu te loveştĭ de helice!..

Şi executând o piruetă abilă, se scufundă şi dânsul în mare

CAP. IV

In întuneric.—Pe imensitatea Oceanuluĭ. —Emoţia luĭ Totor. — Singurătatea înspăimântătoare. — Pentru a scăpa de insolaţie.—Ce hrană?...—In vîrful cocotierilor.—Un ajutor neaşteptat. — Lucrătorĭ bizarĭ.—Sic vos non vobis! — Prima cină.

Cele două căderĭ urmară una după alta. Temându-se de helice, ceĭ douĭ tinerĭ se scufundară în adâncime.

Pluf!.. pluf!..

Enormul iacht trecu pe de-asupra lor fără să-ĭ atingă.

In momentul în care briganziĭ pătrunseseră în mijlocul încăperiĭ, ceĭ douĭ tinerĭ eraŭ departe, înotaŭ cu putere.

Cufundaţĭ în mijlocul întunericuluĭ, eĭ puteaŭ auzi tot zgomotul pe care-l făceaŭ bandiţiĭ. Urlete, blesteme, strigăte, se repetaŭ distinct în valurile măriĭ.

Plecaţĭ!.. Aŭ plecat!.. Afurisiţĭ copiĭ!... Cum naiba aŭ putut să plece?...

«Opriţĭ... Opriţĭ repede!.. O barcă pe mare, torţiĭ... oamenĭ înarmaţĭ!... Să mi-ĭ aduceţĭ, viĭ saŭ morţĭ!

— Da, da, amicul meŭ, murmură Totor, strigă bine, dă ordine. Puţin ne pasă nouă de toate torţele tale, acuma...

«Eĭ!.. Mernios!.. eştĭ aicĭ, nu-ĭ aşa?

— Da, dragul meŭ!.. Şi maĭ cu seamă, fi atent să nu ne părăsim!..

— Cred şi eŭ... N'ar fi de loc acuma momentul potrivit pentru aşa ceva... Să înaintăm mereŭ alăturĭ, ca douĭ marsuinĭ.

«Drace!.. Orĭ-cum am spune, oameniĭ aceştia ne-aŭ jucat o frumoasă festă.

Urmară câte-va momente de tăcere. Ceĭ douĭ amicĭ căutară îndată să se orienteze după direcţia vîntuluĭ, căcĭ n'aveaŭ idee în care parte se afla uscatul.

Bine susţinuţĭ de centurele lor de salvare, înaintaŭ fără multă oboseală. Din timp în timp numaĭ, ridicaŭ capul în sus, pentru a putea percepe maĭ bine direcţia vîntuluĭ.

Din când în când, maĭ auziaŭ, ca un ecoŭ îndepărtat, din ce în ce maĭ slab, din ce în ce maĭ perdut, sgomotul de pe vas. Dar puţin câte puţin, luminele începură să devie palide. Vasul se îndepărtă, şi în cele din urmă se perdu, dispăru printre valurĭ, ca un meteor.

Fără îndoială, nu maĭ aveaŭ acuma de ce să se teamă; inimicul iĭ căutase în zadar. Dar în momentul în care frumosul «Morgan», dispăruse pentru tot-d'a-una din faţa lor, văzură în fine realitatea, în toată cruzimea eĭ.

Erĭ, bogaţĭ, ferici̦ţĭ şi liberĭ, călătoreaŭ veselĭ, bucurându-se de viaţă; se legănaŭ pe marea infinită, spre cucerirea unuĭ ideal care însufleţise de multe orĭ visurile lor entuziaste.

Totul surâdea; viitorul plin de făgăduinţe, li se părea sigur şi tare ca o stâncă de granit.

Apoĭ nişte catastrofe brutale şi misterioase se abătuse asupra lor; nişte duşmanĭ nemiloşĭ răsăriseră din umbră. Cadavrele se amestecară în calea lor semănată cu florĭ, şi tot visul, toate ilusiile, toată frumuseţea idealuluĭ lor entuziast, se risipise în câte-va ore.

Acuma, era neliniştea, mizeria, groaza, moartea. Nu maĭ eraŭ de cât nişte biete finţe lăsate în voia valurilor, nişte nenorociţĭ care aveaŭ să se lupte cu furia şi cu lăcomia valurilor, nişte naufragiaţĭ nesigurĭ de momentul următor, nişte oamenĭ lipsiţĭ de azil, lipsiţĭ de hrană, lipsiţĭ chiar şi de speranţă.

Cel maĭ emoţionat dintre eĭ era Totor. Micul parizian simţia bine toată grandoarea sacrificiuluĭ îndeplinit de prietenul săŭ, aşa, din instinct, fără multă gândire, cu o abnegaţiune magnifică.

Şi devotamentul acesta iĭ încălzise sîngele, şi-ĭ făcuse inima să bată cu putere.

— Sărmanul meŭ Merinos!.. zise dânsul cu vocea tremurătoare, în ce grea cumpănă aĭ căzut în momentele acestea numaĭ şi numaĭ din dragoste pentru mine!.

— Dar nu e o cumpănă aşa de grea!.. Am maĭ plutit eŭ pe apă şi în alte rîndurĭ!

— Da! da! fă-ţĭ curaj! E frumos curajul acesta; foarte frumos, n'am ce zice!

«Văd bine că eştı om! o inimă mare şi generoasă! Eĭ bine! lucrul acesta mă mişcă prea mult şi nu-mĭ pot opri lacrimele.

Merinos răspunse cu flegma sa teribilă de iankeŭ:

— Bagă de seamă Totor, opreşte ţĭ lacrimele. Veĭ urca nivelul măriĭ, şi ne vom îneca!

— Oh! dragul meŭ, orĭ ce-aĭ spune eştĭ un adevărat eroŭ!

— Fac şi eŭ cum pot maĭ bine; am urmat doară la şcoala ta!

«O şcoală grea... dar o şcoală la care înveţĭ datoria, devotamentul şi modul în care te poţĭ scăpa maĭ uşor de greutăţile vieţeĭ.

— Eĭ! asta-ĭ acuma! După ce-ţĭ datoresc aşa de multe, maĭ fă-mĭ şi complimente!

— Haide, dragul meŭ! destul cu fraze de soiul acestora? Să încercăm acuma a deveni nişte naufragiaţĭ serioşĭ.

— Da, aĭ dreptate; să devenim nişte naufragiaţĭ model.

«Dar, trebuia să-ţĭ spun ceia ce ţi-am spus. Acuma să rezumăm situaţia, şi să vedem ce avem de făcut.

— Ah! situaţia se poate rezuma cu cea maĭ mare uşurinţă! Hoţul de Dick m'a trădat! Voia să te ucidă şi tu aĭ scăpat. Iachtul a dispărut şi eŭ sunt gata să-ĭ port doliul. Acuma, plutim amândouĭ ca două bucăţĭ de plută şi mirosim vântul. Iată; acesta este rezumatul situaţieĭ.

(Va urma)

UN MORMÂNT CURIOS

De curând, sunt acum câţĭ-va anĭ, s'aŭ descoperit în Alaska documente foarte interesante, carĭ într'o zi vor servi spre a reconstitui istoria popoarelor puţin cunoscute care aŭ populat această peninsulă.

Este vorba de un mormânt al unuĭ şef celebru din Alaska. Acest mormânt nu e construit din pietre, cum s'ar putea crede, ci din bucăţĭ de lemn aduse de mare şi aruncate pe ţărmĭ după ce aŭ fost îmbibate îndestul cu sare, ceea-ce le va face să reziste pentru tot-d'a-una

Forma aminteşte pe aceea a sarcofagiilor romane.

Forma este curioasă prin aceea că aminteşte vechile sarcofagiĭ romane. Cât priveşte ornamentele, experţiĭ în hieroglife din Alaska pretind a vedea în ele istoria unuĭ şef extraordinar de brav. Acest şef a ucis în viaţa sa bogată în asemenea fapte, un numĕr foarte mare de rechinĭ, de urşĭ polarĭ şi de leĭ.

Experţiĭ adaogă că acest războinic faimos trebue să fie protejat în timpul ultimuluĭ săŭ somn de către legiunĭ de umbre veghetoare şi că cine ar îndrăzni să-ĭ profaneze mormântul, se va simţi imediat paralizat, va fi ridicat în atmosferă şi precipitat în profunzimile Oceanuluĭ.

Către cititori

Anunţăm pe cititorii noştri că vom publica bucuros ori-ce articole interesante privitoare la călĕtorii saŭ vînători, în ţară saŭ strĕinătate, ce ne vor fi trimise.

Articolele, scrise pe o singură parte a hârtiei, în scrisori francate, vor fi adresate redacţiunei «Ziarului Călĕtoriilor», str. Brezoianu 11, Bucureşti.

Reclama este sufletul comerciului

Anul IX. — No. 312. **10 Banĭ în toată țara** **Miercurĭ 28 Februarie, 1907**

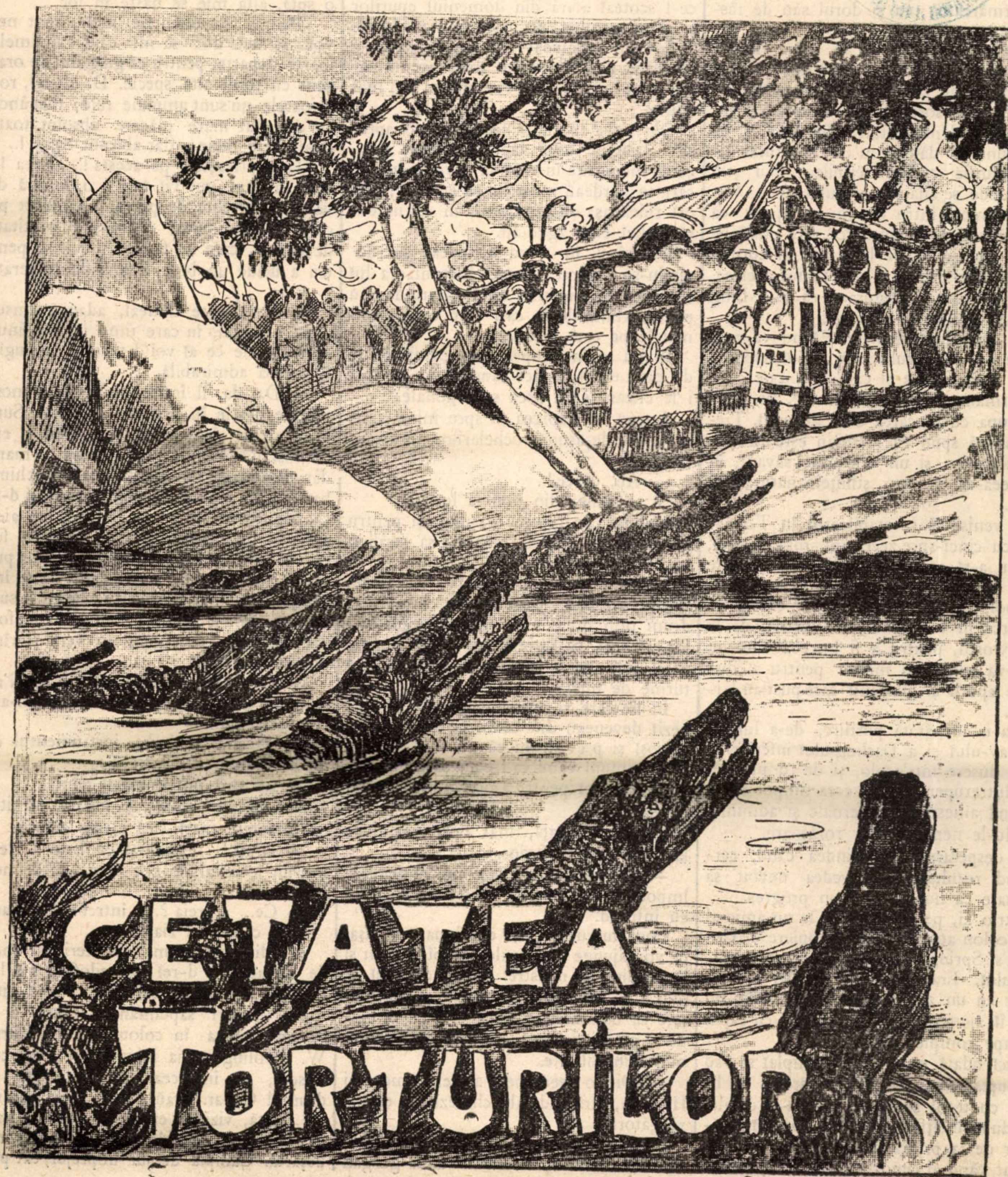
ZIARUL CĂLĂTORILOR

SI AL INTÂMPLARILOR DE PE MARE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Leĭ 5. — pe an in toată țara
« 2.60 « 1/2 « « «

Redacția și Administrația :
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĔTORILOR
apare o dată pe sĕptĕmână
— MARȚEA

A se vedea în pag. 1688 începutul nouluĭ roman.

CETATEA TORTURILOR

ROMAN DE AVENTURI

Să nu vă aşteptaţĭ cum-va să vă daŭ adevăratul nume al cetăţeĭ, nicĭ un plan amănunţit al ţinutuluĭ în care se află... Pentru că, chiar acum, când sunt departe de acele locurĭ, tot mă maĭ tem încă de Tsin-Ling-Tuan... Şi dacă aşĭ destăinui prea ascunse lucrurĭ asupra Cetăţeĭ, cine ştie până unde ar putea să mă urmărească ura şi dorul săŭ de răsbunare?

Tot ceea-ce pot să vă spun, fără a călca adevărul, este că întâmplarea m'a condus să fac cunoştinţă în America de sud, cu profesorul Iulius Heinrich Herman de la Universitatea din Iena, şi că împreună cu dânsul m'am aventurat între zidurile cetăţeĭ teribile... Nu ştiŭ bine unde se află profesorul acuma... Cât despre mine, întru cât mi-am jurat că nu mă maĭ voĭ reîntoarce nicĭ odată pe acolo, pot să vă vorbesc astă-zĭ cu maĭ multă libertate... Şi cu toate acestea, cine-mĭ poate da siguranţa că Tsin-Ling nu mă va urmări până aicĭ?

De alt-fel, iată faptele. Eŭ nu vă voiŭ spune de cât purul adevăr; voiŭ schimba doar câte-va date şi câte-va nume.

Herman a descoperit lucrul, pe când se ocupa cu disecarea unor guzganĭ. Trebue să vă spun că Herman este un zoologist distins şi un adevărat savant, în tot ceea-ce priveşte ştiinţele naturale şi fizice.

El venise să se stabilească în Tasmania, cu cincĭ-spre-zece anĭ maĭ înainte, pentru a-şĭ continua studiile pe care le făcea asupra mamiferelor didelfe.

Apoĭ, în momentul când era să se întoarcă în Germania, fu chemat de la Ventworth, pentru a fi întrebat dacă nu cum-va există un mijloc pentru a distruge epuriĭ şi guzganiĭ care pustiaŭ fermele.

Era o adevărată pustiire, de-a lungul Murray-uluĭ şi a Darling-uluĭ inferior.

Se dusese într'acolo, şi de doĭ anĭ, fără întrerupere, îşĭ petrecea timpul compunând amestecurĭ infernale şi administrându-le nenorocitelor rozătoare.

Şi desperarea îl cuprindea când, cercetând rezultatele, se vedea nevoit să constate că nu era nicĭ un progres.

Intr'o zi, pe când vânam la un amic al meŭ, colon australian, în apropiere de Coward's Spring, am făcut cunoştinţa savantuluĭ. Era un fel de gigant, asemănător cu un zeŭ scandinav, cu barba luĭ care îĭ ajungea până la stomah, cu capul aproape complet chel.

Nicĭ odată nu mi s'a întâmplat să văd un puşcaş maĭ abil; faptul acesta mi l'a făcut cu totul simpatic, pentru că de alt-fel, după înfăţişare, nu era tocmaĭ atrăgător de la prima vedere.

Dar când îl cunoşteaĭ maĭ bine, vedeaĭ că era un om foarte cum se cade, blând şi bun şi plin de ştiinţă.

Am devenit îndată prietenĭ bunĭ şi am trăit împreună aventura pe care veţĭ citi-o maĭ la vale.

Mă deprinsesem să mă duc să-l văd adese-orĭ acasă la dânsul, pentru a-ĭ duce ştirĭ din lumea întreagă; dânsul, îndată ce-l scoteaĭ afară din domeniul epurilor şi al guzganilor, nu maĭ ştia mare lucru.

Soseam dimineaţa cu ziarul «Argus» în mână şi îĭ semnalam toate evenimentele maĭ importante petrecute cu o zi maĭ nainte.

Din timp în timp făcea câte o apreciere asupra unuĭ fapt oare-care, apreciere mormăită în câte-va cuvinte încete, carĭ se perdeaŭ în barba sa enormă; alte orĭ rîdea aşa de zgomotos, în cât umeriĭ săĭ solizĭ eraŭ zguduiţĭ.

Din când în când îl vedeaĭ încruntându-se supărat; atuncĭ încruntarea luĭ conţinea exprimarea uneĭ părerĭ de răŭ pentru chinurile la carĭ eraŭ expuse animalele pe carĭ le diseca.

El nu se întrerupea din operaţiile sale de cât numaĭ atuncĭ când ştirile pe carĭ i le citeam eraŭ prea senzaţionale.

Atuncĭ se întorcea în spre mine şi mă privea pe de-asupra ochelarilor, murmurând:

— Ah, drace!..

Şi se punea din noŭ la lucru.

Locuia la marginea oraşuluĭ, şi pentru a ajunge la dînsul, trebuia să străbaţĭ cartierul chinez.

Faptul acesta mă facea în tot-d'a-una să am supărărĭ, căcĭ pentru a-mĭ face drum prin mijlocul mulţimeĭ negustorilor, trebuia să îmbrâncesc toată lumea, ca şi cum aşĭ fi pătruns în mijlocul uneĭ turme de mieĭ.

In fie-care zi aveam impresia că chineziĭ deveneaŭ din ce în ce tot maĭ numeroşĭ şi prevedeam că nu maĭ era departe timpul când va trebui să fac înconjurul câmpieĭ pentru a ajunge maĭ curând la Herman.

Intr'o dimineaţă, maĭ ales, am ajuns la dînsul foarte furios.

— Ar trebui să găseştĭ un remediŭ şi împotriva oamenilor acestora, îĭ ziseiŭ eŭ intrând.

Dacă lucrurile vor continua tot aşa, eĭ vor ajunge să năvălească pînă chiar şi în locuinţele noastre. Dacă chineziĭ ar putea să mănânce guzganiĭ şi rozătoarele să facă acelaşĭ lucru cu domniĭ chinezĭ, mi se pare că lucrurile ar fi foarte mult simplificate.

— Din o asemenea afacere, mormăi Herman, fără îndoială chineziĭ ar eşi învingătorĭ.

Savantul îşĭ pregăti instrumentele pentru a proceda la disecarea unuĭ guzgan proaspăt, şi continuă, cu vocea liniştită:

— Am ajuns să cred şi eŭ că e zadarnic să caute cine-va un remediŭ împotriva guzganilor; acelaşĭ lucru l'aşĭ putea spune şi despre chinezĭ.

Pentru rozătoare am încercat totul şi mă văd nevoit să mărturisesc că n'am găsit încă nimica. Arsenicul, sublimatul, toate acestea nu sunt de cât nişte prostiĭ. Am compus un bulion de cultură, prin ajutorul căruia le comunicam o epizootie contagioasă numaĭ pentru eĭ singurĭ. Dar după treĭ generaţiĭ, îndrăciţiĭ de guzganĭ sunt vindecaţĭ!. In timp ce eŭ distrug o sută, altă mie se naşte în loc.

«Pentru experienţele mele, sunt nevoit să mĭ duc să-mĭ caut victimele foarte departe, pentru că guzganiĭ de oraş sunt cu totul altă specie. De alt-fel, rozătoarele nu sunt animale rele; mănâncă cu cea maĭ mare plăcere absolut toate compusele mele... dar absolut toate!..

«Iată, priveşte-l pe acesta!.. Avea în stomah treĭ puĭ viĭ încă, o bucată de vată, o vertebră de pisică, un obiect pe care nu l'am putut defini şi o cantitate de otravă, care ar fi fost suficientă pentru a ucide un boŭ. E ceva de desperat!

— Cât despre chinezĭ, adaugă dînsul după o pauză, în care timp îşĭ continua operaţia, de ce aĭ voi d-ta să-ĭ distrugĭ? E o rasă admirabilă.

— Da, da, îl întrerupseiŭ eŭ. Cunosc teoriile d-tale în această privinţă. Sunt nişte artiştĭ desăvârşiţĭ, şi o cred şi eŭ. Aĭ fost de multe orĭ în legătură cu mandariniĭ şi părerea d-tale nu poate fi schimbată... Dar trebue să mărturiseştĭ şi d-ta că poporul de jos, care mişună pe aicĭ, este cel maĭ josnic şi maĭ complet focar de corupţie şi degradare care ar putea să fie imaginat vre-o dată. Şi se înmulţesc în mod îngrozitor. Peste o sută de anĭ vom fi copleşiţĭ. Indigeniĭ aŭ fost distruşĭ deja; în curând va veni şi rîndul europenilor.

— Cu atât maĭ răŭ pentru noĭ. N'avem de cât să ne apărăm.. A!.. mi-am rupt scalpelul...

Şi pe când schimba instrumentul cu un altul noŭ, mă întrebă:

— Ce ştirĭ noĭ îmĭ maĭ aducĭ?

Am desfăcut ziarul, şi îndată, un titlu cu caractere marĭ, 'mĭ atrase atenţia.

— Iarăşĭ!.. exclamaĭ eŭ Este a treia într'un interval de opt zile... E de neînţeles!

— Ce... a treia?... întrebă Herman. Citiĭ cuprinsul ziaruluĭ.

«O dispariţie şi maĭ misterioasă încă de cât aceia a d-reĭ Sobiedoff şi a d luĭ Leaurence, despre care am vorbit cititorilor noştri săptămâna trecută, a aruncat groaza în colonie. D-na Harry W. Swilling, soţia ingineruluĭ bine cunoscut, se întorcea erĭ în trăsură, pe drumul Cobar. Eraŭ orele patru seara. De odată, vizitiul crezu că aude un strigăt înăbuşit. Se întoarse. Trăsura era deşartă. Câmpia de jur împrejur, cât pu-

teaĭ cuprinde cu vederea, era de asemenea deşartă.

Vizitiul se întoarse îndărăt, exploră împrejurimele, strigă... Dar toate cercetările sale fură zadarnice. S'a reîntors la Ventworth, în timpul nopţeĭ, fără să fi găsit ceva.

Vizitiul, care a dat în tot-d'a-una dovezĭ de cea maĭ exemplară cinste, şi care acuma este foarte consternat, nu poate fi bănuit.

Ar fi o desperare prea bine simulată. După câte se ştie, d-na Swilling n'are duşmanĭ; ea n'avea la dânsa nicĭ banĭ nicĭ bijuteriĭ. Poliţia a răscolit întreg oraşul, şi satele de prin prejur, dar fără nicĭ un rezultat.

— Drace!.. drace!.. murmură Herman.

— E extra-ordinar, reluaĭ eŭ. Ce, înseamnă dispariţiile acestea? Iţĭ maĭ aminteştĭ că acum două lunĭ, o serie de asemenea atentate, a alarmat toată colonia? Eŭ cunosc bine toate amănuntele, pentru că un înalt personaj american a dispărut în nişte condiţiĭ tot aşa de misterioase, şi am fost însărcinat de către un jurnal din New-York să întreprind o anchetă. Am făcut numeroase cercetărĭ, ajutat de şeful poliţieĭ; dar n'am găsit nimica.

— Pentru că n'aţĭ voit să găsiţĭ.

— Cum?.. D-ta bănueştĭ că....

— Nu, nu!.. Iartă-mă... Eram ocupat cu guzganul acesta... Aşa dar d-ta spuneaĭ?

— Spuneam că nu înţeleg nimica şi vorbeam despre întâmplările de acum două lunĭ... Toamna trecută, oraşul întreg n'a discutat de cât numaĭ şi numaĭ această chestie. Cu un an maĭ înainte, s'aŭ constatat vre-o două zecĭ de fapte identice... şi nu era nicĭ o explicaţie posibilă. Nu se putea spune că ceĭ dispăruţĭ se îmbarcaseră. Semnalmentele lor fuseseră trimise de-a lungul coasteĭ, maĭ înainte ca un singur vas să fi avut timpul să plece. Li se găsise urmele, şi modul cum îşĭ întrebuinţaseră timpul până aproape de momentul dispariţieĭ. Şi lucrurile acestea se petrec, nu numaĭ la ţară, dar chiar în mijlocul oraşuluĭ. E cu totul inexplicabil; maĭ mult de cât atâta, e neliniştitor.

— D-ta o cunoşteaĭ pe d-na Swilling?

— Foarte puţin. Am întâlnit-o de câte-va orĭ pe stradă saŭ la serate. Pot să-ţĭ spun însă, că era o femee destul de drăguţă; dupe cât mi s'a părut, viaţa sa era simplă, şi lipsită de orĭ-ce mister.

— Era bogată?

— Nicĭ bogată, nicĭ săracă. Soţul eĭ trebue să câştige destul banĭ. Dânsul este acela care a săpat puţurile arteziene pe drumul lacului, acolo unde sunt crescute acum turmele de boĭ. Dar eŭ cred că baniĭ eĭ, n'aŭ avut nicĭ un rol în această afacere. Crima, dacă crimă este, a avut de sigur alt mobil.

— De alt-fel, dacă nu mě înşel, d-ra Sobiedoff, dispărută acum câte-va zile, era foarte săracă?

— Foarte săracă. Şi pe urmă, care ar fi hoţul, care pentru a prăda oameniĭ, i-ar face să dispară? Timpul bushrangerilor a trecut, după câte ştiŭ eŭ.

— Dar d-ra Sobiedoff, nu era asociata unor societăţĭ secrete?

— S'a spus lucrul acesta, dar nimenĭ nu l'a dovedit. Era fiica unuĭ emigrant rus, venit aicĭ de pe timpul minelor de aur. De alt-fel, ce legătură?

— Nicĭ-una; ţi-am spus lucrul acesta, numaĭ ca simplu amănunt.

Am crezut că observ oare-care ironie în cuvintele luĭ Herman.

Zgomotul pe care-l făcea scalpelul săŭ disecând oasele, mă enerva peste măsură.

Aş fi plecat, dar misterul dispariţieĭ d-neĭ Swilling mă preocupa prea mult.

Am revenit din noŭ la această chestiune.

Cu toate acestea, spuseĭ eŭ, îmĭ amintesc de un caz asemănător, în care mobilul atentatuluĭ pare să fi fost un furt. D-ta nu eraĭ încă aicĭ, acum treĭ anĭ?

— Eram în Tasmania. De ce mă întrebĭ?

— Nu-ţĭ aminteştĭ şi d-ta despre o afacere care a făcut mare zgomot; dispariţia d-neĭ Mac Rhead?

— N'am auzit vorbindu-se despre afacerea aceasta de cât într'un mod vag.

— D-na Rhead era o metisă anglo-indiană, de o frumuseţe extra-ordinară. Nu s'a putut ştî nicĭ o dată nicĭ de unde venise dînsa, nicĭ pentru ce venise, nicĭ căreĭ societăţĭ aparţinea.

Cu toate acestea, aicĭ, era primită în cele maĭ bune păturĭ ale societăţiĭ. Era foarte bogată, şi nu scăpa nicĭ o ocazie pentru a arăta lucrul acesta.

— Cheltuia mulţĭ banĭ?

— Foarte mulţĭ.

Şi-apoĭ, umbla tot-d'a-una încărcată de bijuteriĭ; avea degetele şi pieptul pline de diamante, parcă ar fi fost un idol.

— S'a făcut, zise Herman.

— Ce s'a făcut?..

— Disecarea. Scalpelul meŭ cel noŭ era mult maĭ bine ascuţit. Dar continuă; vorbeaĭ despre bijuteriile d-neĭ Rhead?

— Da, reluaĭ eŭ, cu oare-care nerăbdare.

Avea maĭ cu seamă un inel care-ţĭ atrăgea îndată atenţia. Inelul acesta era celebru în toată colonia, cum sunt unele diamante în Franţa, cum este Koh-I-Noor în Englitera. Când voia cineva să arate că un lucru era fabulos, lua ca termen de comparaţie inelul d-neĭ Rhead.

— Haida de!.. ce maĭ stomah aĭe şi dobitocul acesta de guzgan!... Credeam că nu voĭ maĭ putea să'l deschid. Spuneaĭ că inelul...

— Era minunat.

— Oh!. Oh!.. murmură Herman.

— Minunat şi de o valoare nestimată. Nu numaĭ din cauza preţuluĭ şi a calităţeĭ pietrelor care îl formaŭ, dar şi pentru că aceste pietre fuseseră lucrate de nu ştiŭ care mare artist, într'un mod aşa de miraculos în cât acuma eraŭ fără preţ.

«Dar, Herman, mi se pare că eŭ te plictisesc... Suntem destul de bunĭ prietenĭ pentru ca, în cazul când ţi-aş face vre-o neplăcere cu vorbele mele, să mi-o spuĭ verde în faţă.

— Dar din potrivă, dragul meŭ, te ascult în cel maĭ mare interes. Imĭ vorbeaĭ despre un inel; poţĭ să mi-l descriĭ?

— De sigur. L'am admirat şi eŭ de atâtea orĭ, în cât mi se pare şi acuma că-l revăd. Are la mijloc un diamant negru, care a fost sculptat cu multă abilitate în forma unuĭ animal extra-ordinar, un dragon mi se pare.

— Foarte bine, murmură Herman.

— Inţelegĭ şi d-ta, că pentru a ajunge la acest rezultat, aŭ trebuit anĭ întregĭ de muncă.

(Va urma)

Inconjurul lumeĭ pe jos în timp de 3650 de zile

Exploratoriĭ aŭ ajuns astă-zĭ aşa de numeroşĭ, în cât nicĭ nu se maĭ pot număra.

Aproape în fie-care lună, tinerĭ îndrăzneţĭ, din toate ţările şi din toate părţile lumeĭ, pornesc să facă înconjurul lumeĭ.

Lesne se poate ghici la ce rezultat ajung întreprinderile acestea, răŭ preparate, şi adese orĭ din cale afară de temerare. Toată lumea asistă la plecarea pelerinilor, dar reîntoarcerea lor nu maĭ este nicĭ o dată semnalată.

Cele maĭ tarĭ voinţe sunt lesne învinse de oboselile prea numeroase ale drumuluĭ.

Câte o dată se întîmplă ca accidente tragice să întrerupă călătoriile acestea, care trebuiaŭ să facă dovada forţeĭ fizice a acelora care le întreprindeaŭ.

Chiar începute în cele maĭ bune condiţiunĭ, cum a fost de exemplu călătoria a şease studenţĭ din Pisa, care eraŭ subvenţionaţĭ de o casă comercială, întreprinderile acestea n'ajung nicĭ o dată la bun rezultat.

Totuşĭ, iată o excepţiune.

Reîntoarcerea unuĭ eroŭ

Un esplorator, care a dus timp de zece anĭ o viaţă nomadă, mereŭ expusă celor maĭ marĭ pericole, s'a reîntors în timpul din urmă, sănătos, la Paris.

E adevărat că şi-a perdut în timpul drumuluĭ tovarăşul, care a fost asasinat de către nişte cow-boy, pe ţărmurile luĭ Sacramento; dar dînsul, înzestrat cu o mare putere de rezistenţă, şi-a continuat

călătoria, eşind învingător din cele maĭ grele încercărĭ.

De maĭ multe orĭ atacat şi rănit destul de grav, a reuşit să scape cu viaţă; astă-zĭ povesteşte cu veselie că moartea nu l'a voit.

Laurenţiu Revel, eroul acesteĭ odisee, s'a născut la Saint-Genis în Savoia, şi şi-a făcut serviciul militar în regimentul de vînătorĭ alpinĭ.

Când a eşit din armată, un amic i-a propus să întreprindă o călătorie în jurul lumeĭ.

Era o operă mare şi simplă. Aveaŭ să meargă pe jos; aveaŭ să trăiască din produsul conferinţelor pe care aveaŭ să le ţie prin diferite oraşe.

Afară de asta aveaŭ să vîndă şi nişte porţelane ornate cu peisagiĭ frumoase de către Revel, care, de meseria sa, era pictor decorator.

Câte-va rămăşagurĭ aŭ fost angajate şi ceĭ doĭ amicĭ aŭ plecat; eĭ şi-aŭ luat obligaţia de a aduce la reîntoarcere dovezĭ certe asupra întreguluĭ drum străbătut.

D. Revel ne-a arătat dovezile acestea. Strînse în vre-o două-spre-zece registre marĭ, semnăturile culese de către explorator, constitue un document foarte original.

Multe dintre semnăturĭ sunt întovărăşite de timbre oficiale.

O semnătură ilustră

Pe una dintre paginĭ, am observat semnătura preşedinteluĭ republiceĭ Equator. Exploratorul ne-a dat următoarele amănunte :

— Nicĭ un moment n'am bănuit, atuncĭ când 'mĭ-am făcut vizita, că după ce am fost primit cu atâta bună-voinţă de către preşedintele Lizard Garcia, voiŭ fi nevoit câte-va zile după aceea să mĕ înarmez împotriva luĭ.

Când am ajuns la Quito, revoluţia era în toiul eĭ.

Surprins, în hotelul în care trăsesem, de către o bandă de răzvrătiţĭ, am fost încorporat printre dînşiĭ cu forţa. Orĭ-ce încercare de rezistenţă ar fi însemnat moartea.

Pe de altă parte, dacă preşedintele avea să iasă învingător din luptă, aveam să fiŭ împuşcat. Situaţia mea era foarte critică.

De alt-fel, regiunile acestea din centrul Americeĭ sunt acelea în carĭ am suferit maĭ mult. La Caracas maĭ ales, unde 'mĭ-a sosit vestea morţiĭ tovarăşuluĭ meŭ, care se despărţise de mine la Vancuver, am trecut prin perioada cea maĭ critică a existenţeĭ mele.

Eram foarte descurajat şi mă gândeam să mă reîntorc în Europa.

Insărcinatul de afacerĭ al Franţeĭ din Caracas 'mĭ-a fost de mare folos, căcĭ prin cuvintele luĭ m'a scos din toropeala morală în care căzusem.

In ţara aceasta mi s'a întâmplat să mă rătăcesc şi ne maĭ ştiind încotro să mĕ îndrept, am fost ameninţat să mor de inaniţie.

Peru m'a făcut să trec prin alte mizeriĭ. 'Mĭ-am petrecut două lunĭ printre indieniĭ Jivaros, carĭ locuesc pe ţărmurile unuĭ afluent al Amazonuluĭ. E un popor bizar, care a găsit mij'ocul de a trăi fără să muncească.

Tot pe acolo mi s'a întâmplat să fiŭ prădat de maĭ multe orĭ. La Mendoza am ajuns aproape gol.

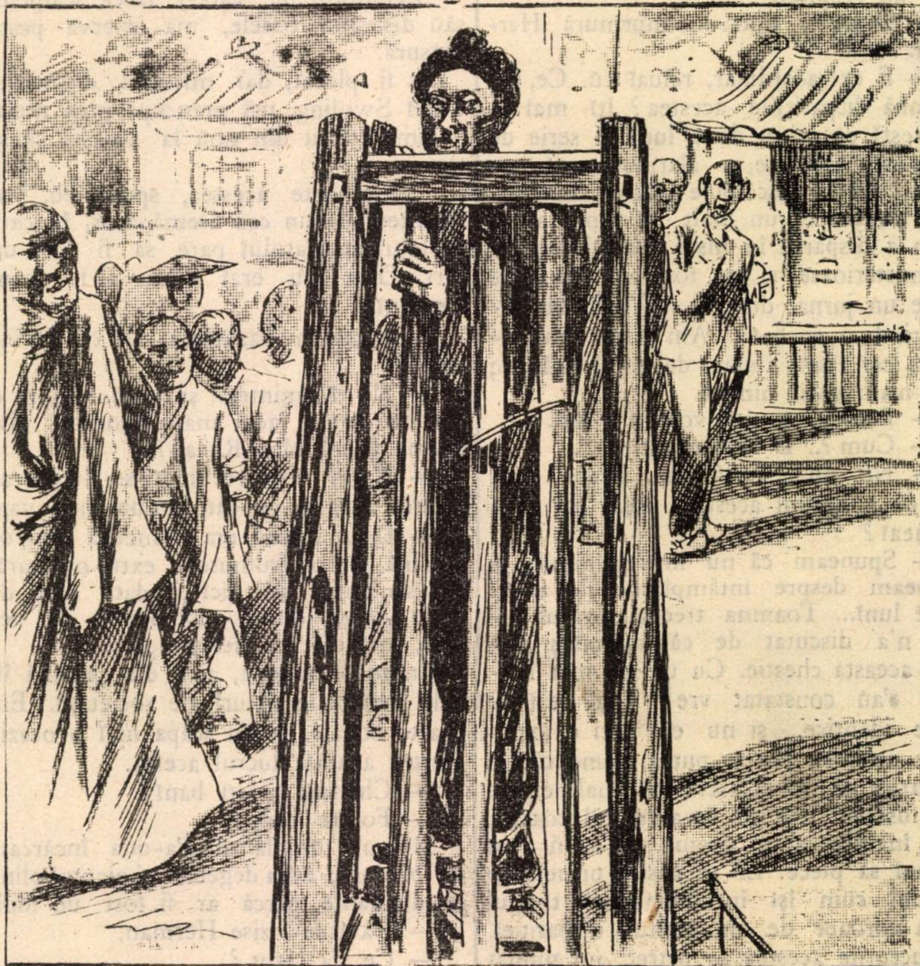
D. Laurenţiŭ Revel, după ce ne dete toate aceste amănunte, ne manifestă intenţia de a întreprinde o nouă călătorie.

— Astă-zĭ — îmĭ spunea dînsul — mi se pare bizar să staŭ maĭ mult într'un loc. M'am învăţat cu vagabondajul.

Noĭ nu putem de cât să-ĭ urăm drum bun şi frumoasă reîntoarcere.

Numaĭ cu ajutorul unor oamenĭ de îndrăzneala d-luĭ Revel, vom putea ajunge să cunoaştem bine lumea sălbatică.

P. Par.

O mulţime imensă vine să admire supliciul.

Pedepse si chinurĭ

Ziarele cotidiane aŭ făcut mare zgomot în jurul pedepsireĭ recente a unuĭ faimos bandit chinez, care, împreună cu maĭ mulţĭ tovarăşĭ prădase multă vreme împrejurimele Shanghaiuluĭ.

Arestat la Soochov, unde se refugiase brigandul acesta de drumul mare, a fost adus înaintea magistraţilor chinezĭ din Shangaĭ, şi după o judecată sumară, condamnat să moară prin tortură.

Aşezat într'o închisoare strimtă, din care i se lăsase afară numaĭ capul, cu gâtul strîns între două lemne, fu lăsat fără hrană, aşteptîndu-şĭ moartea.

De desubtul picioarelor sale eraŭ de asemenea suprapuse maĭ multe scîndurele; în fie-care zi, una din aceste scândurele era scoasă, pînă când solul lipsindu-ĭ de sub picioare, nenorocitul muri în cele maĭ grozave chinurĭ.

O mulţime imensă, adunată în jurul săŭ, se distra vĕzîndu-ĭ chinurile şi auzindu-ĭ gemetele.

Acesta nu este de cât unul dintre numeroasele modurĭ de executare obişnuite

în China, unde se găsesc, cu nişte rafinerii de suplicii nemaĭ pomenite, toate genurile de chinurĭ cunoscute şi practicate în timpurile medievale ale Europeĭ.

Acest popor, ingenios în arta de a te face să suferĭ, a atins în aplicarea torturilor sublimul ororiĭ.

Inainte de a vorbi despre loviturile de baston, care constitue în China o pedeapsă curentă, înainte de a vorbi de pedeapsa lentă prin decapitare saŭ strangulare, trebue să amintim supliciile acelea variate, care constitue nişte adevărate capo-d'opere de rafineriĭ.

Sunt construite instrumente mecanice pentru frîngerea degetelor şi pentru smulsul unghiilor; sunt călăĭ pricepuţĭ să-ţĭ despice în două un ochiŭ, cu o singură mişcare de mână.

Printre procedeele de moarte brută, care sunt foarte numeroase, moarte cu care sunt pedepsiţĭ paricizii şi ceĭ vinovaţĭ de lese-majestate, trebue să citām şi supliciul cuţitelor.

Supliciul acesta se execută în următorul mod :

Criminalul este legat maĭ întâĭ de o cruce înfiptă în pămînt, care are înălţimea sa.

După aceea, calăul alege dintr'un paner aşezat în faţa sa un paner plin de cuţite închise, un cuţit oare-care, destinat pentru un anume membru. Membrul arătat de cuţit, este tăiat.

De obiceĭ, familia vinovatuluĭ caută să-ĭ scurteze suferinţele, dînd banĭ calăuluĭ, pentru ca dînsul să găsiască dintr'o dată cuţitul destinat să fie împlântat în inimă.

Aplicarea acestor supliciĭ, ca şi a tuturor celor-lalte pedepse, este regulamentată de un cod de lege, care poartă titlul de «Ta-Tsing-lu-li», adică statutele mareĭ dinastiĭ a Tsingilor.

Pedepsele sunt gradate după rangul pe care-l ocupă fie-care în societate. Aşa de exemplu, pentru aceiaşĭ vină, un mandarin primeşte o pedeapsă mult maĭ uşoară de cât un om din popor.

Rangul de mandarinĭ maĭ dă dreptul şi la scurtarea de pedeapsă cu loviturile de baston; trebue să se ştie însă, că văzută prin prizma de vedere a moravurilor chineze, pedeapsa aceasta nu este de loc o dezonoare.

Judecătoriĭ, adică mandariniĭ, sunt singuriĭ oamenĭ carĭ cunosc legea şi de aceia pedepsele sunt cele de maĭ multe orĭ arbitrare. Numaĭ în anumite cazurĭ de condamnare la moarte, când sentinţele maĭ trebue să fie ratificate de către împărat, se aplică cu stricteţe legea.

Orĭ-ce condamnat are dreptul să facă apel la tribunalele superioare şi să şĭ ducă cauza până în faţa curţeĭ suverane d'n Peking. Dar, pentru a ajunge cine-va până aco'o, trebue să se bucure de multă influenţă. De aceia, în cele maĭ multe cazurĭ, afacerile rămân încurcate prin provinciĭ.

Justiţia în China este o adevărată exploatare. Funcţionariĭ interiorĭ aĭ tribunalelor nu sunt plătiţĭ de Stat, şi sunt nevoiţĭ să'şĭ scoata hrana de toate zilele, prin orĭ-ce mij'oace.

Familiile condamnaţilor sunt exploatate fără niciĭ un scrupul. Se vinde chiar şi sărutarea de pe urmă pe care o dă mama fiuluĭ vinovat.

Şi nu se găseşte nimenĭ, în tot imperiul chinez, care să se revolte de o asemenea stare de lucrurĭ.

Losaud.

ARCHIPELAGUL MONŞTRILOR

ROMAN DE AVENTURI

DE

LOUIS BOUSSENARD

— Urmare —

— Aĭ dreptate ! Vântul suflă de la spate... Pământul trebue să fie în faţa noastră.

— St ! ascultă, valurile mugesc.

— Să înotăm repede !

— Merseră ast-fel înainte un sfert de oră, şi zgomotul valurilor deveni din ce în ce maĭ puternic. Apoĭ nişte mase albe şi mişcătoare le apărură sub licărirea stelelor.

— Drace ! Avem noroc ! Am ajuns.

Inaintară acuma cu încetineală; pămîntul era aproape.

In sfîrşit, abordară; neîndrăznind să înainteze prin mijlocul întunericuluĭ, se opriră, şi se lungiră la pământ.

— Dacă am încerca să dormim puţin ?.. zise Totor.

— Căldura este sufocantă, şi ne vom usca hainele în timpul somnuluĭ.

— Well ! răspunse Merinos; să încercăm, şi după ce se va face ziuă, vom maĭ vedea.

Două ore după aceia, soarele răsăria, şi ceĭ douĭ tinerĭ zăriră împrejurul lor un ţinut peste măsură de trist şi de deşert.

Nu era de cât solul alb, chel, lipsit de orĭ-ce vegetaţie; şi aşa era pînă departe, cât puteaĭ cuprinde cu vederea. Nicĭ o fiinţă vie nu se zăria : nicĭ păsărĭ, nicĭ animale, nicĭ oamenĭ. Nimic de cât o singurătate şi o tăcere plină de disperare.

— Drace ! murmură Totor, insula aceasta mi se pare mult maĭ puţin populată de cât bulevardul Italienilor.

— «Yes !» Nu văd nicĭ trăsurĭ, nicĭ tramvae, nicĭ fire telegrafice, nicĭ case cu opt-spre-zece etaje, nicĭ automobile, nicĭ vânzătorĭ de jurnale.

— Nicĭ măcar o cafenea, saŭ o fântână Wallace, şi ştiĭ, dragul meŭ, că a început să'mĭ fie sete cum se cade?

— Eŭ am început să simt şi foamea, Totor !

— Da ! cam aceasta este ora când d. Dick, onorabilul şi credinciosul domn Dick, ne servia cina de dimineaţă.

Ah ! când îmĭ aduc aminte de mâncările acelea delicioase ! Dar maĭ bine e să nu'mĭ aduc aminte !

— Ah ! numaĭ când mě gândesc, îmĭ lasă gura apă.

— Voĭ încerca să'ţĭ astâmpîr puţin foamea.

— Dacă-ĭ aş-, fă încercarea cât se poate maĭ repede !

— Fără îndoială. Vezĭ cocotieriĭ aceştia, nu-ĭ aşa ? Eĭ bine arboriĭ aceştia poartă nişte fructe destul de bune. Conţin un fel de lapte, saŭ maĭ bine zis, un fel de apă potabilă.

— Atuncĭ vom avea şi de băut şi de mânca... un dejun complect. Un dejun cam sărăcăcios, dar, orĭ cum.

— Un dejun de anacoreţĭ; dar acuma să nu ne maĭ perdem vremea cu comentariile.

Merinos plecă, întovărăşit de Totor; făcură ca la vre-o două sute de metri, şi începura să constate că, soarele le încălzia craniul cu o deosebită straşnicie. Eraŭ cu capetele descoperite.

— Ah ! aicĭ nu e loc de glumit !... exclamă Totor ; suntem în apropierea equatoruluĭ, şi dacă vom lăsa razele soareluĭ să ne ardă în modul acesta, in cincĭ momente vom fi prăpădiţĭ.

— Ah ! Totor, unde este oare bonetul meŭ, pe care-l garnisiserăm cu foĭ umede, pentru a împiedeca insolaţia ?

«Unde sunt ouăle cele micĭ şi consistente, care ne-aŭ oferit nişte cine aşa de delicioase ?

La auzul acestor cuvinte, care redeşteptaŭ nişte scene în acelaş timp tragice şi comice, parisianul esecută o săritură imensă în semn de triumf, şi esclamă :

— Vom avea amândouĭ câte o pălărie extraordinară, de o frumoasă culoare cenuşie şi de o formă geometrică originală.

Ceĭ douĭ amicĭ se aflaŭ acuma sub ramurile primilor cocotierĭ. Cocotierul, este prin excelenţă arborele pustiilor equatoriale; foarte rezistent, foarte puţin pretenţios, el creşte pretutindenĭ.

La pământ zăceaŭ grămezĭ marĭ de

nucĭ enorme, acoperite încă de învelişurile lor fibroase.

Parisianul care nu scăpa nimica din vedere, băgase de seamă că unele din aceste învelişurĭ fibroase, rămăseseră uitate. Invelişurile acestea sunt compuse din fibre solide, foarte elastice, foarte des întretăiate, formând un ţesut strâns, impermeabil.

Acest înveliş bizar, care are o lungime de vre-o şease-zecĭ de centimetri, este de o frumoasă coloare cenuşie; el are o formă perfect comică, şi se termină printr'un vârf ascuţit.

Totor desfăcu unul din aceste învelişuĭ şi esclamă, plin de veselie:

— Iată bonetul de bumbac, bonetul astronomuluĭ!

«Insolaţia nu va maĭ avea de-acum nicĭ un efect asupra noastră.

«Ce păcat că n'avem nicĭ un guvernământ care să poată da un brevet inventatoruluĭ!

«Haide, dragul meŭ, nu maĭ sta la îndoială, şi pune-ţĭ repede bonetul.

Merinos se supuse şi zise cu gravitate:

— Allo! Totor, tu eştĭ genial! Numaĭ tu singur te-aĭ fi putut gândi la asemenea lucrurĭ!

— Prea mĕ lauzĭ! Dar orĭ cum sunt mulţămit când cuget la veselia pe care voiŭ face-o tatăluĭ meŭ.

«Ah, păcat că n'avem la dispoziţie un aparat fotografic... Eştĭ un adevărat tip, cu centura de salvare pe piept şi cu pălăria aceasta pe necromancian în cap!...

«Dar eŭ vorbesc ca un prost şi în timpul acesta craniul meŭ se înfierbântă... Fără îndoială că mă voiŭ alege cu o mică migrenă!.. Şi când te gândeştĭ că pe aicĭ nu se găseşte nicĭ antipirină, nicĭ pyramidon!..

La rîndul sĕŭ îşĭ fabrică o bonetă, pe care şi-o trase pînă peste urechĭ.

— Admiră-mĕ acuma! exclamă dînsul.

— Eştĭ superb, dragul meu, şi priveliştea ta mă face să capăt o foarte bună idee despre mine însumĭ!..

«Acum, cred că a sosit timpul să dejunăm.

— Da, da... să vedem... Şi începură să răscolească amândouĭ grămezile de nucĭ, pentru a alege pe cele maĭ bune. Dar care nu fu mirarea lor, când văzură că cea maĭ mare parte dintre ele eraŭ deşerte, având o largă deschizătură la partea lor inferioară.

Deschiderile acestea eraŭ toate circulare şi de o regularitate absolută. Iţĭ venea să crezĭ că coaja fusese tăiată cu un instrument perfect ascuţit.

— Iată o lucrare bine făcută, zise Totor; mĕ întreb acum, cine sunt aceia carĭ aŭ găurit nucile şi aŭ mâncat miezul?

Un zgomot neaşteptat le tăe vorba. Câte-va nucĭ căzură din vârful copaculuĭ. Una dintre ele atinse pé Merinos, care făcu o săritură înapoĭ, exclamând:

— Dar suntem bombardaţĭ în regulă... Aproape-aproape să-mĭ spargă capul!..

— Este cine-va acolo sus. Da, da trebue să fie vre-un glumeţ, care voeşte să pue în aplicare o fabulă veche.

— Şi cine să fie? O maimuţă oare?.. Dar lucrul acesta mi se pare nepuţinţă.

Ridicară ochiĭ şi priviră p'inĭ de curiozitate. Zăriră atuncĭ nişte animale micĭ, diforme, cu părul strălucitor; nişte animale carĭ păreaŭ că sunt lipsite şi de cap şi de coadă.

De la înălţimea aceea de cincĭ-sprezece metri, ceĭ douĭ amicĭ deosebiră foarte bine manevra operată de răutăcioasele animale. Eĭ le văzură cercând nucile, pentru a se convinge, probabil, de perfecta lor maturitate, şi după aceea le rupeaŭ binişor şi le lăsaŭ să cadă la pământ.

— Pe onoarea mea!.. exclamă Totor, dar animalele acestea par a fi nişte racĭ... da, nişte racĭ carĭ se urcă în copacĭ.... Ah!.. dar ştiĭ că e extraordinar?

— Extraordinar!.. repetă Harry.

— Drace!. dar sunt nişte racĭ de o mărime extraordinară!.. Trebue să aibă o lungime de cel puţin cincĭ-zecĭ de centimetri.

Ah!.. animalele acestea trebue să fie şi autoriĭ spargeriĭ nucilor. Să aşteptăm puţin.

Şi ceĭ douĭ amicĭ se î'depărtară rîzând, contemplând spectacolul acela original. Eraŭ în adevăr nişte racĭ enormĭ; Totor nu se înşelase.

Şiretele animale, judecând că recolta culeasă era îndestulătoare, începură să se coboare

Era de asemenea foarte curios de observat şi modul în care animalele se coboraŭ din copac, utilisând cu dibăcie cele maĭ micĭ ramurĭ.

Abia ajunse jos—se vede că eraŭ tare înfometate — se repeziră asupra nucilor.

Fie-care dintre fructele de cocos aŭ la baza lor treĭ deschiderĭ. Douĕ sunt puţin adâncĭ, dar a treia pătrunde pînă la embrionul din care se va naşte planta viitoare.

De această din urmă deschidere se tolosesc raciĭ pentru a suge laptele nuceĭ.

Foarte interesaţĭ de gimnastica animalelor, Merinos şi Totor se apropiară pe nesimţite.

— Cred că ar fi timpul să intrăm şi noĭ în acţiune! zise Totor.

— Yes!.. întări cel-l'alt; mor de sete.

— Şi eŭ am o foame nebună!..

Fără îndoială, raciĭ giganţĭ nu contemplaseră adese-orĭ ast fel de costume omeneştĭ saŭ, cine ştie, poate că nicĭ odată oameniĭ nu apăruseră înaintea ochilor lor micĭ şi licăritorĭ de crustacee.

Erupţia aceea a naufragiaţilor le produse decĭ o emoţie care era foarte naturală.

Cu un gest unanim — nu ştim bine dacă era un gest de rugă saŭ de ameninţare — eĭ îşĭ ridicară fălcile întredeschise. Totor, văzând pe Merinos înaintând fără teamă şi întinzând mâna spre nucĭ, exclamă:

— Maĭ încet, Merinos, maĭ încet!.. S'ar putea ca animalele acestea să facă ceva exerciţiĭ cu cleştele lor pe pielea mâinelor tale!

Dar Harry nu'l ascultă; se pare că cel înfometat nu are de loc urechĭ. Cu câte-va loviturĭ energice de picior, dădu raciĭ la o parte şi puse mâna pe douĕ nucĭ.

Bruscheţa gesturilor sale, determină o panică. Animalele cu carapace se înspăimântară de monstrul acela enorm, care purta o bonetă atât de ascuţită. Ele fugiră, târându-se cât puteaŭ maĭ repede.

Se opriră însă la o mică distanţă, găsiră alte nucĭ, şi ca şi cum nimica nu s'ar fi întâmplat, începură din noŭ operaţia de maĭ înainte.

Merimos prezentă una dintre nucĭ luĭ Totor şi o duse pe cea l'altă la buze.

In sănătatea ta! zise Totor.

Dar americanul n'auzi, nu răspunse. Murind de sete, bea acuma pe nerăsuflate, cu o aviditate febrilă.

Dintr'o singură sorbitură nuca fu deşertată; şi în timp ce Totor şi-o sorbia pe a sa cu înghiţiturĭ micĭ, senzuale, Merinos reîncepu.

— Ah! ce bune sunt! zise dânsul în cele din urmă, cu un suspin de uşurare.

— Par'c'ar fi lapte!..

— Da, e lapte adevărat!... E dulce şi şi răcoros!...

— Aĭ dreptate; e un lactococo de prima calitate.

— E adevărat că n'avem aicĭ pe nimenĭ care să-l falsifice, cum se întâmplă pe la noĭ.

— Acuma, să ne gândim la partea solidă a fructelor!

— Operaţia aceasta e mult maĭ uşoară; să stricăm coaja!

Zis şi făcut. Coaja fu sdrobită şi miezul mâncat cu o poftă nebună.

Aceasta fu prima lor cină, după naufragiŭ.

CAP. V

O mică călătorie de explorare. — Surpriză.—Lupta sub-marină.—Balena şi narvalul.—Poziţie critica.—E o stâncă!—Totor despoaie narvalul. — Invadarea.— Vegetarianĭ dar poate carnivorĭ.-In retragere.-Teamă îndreptăţită.—Totor voeşte să facă o minune.

— Acuma după ce am dejunat, obervă Totor, mi-ĭ teamă ca nu cum-va să trebuiască să postim.... da, să postim din greŭ, şi multă vreme încă.

— Pămêntul acesta este cu desăvârşire deşert şi steril... Nu se maĭ poate găsi absolut nicĭ un alt aliment de cât nucile de cocos.

— Vaĭ! şi când te gândeştĭ, că după o maĭ lungă întrebuinţare a acestuĭ aliment s'ar putea întâmpla ca stomachul nostru să nu maĭ primească altă hrană!.. Vom deveni un fel de mono.... cocotierĭ!...

— Totor, tu tot nu te maĭ laşĭ de glumele tale!

— Vaĭ!

— Dar dacă raciĭ aceştia se vor pune în grevă?

— «Damitt hell!» Asta ar însemna moartea noastră.

— Să nu maĭ vorbim despre asemenea lucrurĭ, şi să ne continuăm mica noastră baladă higienică.

Ceĭ doĭ amicĭ începuseră explorarea ţinutuluĭ. Ingreuiaţĭ de centurile de salvare, pe care le purtaŭ la piept, eĭ şi le scoseseră, şi le duceaŭ acuma în mână, ca pe nişte pinere. Mergeaŭ încet, solul le ardea picioarele; dar cu toate acestea, străbătură în puţină vreme jumătatea băeĭ, care nu era tocmaĭ întinsă. Pretutindenĭ aceiaşĭ tristă singurătate.

— Dar la urma urmeĭ, exclamă Totor, unde naiba suntem noĭ acuma?

— Habar n'am. S'ar putea însă prea bine să fim pe coasta Noueĭ-Guinee.

— In cazul acesta, situaţia ar deveni de o sută de orĭ maĭ bună. Dar mĕ gândesc că s'ar putea prea bine întîmpla să fim pe solul avid al uneia dintre acele insule madrepoiice, care sunt aşa de numeroase în această regiune.

«Dacă am fi în adevĕr în Noua Guinee, mergând mereŭ spre nord-est, am putea găsi în cele din urmă, pădurĭ, păserĭ, animale, oamenĭ.

— Da, da, am găsi de sigur canibalĭ.

— S'ar putea întâmpla. In orĭ-ce caz trebue să recunoaştem că situaţia noastră actuală nu este de loc de invidiat. Cât despre perspectivele viitoruluĭ!...

— Drace! sĕrmanul meŭ Totor. Dar mĕ gândesc că s'ar fi putut să cădem într'o loterie şi maĭ proastă încă.

— Eĭ! Cel puţin alţĭ naufragiaţĭ, aŭ la îndămână sfărâmăturile vasuluĭ, provizii, arme, alimente, bărcĭ, şi cele l'alte instrumente necesare profesiuneĭ lor.

Pe când noĭ, n'avem nimica, dar absolut nimica!,

— Ba, eŭ am un cuţit.

— Ce noroc!.. Eŭ n'am în buzunar de cât o simplă batistă, singurul lucru de care aş putea foarte bine să mă lipsesc, de vreme ce o am pe aceia a tateĭ Adam...

— Şi nicĭ cel maĭ mic curs de apă!.. Nicĭ un singur izvor, nicĭ o pădurice care să ne dea lemn pentru a face foc...

— N'avem nicĭ un chibrit măcar!... Dar la ce ne maĭ poate folosi această enumerare. Ştim doar bine că n'avem absolut nimica, şi prin urmare, totul ne lipseşte.

— Atuncĭ, ce vom face?

— Drace!.. Trebue neapărat să facem ceva!.. Să facem ceva chiar din nimica!.. Trebue să trăim îndeplinind imposibilul!..

— Da, da: imposilul!.. Căcĭ, nicĭ o dată situaţia unuĭ om n'a fost maĭ îngrozitoare de cât actuala noastră situaţie.

»Şi trebue să recunoaştem, trebue să ne mărturisim, că dacă această situaţie nu se va schimba în scurtă vreme, vom fi nişte oamenĭ morţĭ... Da, da, vom muri de o moarte teribilă: de torturile foameĭ şi ale seteĭ.

— Haide!.. Aĭ de gând să ţĭ umpli de acum capul cu ideĭ de acestea sinistre?..

«Ce naiba!.. Vom face noĭ ceva pentru a eşi din încurcătură!..

«Ah!.. ia priveşte!.. Mi se pare că ceva noŭ se anunţă la orizont; ceva noŭ şi îmbucurător!.. E un izvor de apă!

Totor spunea adevĕrul; la o distanţă de vre-o sută de paşĭ de ţărm, o dublă coloană de apă se înălţa în aer, descria o curbă maestoasă şi recădea din noŭ la pămînt într'un vîrtej de stropĭ.

— A!.. esclamă Totor, s'ar zice că proprietarul acestor locurĭ face chef în onoarea noastră!

Această glumă avu darul să descreţească puţin fruntea luĭ Merinos, care răspunse rizînd:

— Maĭ bine ar face domnul proprietar să ne ofere o cină!..

— Fără îndoială!..

— A!.. dar cum?.. Aşa de repede să se fi sfîrşit oare bucuria noastră?

Cisterna ţîşnitoare dispăruse; nu se maĭ vedea acuma nicĭ un strop de apă.

In acelaş timp, baia, pînă atuncĭ liniştită, se agită şi începu să murmure. Valurile prinseră să se lovească furioase de ţărmurĭ.

Şi de o dată un animal monstruos apăru. Avea capul enorm, corpul gigantic, epiderma cenuşie; coada-ĭ orizontală biciuia valurile, producând un zgomot de tunet.

Era un gigant al oceanuluĭ, a căruia lungime putea să fie de vre-o douăzecĭ şi cincĭ de metri.

Era, cu un singur cuvânt, o balenă.

«*God!... a wale*»!... e de necrezut!...

«Credeam că animalele acestea nu trăesc de cât prin mările norduluĭ.

— Se pare că lucrurile se petrec alt fel.

«Dar ce naiba caută doamna balenă pe la noĭ?.. ce pofteşte?

— Se distrează!..

In clipa aceia un animal negricios, cu mişcările repezĭ, fulgerătoare, brăzdă apa limpede şi apăru alăturĭ de enormul cetaceŭ.

— A!.. un alt monstru... Se pare însă că domnul acesta n'are de loc intenţiĭ bine voitoare.

Noul animal n'avea de cât şease metri, ca lungime; dar la prima vedere era de o înfăţişare în adevăr teribilă.

Cu corpul alungit, viguros, cu atitudinea războinică, dădea toate semnele uneĭ adevărate frenezĭĭ. Inzestrat cu o iuţeală de mişcare ne maĭ pomenită, animalul se învârtea în jurul baleneĭ, se scufunda, revenea din noŭ, cu o temeritate de necrezut.

Câte odată, eşia aproape în întregime din apă, şi atuncĭ, ceĭ doĭ naufragiaţĭ putură să vadă arma înspăimântătoare pe care o purta în partea anterioară a capuluĭ.

Era un fel de corn, lung, nemăsurat de lung, şi alb ca ivoriul.

— Oh, oribil animal!.. Cunoştĭ tu specia aceasta, Totor?

Parizianul, care părea maĭ tare în zoologie de cât prietenul sĕŭ, răspunse fără să maĭ stea la îndoială:

— Trebue să fie un narval!

— Dar atacă balena!

— Lucrul acesta nu mĕ miră... După spusa naturaliştilor, narvalul şi balena aŭ trăit în tot-d'a-una ca câinele cu pisica.

A!. atuncĭ doamna balenă n'a venit aicĭ numaĭ din buna sa plăcere. E un duel început maĭ de mult!.

— Da, da... balena îşĭ apără pielea. E un duel de moarte.

— Voeştĭ să facem un pariŭ?..

— Iţĭ baţĭ joc de mine!

— Iartă-mĕ!.. Obiceiul nostru naţional...

Şi cu toată situaţia lor desperată, ceĭ doĭ amicĭ contemplară lupta aceea plină de interes, care semăna cu atacul unuĭ torpilor împotriva unuĭ cuirasat.

Duelul fu scurt şi zguduitor; încrezător în agilitatea, în forţa sa şi în cornul ascuţit cu care era înarmat, narvalul se scufundă din noŭ şi se repezi apoĭ cu o mişcare fulgerătoare asupra baleneĭ.

Balena, mult maĭ greoae. nu se mişca de cât cu mare greutate. Neîntreruptele atacurĭ ale narvaluluĭ, hărţuelile luĭ repezĭ şi neaşteptate, o oboseaŭ peste măsură şi o enervaŭ.

De astă dată ea nu maĭ putu evita lovitura; ciocnirea se produse, spăimîntătoare, teribilă. Cornul narvaluluĭ se înfundă în flancul baleneĭ, şi dispăru în întregime.

Balena, de durere, se zbătea cu o furie nebună; la rîndul sĕŭ, narvalul nu maĭ putu să'şĭ scoată cornul, care se îngropase prea adânc în grăsimea cetaceuluĭ.

— Trage-te îndărăt, imbecilule! îĭ strigă Totor, care fără de voia luĭ lua o parte puţin cam prea activă la lupta acea

In aceiaşĭ clipă, se auzi o pocnitură sonoră; cornul narvaluluĭ fusese rupt chiar de la rădăcina sa, şi rămăsese înfundat în carnea cetaceuluĭ.

Aruncat în sus cu o forţă iresistibilă, narvalul apăru în întregime afară din apă, lipsit de arma sa apărătoare.

— Eĭ! exclamă Totor, ruşine, domnul meŭ! Aĭ acuma aparenţa uneĭ adevĕrate broaşte.

In aceiaşĭ clipă, balena se întoarse, şi ridicându-şĭ enorma sa coadă, o abătu asupra duşmanuluĭ.

— Ah! ce lovitură frumoasă! Eŭ cred, Merinos, că narvalul nu se va maĭ ridica.

Era adevărat. Lovitura furioaseĭ balene fusese atât de puternică, în cât narvalul rămăsese nemişcat, fără viaţă. Şi în timp ce cadavrul sĕŭ plutea în spre

ţărm, balena se scufundă şi se depărtă, lăsând în urma eĭ coloana de apă care o întovărăşeşte de-a pururĭ.

— Ah! exclamă Totor, nimic nu este maĭ adevĕrat de cât proverbul care spune că nenorocirea serveşte şi ea la ceva.

— Ce nenorocire!

— Drace! Nenorocirea narvaluluĭ!

«Valurile aduc în s pre noĭ o hrană abondentă.

— Ce!.. Tu crezĭ că noĭ vom putea să devorăm monstrul acesta? Şi încă aşı crud!..

Fără îndoială şi mie mi ar plăcea maĭ bine o bucată de somn prăjit în unt-de-lemn saŭ chiar în unt!.. Dar din nenorocire, aicĭ nu ne putem îngădui luxul de a alege şi trebue să ne mulţumim cu ce ne trimete D-zeŭ.

— Fie!.. Dar aşteptând ce vom face?

— Eŭ voiŭ lua un mic aperitiv.

— Mâncăciosule!.. Şi cum asta?

— Da... mă voiŭ lungi cu stomacul de-a lungul acestuĭ cocotier.

— Eĭ aşĭ!.. Şi pentru ce, dacă eştĭ bun?

— Pentru a mă urca pînă în vârful luĭ şi a inspecta ţinutul pînă unde voiŭ putea cuprinde cu vederea.

Şi întovărăşindu şĭ vorbele de fapte, Totor se agăţă de-a lungul trunchiuluĭ ca o adevărată veveriţă.

Ajuns sus, privi îndelung pământul, marea şi spaţiul. După aceea, cu un gest furios, rupse câte-va nucĭ, pe carĭ le lăsă să cadă la pământ şi se coborî în tăcere, cu fruntea încreţită.

— Eĭ bine, ce-aĭ descoperit? întrebă Merinos.

— Scumpul meŭ amic trebue să-ţĭ mărturisesc totul, fără nicĭ o cruţare.... Situaţia noastră este şi maĭ teribilă încă de cât cum bănuiam la început.

— Spune-mĭ totul, fără înconjor.

— Suntem blocaţĭ pe o stâncă afurisită, care n'are măcar treĭ mile lărgime!

«E o stâncă calcinată, pe care nu creşte nicĭ un fir de iarbă.

«E un bloc madreporic, care n'are absolut nicĭ o altă vegetaţie de cât aceştĭ câţĭ-va cocotierĭ, şi aĭ căruia singurĭ locuitorĭ, sunt aceştĭ monştri de racĭ!

— Dar apă dulce?

— Nicĭ cea maĭ mică urmă nu se vede despre aşa ceva!

— Dar maĭ departe, se zăresc alte insule maĭ dreporice, de aceiaşĭ specie.

— Dacă-ĭ aşa, suntem perduţĭ?.,

— Da, rĕspunse Totor, absolut perduţĭ, dacă nu vom părăsi cât maĭ repede locul acesta blestemat.

— Dar lucrul acesta ne este cu neputinţă. Şi-apoĭ, chiar presupunând că ne-am aventura să plecăm de aicĭ cu centurile noastre de salvare, la ce folos, de vreme ce vom da peste nişte insule tot aşa de pustiĭ şi de groaznice?...

— Trebue să mergem maĭ departe, mult maĭ departe.

— Din nenorocire, n'o putem face. Orĭ cât de multă energie am desfăşura, forţele omeneştĭ aŭ un sfârşit.

— Cine ştie?

— Totor, mi se pare că tu aĭ o idee nouă?

— Poate.

— Spune-mi-o şi mie, te rog.

— Tu mi-aĭ făcut o adevĕrată surpriză în ziua plecăriĭ noastre din Sydney.

«Lasă-mĕ să-ţĭ fac şi eŭ una.

«Şi apoĭ, cine ştie dacă voĭ izbuti?

In sfârşit, să încercăm. Amicul meŭ, vezĭ tu, pentru a eşi învingătorĭ din această luptă, nu ne trebue numaĭ voinţă şi curaj. Trebue să luptăm cu furie, cu disperare, contra imposibiluluĭ!

«Trebue să muncim cu o înverşunare disperată, şi aproape fără speranţă, trebue să muncim, nutriţĭ cum vom putea, cu nucĭ de cocos, şi asta sub apăsarea uneĭ clime arzătoare ca aceea a equatoruluĭ! Ca variantă, vom maĭ înghiţi din când în când câte o bucată din carnea acestuĭ monstru de mare, prăjită la soare!

«Iată ce avem de făcut! Şi fără să maĭ perdem vreme, să ne punem pe lucru.

«Marea se retrage, narvalul va rămânea pe stâncă. Acuma sunt orele şease, prin urmare, maĭ avem opt ore până la înoptat.

«Să împărţm munca. In timp ce eŭ voĭ boscorodi aicĭ, tu te veĭ duce să dispuţĭ un număr cât maĭ mare de nucĭ de cocos, racilor.

«Dă-mĭ cuţitul tăŭ.

— Bine, plec îndată; iată cuţitul.

— Aşteaptă puţin.

Totor luă cuţitul, şi apucând o frunză enormă de cocos, tăiă foaia de jur împrejur, fabrică din nervura mediană un adevărat baston, flexibil şi solid.

— Ia bastonul acesta, zise dînsul; veĭ avea cu ce să-ţĭ arăţĭ energia, în casul când domniĭ racĭ vor bine-voi să se arate refractarĭ.

— Bine, multămesc... Acuma plec.

Fără să maĭ peardă timpul, Totor se apropie de narval, şi începu operaţia despoeriĭ.

Operaţie foarte grea, avênd în vedere tăria pieliĭ animaluluĭ, micimea cuţituluĭ întrebuinţat, şi căldura arzătoare a soareluĭ, care făcea lucrul în adevĕr penibil.

In curând, ştrengarul se vĕzu cu faţa inundată de sudoare; cu dosul mâneceĭ îşĭ şterse obrajiĭ, şi îşĭ văzu înainte de lucru, cu înverşunare.

— Drace!.. murmură dînsul, solidă piele!.. Şi soarele acesta care şi-a pus în gând să-mĭ prăjiască creeriĭ!.. Cine naiba o fi avînd poftă de creerĭ prăjiţĭ prin ţinuturile acestea pustiĭ?...

«Şi apoĭ, între noĭ rămâe vorba, domnule narval, trebue să mărturisesc că am o sete nebună.

«Of, ce ţinut acrobatic! Aşa îţĭ trebue, domnule Totor! Aveaĭ poftă de aventurĭ? Iată-te acuma servit de minune! Ce alte aventurĭ maĭ pofteştĭ?

«E un adevĕrat infern! Timpul trecea şi disecarea înainta. Pielea animaluluĭ se desfăcea treptat şi cădea pe de lăturĭ, în faldurĭ largĭ.

Dar căldura soareluĭ întărea pielea vĕzênd cu ochiĭ, şi ameninţa s'o facă tare ca piatra.

— A! asta nu, esclamă ştrengarul; trebue ca pielea aceasta să rĕmâe moale căcĭ altminterĭ nu mĕ voĭ maĭ putea servi de dînsa.

(Va urma)

IN ŢARA CORALIULUI

Un ofiţer de marină, care călătoreşte actualmente prin Oceania, şi care a stat maĭ multe sĕptĕmânĭ în insulele măriĭ de coraliŭ, trimete unuia dintre colaboratorii noştri, nişte amănunte foarte curioase în privinţa insularilor din Noua Guinee.

Indigen cu ornamente de coraliŭ

Aceste amănunte sunt întovărăşite de doue fotografiĭ, a cărora valoare documentară nu va scăpa nimănuia.

Privişĭ cât de bine ornamentează şiragurile de coraliŭ chipurile originale ale tipurilor oceaniene.

După diferitele forme pe care le iaŭ şiragurile acestea de coraliŭ la gâturile

oamenilor, se poate constata clasa din care fac parte; iar grosimea şiragului arată gradul de bogăţie.

«Nu te poţi sătura — scrie corespondentul nostru — admirând ornamentele papuaşilor, din cauza materiei din care provin, şi care, după cum ştii, abundă pe acolo.

«Afară de asta, îi mai admiri şi din pricina cochetăriei cu care aranjează mărgeanul, după cum vei vedea tu însuţi din fotografiile pe cari le alătur. Fotografiile acestea îşi aŭ şi ele povestea lor— o poveste cât se poate de originală.

«Papuaşii refuzaŭ să stea în faţa aparatului; şi când ne încercam să-i fotografiăm pe neaşteptate, fugeaŭ de rupeaŭ pămîntul, ca şi cum am fi voit să le facem cine ştie ce răŭ mare.

«Şi apoi, cu modul acesta de procedare, riscam să ni-i facem duşmani, lucru care nu era de loc înscris în programul nostru.

«Numai cu multă greutate 'i am putut convinge şi s'aŭ lăsat să fie fotografiaţi.

Când şi-aŭ vĕzut chipurile pe hârtie, aŭ început să scoată strigăte de admirare şi săreaŭ în sus de bucurie ca nişte copii.

Din ziua aceea am căpătat renumele unui mare vrăjitor şi toată lumea mĕ privia cu cel mai adânc respect.

«Nu ştiŭ dacă voi fi fost saŭ nu trecut în rîndurile zeităţilor papuaşe, dar ştiŭ că pe viitor am putut lua în voe multe fotografii fără ca să fiŭ supărat de cine-va.

Mulţămită acestei împrejurări, voi avea în curând plăcerea de a vĕ expedia şi alte fotografii, cât se poate de interesante.

X.

OMUL ŞI NATURA

Dintre toate coloniile africane, Algeria este aceea care produce mai multe cereale: 20 milioane de quintale.

* * *

Rusia a atins în anul 1905, cifra de 992,683,000 ruble pentru export şi 523 mil. pentru import.

* * *

Un duel foarte puţin banal a avut loc de curând la Filadelfia. O doamnă, anume Spina, crezĕndu-se insultată de către soţul ei, l'a provocat pe acesta din urmă la o întâlnire cu pistolul.

Intâlnirea a avut loc. La comanda martorilor, ambii adversari îşi descărcară pistoalele şi nenorocitul soţ căzu mort.

* * *

In Abisinia fumatul este considerat ca o crimă. Legea care opreşte tabacul, n'avea la început alt scop de cât acela de a'i opri pe preoţi să fumeze în biserică. Dar textul legei a fost aplicat cu prea multă străşnicie, şi astă-zi chiar străinii sunt pedepsiţi când sunt prinşi cu ţigara, cu pipa saŭ cu ţigareta în gură.

* * *

In India, bumbacul se lucrează în 120 de uzine mari şi 80 de uzine mici.

* * *

Razele X sunt întrebuinţate acuma de către pescarii de pe coastele Ceylanului pentru a distinge scoicele care conţin perle, fără să mai fie disecate.

* * *

In Japonia, una dintre particularităţile care uimeşte mai mult pe călător, este faptul că nu întâlneşte nicăeri animale domestice. Nici vaci, nici miei, nici porci, nici capre, nici păseri. Se găsesc numai câţi-va cai, care servesc pentru transportul străinilor; indigenii se servesc de un fel de litiere duse de oameni.

* * *

In Australia occidentală s'a descoperit un noŭ izvor de alcool. Isvorul acesta este furnizat de un arbore de o bogăţie extraordinară. Analiza a demonstrat că coaja acestui copac conţine cinci zecimi de alcool metilic.

S'aŭ extras până acuma cantităţi destul de considerabile de alcool.

* * *

Profesorul Klaatset ne vesteşte că străbătând nordul Australiei, s'a întâlnit cu o femee care trăia în stare sălbatică. Ea presenta multe analogii cu maimuţele, şi se acăţa pe arbori în acelaş mod ca ele. Exploratorul îşi continuă cercetările şi va veni în curând cu amănunte de cel mai mare interes.

X. Y. Z.

Vasul logodnicilor

Insulele saŭ grupele de insule, din care se compun marile archipelage ale Filipinelor, Moluscelor, Celebelor, sunt semănate de numeroase stânci, stânci primejdioase când marea le acopere; un fel de fantome bizare, când sub mareia joasă, marea le lasă descoperite. Ele reprezintă obiectele şi lucrurile cele mai variate. Cititorii noştri îşi pot face o idee lămurită după stânca a căreia fotografie o dăm astă-zi, şi care are forma unei corăbii.

Vasul acesta pare că se menţine pe nişte suporturi stâncoase printr'o minune de echilibru, şi fără de voe îţi zici, că într'o zi, mai curând saŭ mai târziŭ, suporturile vor fi roase complect de valurile care le bat şi le mănâncă necontenit, şi atunci, gigantica stâncă se va prăbuşi în adâncimi.

Cu toate acestea, sunt multe secole de când vasul de piatră rezistă victorios tuturor furtunilor.

El nu dispare nici odată complect sub apă, şi când toate cele-l'alte stânci sunt învăluite de linţoliul mişcător al valurilor, pupa vasului de piatră rĕmâne afară, ca un simbol, ca o speranţă.

Vasul acesta îşi are povestea lui, pe care marinarii şi-o spun în tot-d'a-una cu drag când trec pe acolo, îndreptându-se spre larg.

Sunt multe sute de ani de atunci, era pe vremea când archipelagul nu era brăzdat încă de cât de luntrile indigene.

Pe vremea aceia, o barcă care purta vre-o cinci-zeci de malezi, se zdrobi de stâncele coastelor.

Stânca nu dispare nici odată sub valuri.

Aproape toţi marinarii dispărură într'un vârtej de spumă.

Peste puţin apărură la suprafaţă doui tineri, cari reuşiseră să se prindă de nişte sfărmături. Eraŭ doui logodnici, care se zbăteaŭ cu desperare în mijlocul emoţiilor unei morţi aproape sigure.

Cum?... Nu se ştie; dar un val i-a aruncat pe amândoui pe stânca-corabie. Ei se tîrîră cum putură până la extremitatea stâncei, care rămâne mereŭ afară din valuri.

Acolo petrecură ore îngrozitoare, până când, în sfârşit, furtuna scăzu, valurile se retraseră, şi din stâncă în stâncă, cei doui tineri putură să ajungă pe pământul uscat.

Aşa spune legenda, şi de atunci în tot ţinutul, stânca aceasta salvatoare e cunoscută sub frumosul nume de: «Stânca logodnicilor».

Didi.

Călătorii de actualitate

Scrisorĭ din Delhi, Lahora și Chandernagor

«Există în Lahora treĭ morminte, care aŭ suferit niște transformărĭ curioase: două dintre ele aŭ devenit bisericĭ, și al treilea sală de serbare.

Acum treĭ secole, Mohamed Kasin Khan, vĕr al împĕratuluĭ Akbar, și-a clădit un mormânt superb; apoĭ, întâmplarea a voit ca dânsul să moară pe drumul în spre Meca, așa în cât, mormântul a rămas deșert.

Englezìĭ văzură că mormântul acesta era un adevĕrat palat, și se gândiră să-l utilizeze.

Mormântul a devenit locuința guvernatoruluĭ din Pendjab; partea centrală a fost prefăcută în sală de serbare.

Am asistat la serbărĭ date in această sală, și vă asigur că vorbele n'aveaŭ de loc ecourĭ macabre cum ar trebui să se petreacă lucrurile în bolta unuĭ mormânt.

Al douilea mormânt, acesta maĭ modest, este aproape de stația drumuluĭ de fier.

Numele primuluĭ locatar l'am uitat; mormântul a devenit acum o biserică. Biserica aceasta este poreclită «Biserica funcționarilor de la railway», pentru că este vizitată maĭ mult de către aceștĭ modeștĭ funcționarĭ.

Inalta societate din Lahora se duce aiurea: la mormântul Anarkali. Aceasta era o dansatoare pe care împĕratul Akbar o iubea foarte mult. Ea era așa de frumoasă în cât împăratul o supranimise «Nadira Begum».

Dar într'o zi, pe când împăratul și Anarkali stăteaŭ la fereastra haremuluĭ, privind cavalerìĭ carĭ treceaŭ pe stradă, apăru în mijlocul lor Selim, fiul sultanuluĭ.

Impăratul crezu că vede pe buzele frumoaseĭ sale un surâs care nu era pentru dânsul. El o înmormântă de vie

Pe mormîntul eĭ, Selim a pus să se sape următoarele versurĭ persane:

Agar man baz birsam
roui yari khwichra
Ta quvamat chauker guyam
kardijari khwichra.

Dacă vre o dată, voiŭ revedea figura aceleia pe care o iubesc, voiŭ mulțămi în tot-deauna creatoruluĭ meŭ, până în ziua reînvierei.

Mĕ vețĭ întreba dacă cred în povestea pe care v'o spun; sincer vorbind, nu cred nicĭ o iotă.

Sunt sigur că Akbar, care era un fel de Marc Aureliu al Indieĭ, n'ar fi fost în stare să pedepsească cu atâta cruzime o femee, pentru un simplu surâs.

Sĕlim, din contra, a devenit maĭ târziŭ cel maĭ detestabil împărat care a existat vre-o dată.

Dar ce ne pasă nouă? Mormîntul există și astă-zĭ cu versurile luĭ Selim săpate în marmură albă. De ce n'am crede legenda?

Delhi

Ce frumos este Delhi sub licărirea razelor soareluĭ de Octombrie!

E sărbătoarea Lakchuiĭ; toată lumea e pe stradă.

Dansurile se angajează în stradă și toată lumea joacă jocurĭ de noroc, căcĭ cine câștigă în ziua aceea, va câștiga tot anul.

Seara, orașul pare o ghirlandă de luminĭ; în toate părțile sunt atârnate numaĭ lampioane.

Delhi este adeseorĭ teatrul celor maĭ triste revolte. Musulmanìĭ și Hindușìĭ se iaŭ la luptă pentru lucrurĭ de nimic; ura dintre cele două rase este nestinsă; fiecare caută să-ĭ extermine pe ceĭ-l'alțĭ.

Poliția orașuluĭ este hindușă, așa in cât aceștia aŭ un avantaj însemnat asupra musulmanilor.

Vĕzut din depărtare, Delhi prezintă aspectul uneĭ grămezĭ de ruine; dacă n'aĭ ști unde te afli, aĭ spune că este o cetate de curând distrusă de vr'un asediŭ.

Un trist specimen al Franțeĭ coloniale, este:

Chandernagorul

Cincĭ-spre-zece funcționarĭ nenorocițĭ, se întreabă mereŭ ce caută eĭ acolo, pentru a supraveghia câte-va miĭ de Hindușĭ, carĭ nu fac comerț de cât cu Anglia, și carĭ nu învață de cât englezește.

La un singur rezultat satisfăcător a putut ajunge Franța cu această colonie: s'a răspândit vestea că guvernul francez este un guvern bun, de oare-ce la Chandernagor se plătesc impozite mult maĭ micĭ de cât la Calcuta. E o reputație, pentru câștigarea căreia, merita să se facă oare-care cheltuială.

La Chandernagor nu sunt multe lucrurĭ frumoase de vĕzut; în afară de curiozitățile particulare tuturor hindușilor, populația de aicĭ, nu prezintă nimic original.

Fie-care cartier 'șĭ are idolìĭ săĭ și sărbătorile sale speciale; e drept că un străin care n'ar avea ce face, s'ar putea oare-cum distra prin părțile acestea.

Chandernagorul ar putea deveni pentru Franța o colonie ideală; dar ar fi necesar pentru asta, să se desfășoare maĭ multă energie, și să se facă o concentrare de forțe și de sacrificĭ băneștĭ.

Altminterĭ, spiritul englez va câștiga din ce în ce tot maĭ mult teren, până când situația va deveni de nesuferit.

Nu știm de ce, dar e lucru constatat că hindușìĭ din Chandernagor nu vor să învețe de loc limba franceză; probabil că e un curent.

Dar se pot creia și contra curente.

Darmesteter.

Imblânzitorul și crocodilìĭ sĕĭ

IMBLÂNZITORUL DE CROCODILI

Există un tratat intitulat: «Arta de a câștiga 5000 de leĭ pe an din creșterea epurilor.»

Mulțĭ oamenĭ interesațĭ, carĭ aŭ încercat să pună în practică sfaturile date în această carte, s'aŭ vĕzut nevoițĭ să mărturisească neeficacitatea lor.

Iată, din contra, un alt crescător care se poate cu drept cuvânt lăuda că câștigă foarte mulțĭ banĭ cu arta luĭ: este îmblânzitorul de cocodilĭ.

Și nu e de loc lucru banal să 'șĭ petreacă cine-va timpul cu educarea unor

animale aşa de puţin sociabile, carĭ n'aŭ nicĭ măcar scuza de a fi comestibile, cum este epurele.

Crocodilul este un animal special Africeĭ; îl întâlneştĭ în Nil, Niger şi Senegal; îl găseştĭ de asemenea în Congo şi chiar în Madagascar.

Caimanul, saŭ aligatorul, crocodil al Americeĭ, mişuna altă dată în toate apele calde şi în mlăştinile de sud ale Statelor-Unite; trăia prin Mississipi, pe care îl umplea aproape în toată întinderea luĭ.

Era un vecin neplăcut, a căruia piele avea o valoare comercială destul de urcată; din această pricină a fost vînat cu înverşunare, şi a devenit din ce în ce tot maĭ rar în părăginile Americeĭ de Nord. Din potrivă, în imensul basin al Amazonuluĭ, abundă.

Există încă o specie de crocodil, specială Indieĭ, numită gadial.

Crocodilĭ, caimanĭ, aligatorĭ saŭ gadialĭ, aŭ toţĭ acelaş caracter. Sunt nişte brute stupide, sălbatice şi lacome, cu atât maĭ întreprinzătoare, cu cât creerul lor obtuz n'are nicĭ cea maĭ mică conştiinţă a primejdieĭ.

In ţările în care lipsa de comunicaţie uşoară, face imposibil comerţul cu pieile lor, crocodiliĭ sunt evitaţĭ, căcĭ carnea lor are un gust foarte răŭ.

Şi cu toate acestea, uniĭ dintre crocodilĭ sunt susceptibilĭ de o educaţie, care să modifice ferocitatea instinctelor lor şi să-ĭ facă inofensivĭ pentru om.

In această privinţă se poate cita vechiul Egipt, unde cultul crocodiluluĭ număra foarte multe sanctuare, servite de către preoţĭ specialĭ.

Crocodiliĭ sacri eraŭ nutriţĭ cu prăjiturĭ şi cu alimente speciale; eĭ veneaŭ foarte supuşĭ la chemarea preoţilor şi se lăsaŭ să fie conduşĭ fără să se revolte.

Scriitoriĭ contimporanĭ povestesc toţĭ aceste fapte, fără nicĭ o contrazicere.

S'aŭ găsit foarte mulţĭ crocodilĭ; mulţĭ dintre eĭ maĭ aveaŭ încă în nărĭ inelele cu carĭ fuseseră ornamentaţĭ altă dată.

S'a tras conclusia că un crocodil bine hrănit nu maĭ avea nicĭ un motiv să se arunce asupra omuluĭ; ferocitatea luĭ nu era provocată de cât de foame.

O discuţie memorabilă dintre Cuvier şi Geoffroy Saint-Hilaire, ţinută la academia de ştiinţe din Paris, a pus chestiunea pe un alt teren.

Geoffroy afirma că există două varietăţĭ de crocodilĭ: una mică, cu forma trupuluĭ perfect lungăreaţă, pe care ceĭ vechĭ o numeaŭ «Suchus;» alta maĭ desvoltată, cu forma trupuluĭ maĭ neregulată, constituind specia crocodiluluĭ ordinar, care se aruncă orbeşte asupra orĭ-căreĭ prăzĭ i-ar eşi în cale. Cuvier, cu toată mândria sa, trebui să se plece în faţa argumentelor pe carĭ le aducea Geoffroy.

Din această constatare, rezultă că cultul egiptenilor nu era nicĭ de cum lipsit de logică. Eĭ adoraŭ acea specie de crocodil care nu ataca omul.

Se afirmă că crocodilul din Gange, saŭ gadialul posedă de asemenea două varietăţĭ, diferite ca talie şi caracter.

Din fotografia alăturată, cititoriĭ vor putea constata cât de puţin primejdioase sunt unele speciĭ de crocodilĭ, şi cât de lesne pot fi deprinse cu prezenţa omuluĭ.

Imblânzitorul se învârteşte fără nicĭ o grije prin mijlocul acestor fiare respingătoare, şi le deschide gura pentru a arăta publicului nişte denturĭ enorme.

Maĭ observăm că în timpul erneĭ relative a ţărilor tropicale, crocodiliĭ se înfundă în noroiul fluviilor, unde staŭ ascunşĭ până la reîntoarcerea timpuluĭ frumos.

Alexandru.

MAŞTILE GALBENE

MARE ROMAN DE AVENTURI

— Urmare —

Aşa dar, măştile galbene aveaŭ un mijloc sigur pentru a deschide orĭ-ce uşă, cât de complicat ar fi fost sistemul întrebuinţat pentru închidere.

Dar care era mijlocul acesta?

Tânărul examină cheia cu cea maĭ mare atenţiune; nu putu să descopere nicĭ cea maĭ mică urmă a unei ciocnirĭ metalice.

După aceia examină zăvorul şi se văzu nevoit să facă aceiaşĭ constatare.

Lucrurile deveniaŭ din ce în ce maĭ complicate.

La naiba!.. Aceĭ blestemaţĭ carĭ purtaŭ numele de «Măştĭ galbene» nu puteaŭ să se bucure de privilegiul vrăjitoruluĭ din poveste, care deschidea uşile caselor şi acelea ale lăzilor cu comorĭ, numaĭ suflând deasupra broaşteĭ.

In poveştile feerice lucrurile inexplicabile sunt explicate printr'o trecere repede asupra lor.

Dar în viaţa reală, nu ne putem mulţumi cu atât de puţin.

— Voĭ deschide uşa, îşĭ zise romancierul; poate că de cealaltă parte voĭ descoperi ceva urme care să-mĭ explice afacerea.

Şi zicând acestea, Max observă că cheia nu maĭ era la locul eĭ.

— Cheia a dispărut!

«Pe onoarea mea, mi se pare că încebunesc. Dar eŭ însumĭ am avut-o în mână adineaurĭ. Unde-am pus-o?

Romancierul privi în jurul luĭ şi zări în fine cheia, pe care el însuşĭ o pusese pe măsuţă, alăturĭ de revolver.

— Ah! am pus eŭ însumĭ pe masă. Dar e ridicul să'mĭ pierd cumpătul pentru un lucru atât de neînsemnat.

Şi Max se apropie de masă, bău una după altă câte-va înghiţiturĭ de cafea şi murmură:

— Acuma mă simt maĭ bine.

— Cheia, pe care l'a început n'o zărise, era—după cum am spus—pe masă, alăturĭ de revolver.

Romancierul întinse mâna, pentru ca s'o apuce.

Dar de astă-dată, urmă o uimire şi maĭ mare încă.

Cheia îĭ opunea rezistenţă; încercă din noŭ s'o apuce acelaşĭ rezultat.

Cheia aceasta părea lipită de ţeava revolveruluĭ.

Apucă revolverul, îl ridică în sus; cheia rămase în aceiaşĭ poziţie, şi fu ridicată şi ea.

— Pe onoarea mea! exclamă romancierul, am aerul de a-mĭ da eŭ însumĭ o lecţie de prestidigitaţie!

Numaĭ că romancierul, ca orĭ-ce maestru prestidigitator care se respectă, voi să înţeleagă care era puterea de atracţie în virtutea căreia cele două obiecte eraŭ legate între ele.

Apucă cheia şi o trase cu putere silindu o să se deslipească de ţeava revolveruluĭ.

După aceia veni maĭ aproape de lumina electrică şi examină obiectul în toate felurile; examină de asemenea şi revolverul. dar nu descoperi nimic care să-ĭ poată explica fenomenul observat.

— Oh!... dar lucrul acesta este cu totul extra-ordinar!..

Şi cum într'un mod conştient, apropiase cheia de ţeava revolveruluĭ, cele două obiecte se uniră din noŭ, cu un zgomot uşor.

Un moment Max rămase perplex, neştiind ce să creadă.

Işĭ trecu mâna prin păr, desfăcu cheia de revolver, le uni din noŭ şi de odată figura i se ilumină:

— Dar cheia aceasta este magnetizată!.. exclamă dînsul.

Apoĭ, aproape îndată:

— Nu cum-va se va fi întâmplat, acelaş fenomen şi cu zăvorul?

Luă un creion de pe masă şi se apropie de uşă.

Ghicise; zăvorul era de asemenea magnetizat. Şi nu numaĭ zăvorul, dar toată partea metalică a uşeĭ.

— Dar domniĭ aceştia sunt cât se poate de abilĭ!.. exclamă Max. Aŭ întrebuinţat un magnet aplicat pe din afară, paralel cu zăvorul. Numaĭ în modul acesta aŭ putut deschide.

Dar după o pauză romancierul clătină din cap, şi murmură.

— Nu... In cazul de faţă, era de învins o prea mare rezistenţă... Ar fi trebuit un magnet enorm... Şi este evident că banditul n'ar fi îndrăznit să se plumble prin sălile hoteluluĭ, cu un obiect aşa de mare în mână... Se expunea în fie-care moment să fie surprins de cine-va.

Trebuia decĭ, un aparat care să poată fi ascuns cu înlesnire... Concluzia aceasta era foarte uşoară, foarte logică, dar după câte ştia Max până atuncĭ, nu existaŭ magneţĭ, care sub un volum mic să întrunească o torţă mare de atracţie...

De odată, romancierul ridică ochiĭ cu greŭ.

— Ba da, murmură dânsul există..... Sunt magneţiĭ combinaţĭ cu electricitatea... electro-magneţiĭ.

Şi încredinţându-se tot maĭ mult, pe măsură ce vorbia.

— Da, aşa trebue să fie... A fost pus în joc curentul unuĭ electro-magnet... Un aparat de soiul acesta poate întocmi în tot-d'a-una o forţă mare, într'un volum destul de mic... O cutie cubică, cu laturile de câte zece centimetri, ar fi fost suficientă.

Romancierul se apropie de uşă, introduse cheia în broască şi o deschise.

Aproape îndată, îşĭ frecă mâinele de bucurie, urma treceriĭ magnetuluĭ maĭ putea fi încă deosebită.

— Foarte ingenios procedeŭ, repetă Max; din nenorocire, ferul rĕmâne magnetizat pentru cât-va timp, şi în modul acesta am fost în măsură de a le descoperĭ repede şiretlicul... Pe viitor, voĭ purta la mine un zăvor instantaneŭ, care să poată fi aplicat într'o singură clipă.. In modul acesta voĭ scăpa de influenţa tuturor electro-magneţilor din lume...

Dar, de odată faţa tînăruluĭ se întunecă.

— In timp ce eŭ triumf ca un dobitoc, îşĭ zise dânsul, mizerabiliĭ aceia se vor fi atins poate de d-ra Violeta.. A !..

Şi'şĭ înăbuşi un strigăt de mânie.

— Sărmana şi generoasa Violeta !... Nu trebuie cu nicĭ un preţ să fie dânsa victimă; dânsa, care este aşa de bună, de frumoasă şi de nobilă.

Şi luându-şĭ cheia, încue uşa după dânsul şi porni prin zigzagul întunecos al coridoarelor, cu inima cuprinsă de o neliniştе de moarte.

CAP. IV

Hotelul Metropo turburat de apariţia uneĭ frînghiĭ

Din câte-va sărlturĭ, Max urcase treptele care conduceaŭ la primul etaj, unde se afla apartamentul frumoaseĭ englezoaice de a căreia linişte se îngrijia dînsul aşa de mult.

Lămpile electrice învelite în pînze colorate, împrăştiaŭ o lumină palidă în coridor şi Max crezu că observă la extremitatea galerieĭ o siluetă omenească, care se dezlipise de lângă uşa apartamentuluĭ englezeĭ şi se perduse într'o deschidere practicată în cealaltă parte a coridoruluĭ.

In starea de turburare în care se afla, Max nu maĭ stătu la îndoială.

Una dintre Măştile galbene, era fără îndoială ocupată la uşa cameriĭ blondeĭ călătoare.

Apariţia sa, îĭ întrerupsese operaţia şi se retrăsese fără îndoială în una din camerile vecine, unde avea să aştepte ca dînsul să se îndepărteze, pentru ca apoĭ, să înceapă din noŭ.

Max strînse pumniĭ.

— Dacă domnul acesta crede că-l voĭ lăsa să-şĭ exercite meseria în pace, murmură dînsul, se înşeală amar!..

Ochiĭ tînăruluĭ nu părăsiseră nicĭ un singur moment locul în care se ascunsese misteriosul personaj.

Intr'acolo se îndreptă; era în adevĕr o uşă, o cameră; dar fără îndoială că nu era intrarea uneĭ camere de locuit.

Uşa aceasta se deschidea într'un local destinat, nu uneĭ singure persoane, ci colectivităţeĭ.

Foarte bine !.. Toată lumea va trebui să recunoască, că sunt unele momente în care chiar persoanele cele maĭ înclinate spre cel maĭ desăvîrşit individualism, devin prin excelenţă colective, saŭ maĭ bine zis, sociabile; va trebui să recunoască lucrul acesta în faţa aceleĭ uşĭ, pe al căruia pervaz superior, se puteaŭ ceti pe o tăbliţă neagră două litere albe, licăritoare : W. C.

Uşa era închisă, dar o dungă slabă de lumină care străbătea prin geamurile de sus, acoperite peste tot cu hârtie diafană. te facea să ghiceştĭ că interiorul era luminat.

Pentru maĭ multă siguranţă, Max apăsă clampa uşeĭ; dar uşa era solid închisă.

— Bine!.. pungaşul s'a refugiat aicĭ!. Il voĭ aştepta cu răbdare.

Dar după câte-va clipe de cugetare, Max îşĭ zise :

— Dacă îl voĭ apostrofa la eşire, voĭ deştepta tot hotelul... Orĭ-ce explicaţie, ar avea ca prim rezultat s'o compromită pe tînăra «miss»... Şi lucrul acesta nu-l voesc... Trebue să găsesc alt-ceva maĭ potrivit.

Două-zecĭ de secunde trecură ast-fel; romancierul stătea absorbit de gândurile sale.

A!.. îşĭ zise dînsul de-o dată; la urma urmeĭ, de ce nu?

Fără îndoială, imaginaţia sa bogată îĭ sugerase o idee, căcĭ se îndreaptă îndată spre fundul coridoruluĭ.

Era acolo un fel de dulap, în care servitoriĭ ţineaŭ măturĭ, periĭ, frînghiĭ necesare pentru tuburile «Vacunn Cleaner»; şi alte micĭ lucrurĭ trebuitoare la fie-care pas.

Ca de obiceĭ, dulapul acesta era deschis.

Un moment, Max stătu aplecat, căutînd; apoĭ se ridică, murmurînd :

Iată ce-mĭ trebuia.

Şi se întoarse aproape alergând spre uşa pe care am indicat-o maĭ sus.

Tînărul se întorcea cu o frînghie în mână.

— Acuma, murmură Max, pe a căruia figură era îngrădită o mare bucurie, acuma, te desfid de a maĭ eşi, fără să deşteptĭ întreg hotelul.

«In modul acesta, domnul meŭ, nu'ţĭ veĭ putea relua planurile tale sinistre.

Uşa care purta pe dînsa iniţialele W. C., se deschidea înăuntru. Max legă solid frînghia de clampa acesteĭ uşĭ şi după ce o întinse bine, îĭ legă celalt capăt, tot atât de solid, de clampa uneĭ alte uşĭ, care era la oare-care distanţă de apartamentul d-reĭ Violeta.

Frînghia era solidă; Max se sprijini cu toată greutatea corpuluĭ săŭ de dînsa, pentru ca să'ĭ asigure încă o dată tăria; şi apoĭ, sigur de succes, cu surîsul pe buze, se întoarse spre camera sa.

Lăsă însă uşa culoaruluĭ întredeschisă; voia să audă şi să rîdă şi dînsul de scena nostimă care avea să urmeze.

Câte-va momente trecură. Tăcerea cea maĭ complectă domnia în hotel.

De o dată, o voce înspăimântată se auzi.

— Nu este voe!.. Nu este voe!..

Max murmură :

— Dar mi se pare că aud vocea uneĭ femeĭ!.. Ce naiba o fi însemnând asta?

In adevăr vocea care se auzise, aparţinea fără îndoială uneĭ persoane a aceluĭ graţios sex, căruia îĭ datorăm perderea paradisuluĭ pămîntesc.

Dar aproape îndată, o voce maĭ gravă maĭ sonoră, răspunse.

— Eŭ nu voesc să intru, ci să es.

— Atuncĭ, nu-mĭ maĭ sguduĭ uşa! răspunse cea-l'altă voce, plină de mânie.

— Şi d ta nu mi-o maĭ ţinea!

— Indrăzneştĭ să spuĭ că-ţĭ ţin eŭ uşa?...

— Indrăznesc, pentru că văd bine c este aşa.

Şi vocile deveneaŭ din ce în ce ma ameţitoare, maĭ ridicate.

— Nu ţi e ruşine d le, să înspăimânţĭ o sărmană femee, lipsită de apărare?

— Dacă eştĭ femee lipsită de apărare, ce cauţĭ în sală? Haide, destul odată cu asemenea farsă!

Uşĭ se auziră deschizându-se cu sgomot.

In timpul acesta combatanţiĭ continuaŭ.

— Dă-mĭ drumul saŭ chem în ajutor!

— Du-te de la uşa mea, neruşinatule!

— Proasto!

— Canalie!

— Creatură stupidă!

— Banditule!

Se auziră din noŭ uşĭ deschise şi închise cu sgomot. Apoĭ, un strigăt puternic.

— Săriţĭ!.. Tâlharul!.. Asasinul!..

Toţĭ călătoriĭ, şi tot personalul hotelulul, fură deşteptaţĭ.

Max crezu că sosise momentul să-şĭ facă şi dânsul apariţia, şi eşi repede in culoar.

Uşile se deschideaŭ acuma din toate părţile; călătoriĭ apăreaŭ, înspăimântaţĭ, îmbrăcaţĭ în costume de noapte.

Işĭ puneaŭ întrebărĭ unul altuia neliniştiţĭ, plinĭ de groază.

— Am auzit strigându-se: «hoţul!»..

— Şi eŭ! «asasinul!»

— Atuncĭ amândouă la un loc...

— S'a petrecut de sigur vre-o dramă!

— Dar unde?... Unde s'a petrecut?..

— Nu se maĭ aude nimica!

Ca şi cum neliniştea generală nu era încă destul de mare, timp de câte-va clipe, domni cea maĭ complectă linişte.

Aproape îndată însă, se auziră bătăĭ violente într'o uşă, şi o voce de bărbat strigând:

— «By devil»! Să-ţĭ trângă dracul gâtul!

— Ajutor!.. rĕspunse vocea femeiască.

— Dă-mĭ drumul, gâscă ridicolă n'aĭ nicĭ un motiv să chemĭ în ajutor.

— Nu te voĭ lăsa să intri!

— Eŭ vreaŭ să es!. Apoĭ un duo încântător de epitete frumoase şi de strigăte furioase.

Era prea mult pentru nerviĭ simţitorĭ aĭ domnilor călătorĭ. Cu toţiĭ se îndreptară în spre partea din care porneaŭ strigătele.

Max urmă şi dânsul mişcarea.

La urma urmeĭ, era tot aşa de intrigat ca şi ceĭ-l'alţĭ, de şi se sonsidera ca autor al miceĭ afacerĭ.

Se aşteptase însă la un simplu solo de strigăte; şi acuma, iată că se pomeni cu un duo admirabil.

Eroica trupă a călătorilor, înfiorată se îndreptă în spre culoarul catuluĭ de sus.

Strigătele deveneaŭ din ce în ce tot maĭ puternice; s'ar fi zis că producătoriĭ zgomotuluĭ îşĭ făceaŭ un merit întrecându-se în urlete.

Dar de unde naiba porneaŭ strigătele acelea?

Acuma, călătoriĭ, braviĭ călătorĭ, a căror trupă se mărise într'un mod considerabil, aveaŭ impresia că ceĭ douĭ combatanţĭ eraŭ despărţiţĭ prin câte o uşă...

O voce bărbătească urla în stânga coridoruluĭ; cea-l'altă se văita în dreapta.

Max înţelese acuma că fringhia sa tăcuse douĕ victime.

Când prizonierul sĕŭ voise să iasă, trăsese uşa.

Fringhia zguduise cea-l'altă uşe, pe care romancierul, în graba luĭ, n'o considerase de cât ca un simplu punct de sprijin, fără să se preocupe câtu-şĭ de puţin de persoana care ar fi putut să fie înăuntru.

Se înţelege restul; captivul — fără s'o ştie — acţiona prin sforţările sale, douĕ uşĭ în acelaşĭ timp.

Camera de vis-à-vis era ocupată de o femee; biata fiinţă fusese deşteptată din somn, şi crezuse — cum era şi natural — că avea de aface cu un hoţ.

De aci pornise toată afacerea.

După cum lesne pot bănui cititoriĭ noştri, romancierul nu putea să-şĭ permită luxul de a lumina opinia publică, şi braviĭ călătorĭ rămăseseră câte-va momente pe loc, căutând să pătrundă misterul.

— Ce se întâmplase oare?

In sfârşit, un cetăţean, maĭ întreprinzător, maĭ curagios de cât ceĭ-l'alţĭ, făcu câţĭ-va paşĭ înainte, plin de bărbăţie.

Dar, în elanul săŭ, se lovi de frânghie, pe care n'o observase, şi se întinse la pământ, în toată lungimea corpuluĭ sĕŭ de cetăţean respectabil.

Acuma, spectatoriĭ eraŭ în faţa unuĭ trio de strigăte.

Dar semnalul fusese dat; călătoriĭ, sub puterea impulsiuneĭ exempluluĭ pe care li-l dase tovasăşul lor, se repeziră înainte, toţĭ împreună, ca un singur om.

In faţa uneĭ forţe atât de superioare, fringhia se vĕzu nevoită să cedeze.

Uşa care purta pe dânsa inscripţia: W. C., se vĕzu nevoită să cedeze.

Prizonierul, care se ţinea strâns de dânsa, fu aruncat la oare-care distanţă, într'o poziţie nu tocmaĭ comodă.

Max, care rămăsese cu modestie în rândurile din urmă, fu coprins de un râs zgomotos, un râs nebun.

In omul care se rostogolise la pământ, agitându'şĭ cu disperare braţele, îl recunoscuse pe sir Iohn Lobster!..

Nenorocosul gentilom, împins de un sentiment explicabil şi de o dorinţă legitimă, găsise de cuviinţă să facă o mică explorare nocturnă prin coridorul apartamentuluĭ logodniceĭ sale presupuse.

Maĭ îl luase drept o mască galbenă, şi-l tratase cum am vĕzut.

Frînghia dovedia toată nevinovăţia gentilomuluĭ.

Dama din faţă fu liniştită, şi toată lumea, de comun acord, pronunţă cuvinte aspre de ocară împotriva temerarilor care îndrăzniaŭ să turbure într'un mod atât de original, liniştea unuĭ hotel, vestit prin confortul sĕŭ cu totul modern.

Chiar Max se asocia la aceste invective.

După ce toată lumea se sătură de discuţie, fie-care se retrase în camera sa, rezervîndu-şĭ dreptul de a relua din noŭ subiectul a doua zi.

Max constată că primele rase ale zorilor începeaŭ să se iviască.

Ziua!. Era asigurarea că duşmaniĭ săĭ n'aveaŭ să maĭ poată lucra.

Liniştit din partea d-reĭ Violeta, ca şi din partea sa însăşĭ, Max era satisfăcut, şi nu simţia nicĭ cel maĭ mic regret pentru răul pe care fără voe îl făcuse luĭ sir Lobster.

Aşa e făcut omul.

Tot ce are maĭ bun, maĭ ales într'însul, se îngrămădeşte asupra unor singure persoane, pe când restul lumeĭ este lăsat în prada celeĭ maĭ marĭ indiferenţe.

CAP. XV

Ceasul găriĭ arăta orele unu şi 45 de minute.

Peste cincĭ-sprc-zece minute, avea să plece trenul în spre Nisa şi Vintimille.

Maşina era gata, înhămată la locul eĭ, în capătul şireaguluĭ de vagoane.

Vagoanele poştale şi cele de bagaje, eraŭ încărcate repede; din toate părţile se auzia sonorul strigăt:

— La o parte, domnilor!..

Călătoriĭ, nervoşĭ, grăbiţĭ, iritaţĭ, zăpăciţĭ, se îngrămădeaŭ, alergaŭ, se încurcaŭ, strigaŭ.

D-ra Violeta Fowler, frumoasă, cum maĭ frumoasă n'aş putea în mintea mea să o socot, apăru, întovărăşită de John Lobster, maĭ vesel de cât orĭ când şi de Max Soleil, pe a căruia faţă era zugrăvită o melancolie lesne de înţeles.

Tânăra fată se îndreptă spre compartimentul eĭ.

Iohn o urmă de aproape; voia să se ocupe el însuşĭ cu aranjaaea micilor obiecte ale eleganteĭ englezoaice.

In timpul acesta, romancierul, care rămăsese pe peron, examina de aproape publicul călător şi amploiaţiĭ.

Căută să ghicească cine era spionul, care dintre ceĭ carĭ mişunaŭ pe peron era Masca galbenă însărcinată cu urmărirea tinereĭ fete.

Căcĭ, nu se maĭ îndoia, planul pe care-l concepuse era cât se poate de bun... Treĭ măştĭ galbene... Treĭ călătorĭ mergând în treĭ direcţiĭ diferite.... Fie-care călător trebuia să atragă după dânsul într'un mod fatal un satelit care să-l supravegheze.

Tot planul conceput de Max pentru a se putea înfârşit întâlni cu fugarele din casa Elleviousse se baza, acest punct: diviziunea în treĭ a spionilor carĭ le zădărniceaŭ acţiunea.

Şi chiar numaĭ pentru a-şĭ dovedi că raţionase just, ar fi voit să-l «ghicească» pe inimic.

(Va urma)

DIVERSE

Mâncătorĭ de radium

Cine ar fi putut-o crede vre-o dată?.. Suntem mâncătorĭ de radium!..

Cu toate că este corpul cel maĭ scump (valorează maĭ mult de cât diamantul), radiul este mult maĭ răspîndit în natură, de cât cum se bănuia la început.

S'a dovedit că radiul se găseşte în natură, de cât cum se bănuise la început.

S'a dovedit că radiul se găseşte în cantităţi apreciabile mai în toate apele minerale, precum şi în apa de ploae.

Dar iată acuma o constatare şi mai bizară încă.

D. Thompson, un cunoscut profesor din Londra, a anunţat institutului regal de acolo că descoperise existenţa radiului în făina de griû.

Iĭ este imposibil—spunea dînsul—să explice fenomenul acesta, dar nu maĭ încape nicĭ o îndoială că pâinea fabricată din făină de griû, posedă proprietăţĭ radio-active.

De alt-fel, de vreme ce s'a recunoscut prezenţa radiuluĭ în pământul vegetal, nu e de mirare că urmele acestuĭ preţios metal se găsesc şi în plantele cultivate într'un asemenea sol.

Ieftinătatea timbrelor

Noĭ ne plângem adese orĭ că timbrele sunt prea scumpe.

Plătim 10 banĭ pentru scrisorile care circulă în interiorul oraşelor, şi cincĭ-spre-zece banĭ pentru cele care circulă în ţară, şi ni se pare mult.

E adevărat că sunt unele popoare privelegiate care plătesc maĭ puţin; dar sunt altele care plătesc mult maĭ mult.

De exemplu: Franţa!.. Francezii n'aû adoptat încă pînă acuma marca de zece banĭ. Un parizian, care voeşte să trimeată o scrisoare pînă la capătul străzeĭ în care locueşte, plateşte 15 banĭ.

In schimb, în Anglia, lucrurile staû cu mult maĭ bine. Cetăţeanul londonez care voeşte să trimeată o scrisoare în fundul Australieĭ, nu plăteşte de cât 10 banĭ. Pentru aceiaşĭ distanţă, noĭ plătim 25 banĭ.

Orĭ cum, nu putem spune că suntem tocmaĭ aşa de mult năpăstuiţĭ în privinţa scumpătăţiĭ timbrelor.

Un sfat pentru medicĭ

In toate oraşele Europeĭ, doctoriĭ ceĭ tinerĭ se agită aşa de mult pentru a-şĭ forma o clientelă, în cât credem că le facem un adevĕrat serviciû aducându-le la cunoştinţă că există o ţară unde mediciĭ sunt reclamaţĭ în gura mare.

Această ţară fericită, acest pămînt al făgăduinţeĭ, este insula Terre-Neuve.

In satele de pescarĭ împrăştiate pe coaste, mediciĭ sunt aşa de rarĭ, în cât familiile celor bolnavĭ trebue să străbată adese-orĭ câte cincĭ-zecĭ de leghe pînă să găsească un medic.

Bolnavul are prin urmare înaintea sa tot timpul necesar pentru a muri, maĭ cu seamă că nicĭ drumurile nu sunt tocmaĭ excelente.

Situaţia a devenit atât de alarmantă, în cât guvernământul a început a se îngriji. In jurnalele din Statele-Unite se pot citi anunţurĭ prin carĭ tineriĭ medicĭ sunt rugaţĭ să se stabilească în insulă, guvernul asigurându-le o indemnizaţie de 2500 de francĭ pe an.

Aşa dar, tinerĭ medicĭ, doritorĭ de a vĕ forma o carieră, puteţĭ pleca în spre pământul făgăduinţeĭ!

Poliţiştiĭ în Statele-Unite

Pentru ca un iankeû—şi maĭ cu seamă un iankeû din Far-West—să se mire, să se uimească, trebue cam mult; cu toate acestea, întâmplarea de maĭ la vale a răspândit o adâncă emoţie în toată republica.

Un înalt funcţionar al poliţieĭ federale, Henkel, a propus ca comisar de poliţie pe un oare-care Masterson, cunoscut în toate părţile sub pseudonimul «Bat».

Domnul acesta este un adevărat om record; a ucis în duel nicĭ maĭ mult, nicĭ maĭ puţin de cât 28 persoane.

Toată lumea spera că propunerea aceasta nu va fi admisă. Dar preşedintele republiceĭ are obiceiul să semneze aproape tot ce i se prezintă; aşa în cât celebrul «Bat» a devenit comisar al poliţieĭ guvernamentale.

Nenorocire răû făcătorilor carĭ vor eşi în calea revolveruluĭ luĭ Masterson!

De la Londra la Teheran în două minute

Nu e vorba aicĭ despre un călător care ar fi străbătut această distanţă colosală într'un timp aşa de scurt; e vorba despre o telegramă. Orĭ-cum însă, repeziciunea transmiteriĭ rămâne mereû prodigioasă.

Mulţumită dispoziţiilor luate de către o companie telegrafică englezā, «Indo-European-Telegraph Comp.», un ziar din Londra a putut expedia în două minute o telegramă la Teheran.

Telegrama aceasta a mers şi pe mare şi pe uscat, străbătând oraşele Berlin, Varşovia, Rowna, Odesa, maĭ multe lanţurĭ de munţĭ şi maĭ multe deşerturĭ.

Compania în chestiune afirmă că a făcut alte lucrurĭ şi maĭ prodigioase încă.

Aşa de exemplu, după spusa eĭ, a transmis într'un singur moment o telegramă pentru Bombay.

Să nu fie oare nicĭ o exagerare?

X. Y. Z.

CURIOSITĂŢI ARTISTICE

Un donjon-ceasornic

Oraşul Gratz, capitala Stirieĭ, este o cetate cât se poate de drăguţa, posedă numeroase monumente de utilitate publică saû de interes artistic. Oraşul acesta este situat într'o vale largă, mărginită de vîrfurile Alpilor stirienĭ, şi udată de Muhr.

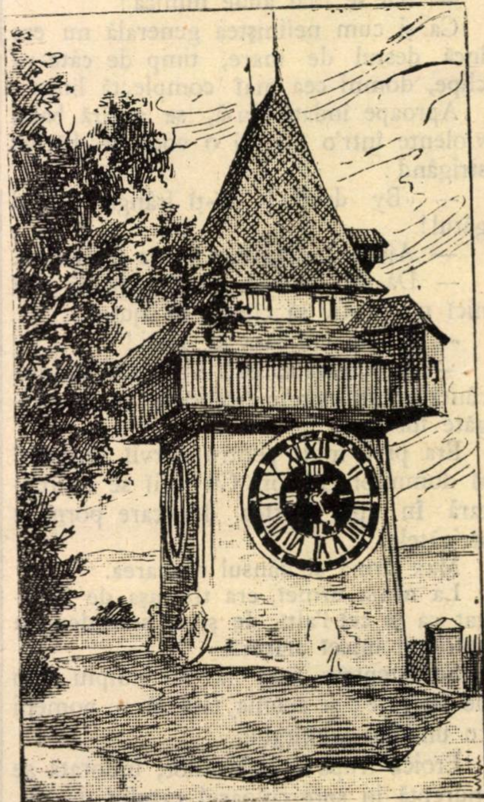
Oraşul Gratz este mândru maĭ cu seamă de peisagiile care îl înconjoara, şi care fac oare-cum parte chiar din cuprinsul oraşuluĭ.

O colină vecină cu oraşul, numită Schlossberg, înaltă de vre-o 130 de metri, oferă amatorilor un observatoriu, foarte potrivit pentru contemplarea frumuseţilor de care este plină valea Muhruluĭ.

Pe colina aceasta a fost ridicată în veacul de mijloc o fortăreaţă, care a trecut prin toate accidentele la care pot fi expuse soiurile acestea de clădirĭ.

Asediată, cucerită, dărâmată, reconstruită, fortăreaţa a fost definitiv distrusă în anul 1809.

In locul eĭ s'a construit o terasă foarte frumoasă; de jur împrejur se întinde o grădină încântătoare.

Ceasornicul monumental al donjonuluĭ din Gratz

S'a păstrat însă din toată fortăreaţa, donjonul. Ar fi fost în adevĕr o crimă să se distrugă acest monument de archeologie, care are săpat pe fie-care piatră o amintire scumpă, şi un amănunt istoric.

Donjonul acesta maĭ posedă şi un ceas frumos, de cea maĭ veche construcţie, care cu toată întinderea nemăsurată a veacurilor pe care acele sale l'aû străbătut, maĭ funcţionează încă şi astă-zĭ destul de bine.

Donjonul acesta maĭ are şi privilegiul de a poseda o galerie, de pe înălţimea căreia călătorul poate admira în voe toată splendida vale a Muhruluĭ.

Prin urmare, toată lumea, şi archeologĭ şi profanĭ, poate să fie recunoscătoare municipalităţeĭ din Gratz, care a avut prevederea de a înscrie donjonul printre monumentele de utilitate publică.

Jean

Către cititorĭ

Anunțăm pe cititoriĭ noștri că vom publica bucuros orĭ-ce articole interesante privitoare la călĕtoriĭ saŭ vînătorĭ, în țară saŭ strĕinătate, ce ne vor fi trimise.

Articolele, scrise pe o singură parte a hârtieĭ, în scrisorĭ francate, vor fi adresate redacțiuneĭ «Ziaruluĭ Călĕtoriilor», str. Brezoianu 11, Bucureștĭ.

Reclama este sufletul comerciului

Anul IX. — No. 513. 10 Bani în toată țara Miercuri 7 Martie. 1907

ZIARUL CĂLĂTORILOR

SI AL INTÂMPLARILOR DE PE MARE SI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Lei 5. — pe an în toatățara
« 2.60 « 1/2 « « «

Redacția și Administrația :
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CALETORILOR
apare o dată pe sĕptĕmână
— MARȚEA —

O bandă de lupĭ apăru la o mică distanță. — (Vezĭ pag. 1704).

In stepele Rusieĭ

Fiind droghist într'un orăşel al districtuluĭ Rosisk, amicul meŭ Teodor Vinogradoff era nevoit să facă preumblărĭ dese prin satele vecine pentru a primi comenzĭ nouĭ, şi a le duce pe cele executate.

Pe la sfârşitul erneĭ, Vinogradeff făcu imprudenţa de a porni la drum pe un timp cât se poate de puţin favorabil.

Tata Maxim, vizitiul droghistuluĭ, se încercă în zadar să-l facă pe stăpânul sĕŭ a-şĭ schimba hotărârea.

Truda vizitiuluĭ fu în zadar; porniră la drum, punându-şĭ nădejdea în D-zeŭ.

Satul în care avea afacerĭ negustorul siberian era la o distanţă de vre-o treĭzecĭ de kilometri, şi cum calul era foarte bun, socoteaŭ să ajungă acolo în maĭ puţin de treĭ ore.

Orbit de vârtejurile de zăpadă carĭ 'l loveaŭ în faţă, tata Maxim nu maĭ putu să vadă nimica, chiar de la inceput. Drumul, acoperit de vîrtejurile viscoluluĭ, dispăru în curând. Sania se perdu în imensitatea câmpieĭ de zăpadă. In curând calul nu maĭ putu să înainteze, şi se vĕzură nevoiţĭ să se oprească.

Din fericire, viscolul care altă dată ţinea zile întregĭ, nu ţinu acuma de cât câte-va ore. Peste puţin, cerul deveni din noŭ senin.

Eşit din toropeala în care căzuse, calul începu să necheze, pentru a i se da obicinuita porţie de ovăz. După ce animalul sfârşi de mâncat, porniră înainte, mergând la întâmplare, pentru că drumul era cu totul perdut.

Lupiĭ

Câte-va momente trecură ast-fel; de o dată, calul începu să dea semne vĕdite de nelinişte. Porni într'un galop nebun, ca şi cum ar fi voit să scape de o primejdie care venea din urmă.

Neliniştiţĭ, ceĭ douĭ călătorĭ priviră în urma lor. Pe întinderea nemărginită a câmpieĭ de zăpadă se vedeaŭ treĭ umbre negre, alergând într'o goană nebună.

Eraŭ treĭ lupĭ.

— Suntem perduţĭ! murmură Vinogradoff; n'avem nicĭ o armă pentru a ne apăra.

— Ne vom apăra cu buteliile pe carĭ le avem, răspunse vizitiul. In adevĕr, sania era plină de sticle de rachiŭ, pe carĭ avuseseră grija să le ia, la plecare.

Maĭ aveaŭ din fericire cu dânşiĭ şi o sticlă de vitriol, care fusese comandată droghistuluĭ de către un notar. Vitriolul acesta îĭ scăpă pentru moment din încurcătură.

In adevĕr, câte-va momente după aceia, calul, nemaĭ putând înainta, căzu în genuchĭ, şi se rostogoli pe zăpadă.

Peste o clipă, lupiĭ eraŭ lângă dânşiĭ.

Dar sticla de vitriol îşĭ făcu efectul; douĭ lupĭ căzură la pămênt cu feţele oribil arse şi al treilea avu craniul sdrobit de una dintre sticlele vizitiuluĭ.

Situaţia râmânea încă, mereŭ disperată. Eraŭ singurĭ, noaptea, în mijlocul uneĭ câmpiĭ fără marginĭ. In fie-care moment, alţĭ lupĭ puteaŭ să răsară.

In cele din urmă, se hotărîră să părăsească sania, şi să pornească la întâmplare.

Salvarea

Spre norocul lor, eraŭ aproape de calea ferată siberiană.

In adevĕr, peste puţin auziră şueratul uneĭ locomotive.

Se repeziră înainte ca nişte nebunĭ; semnele lor disperate, strigătile nebune pe carĭ le scoteaŭ, atraseră atenţia mecaniculuĭ.

Din fericire, trenul mergea cu viteză scăzută, căcĭ alt-fel, totul ar fi fost în zadar.

Mecanicul opri trenul. Era şi timpul; în acelaş moment, la o mică distanţă apăru o droae de lupĭ.

Fiarele mirosiră prada, şi veneaŭ întru întâmpinarea eĭ.

Incă un singur moment de întârziere, şi ceĭ douĭ oamenĭ ar fi fost perduţĭ.

Vetor.

OMUL ŞI NATURA

Ochiul uneĭ muşte este format dintr'o infinitate de micĭ faţete. La microscop, s'aŭ putut număra pînă la patru miĭ.

* * *

In California, d. Dias, posedă aproape de San Jore de Lcreto, un câmp imens, plantat cu perĭ. Recolta anuală a acestuĭ teren aduce 1.250.000 câştig.

* * *

La Roma, nu ninge aproape nicĭ o dată. Apariţia zăpeziĭ este salutată de către societatea înaltă cu cel maĭ mare entuziasm. Se daŭ mese şi banch etc., care se prelungesc pînă la ore foarte tîrziĭ din noapte.

* * *

Memoria omenească a fost de curînd calculată de către un savant german.

Un copil poate ţine minte 500 de cuvinte; un adult, 20.000. S'aŭ remarcat casurĭ excepţionale, cum este de pildă acela al profesoruluĭ Osa Gray care-şĭ aminteşte numele a 25 000 de plante.

Sunt uniĭ indienĭ care pot recita, fără să se oprească, cele zece miĭ de versurĭ din «Rig-Veda». Chineziĭ şi câţĭ-va şefĭ aĭ triburilor polineziene, aŭ o memorie tot aşa de extra-ordinară.

Cât despre muzicanţĭ, toată lumea ştie că mulţĭ dintre eĭ pot cânta o zi întreagă, bucăţĭ diferite, fără să se servească de note.

* * *

Florile se conservă maĭ multă vreme dacă se face în tulpina lor o tăetură longitudinală, de vre-o cincĭ centimetri, care să plece de la bază. Dacă o floare este veştejită din pricina drumuluĭ pe care l'a parcurs maĭ înainte de a-ţĭ cădea în mână, cufundă-ĭ capătul tulpineĭ în apă clocotită. După aceea, taie partea opărită, facĭ tăetura menţionată maĭ sus, şi puĭ floarea într'un vas cu apă rece.

* * *

Extensibilitatea materieĭ. — Intinzând metalul conţinut în douĕ pietre de aur de câte douĕ-zecĭ de francĭ, poţĭ obţinea un fir metalic lung de două sute de kilometri.

Pentru a auri obiectele, se reduce metalul într'o dungă aşa de subţire, în cât aurul conţinut într'un napoleon ar fi suficient pentru a furniza aurială uneĭ trăsurĭ întregĭ.

Bumbacul de asemenea, este foarte extensibil; cu o livră de bumbac se poate face un fir lung de 140 kilometri.

* * *

Un mecanic regal. — Spre cea maĭ mare uimire a înalteĭ societăţĭ spaniole, tînărul duce de Saragossa, care are rangul de «Mare duce de Spania», s'a făcut mecanic la drumul de fier.

De douĕ orĭ în fie-care săptămână, îl poate vedea orĭ-cine, condncênd expresul de la Madrid la Saint-Sebastien, îmbrăcat ca toţĭ ceĭ-l'alţĭ mecanicĭ, trăind în intimitate cu dînşiĭ, uitător de titlul sĕŭ ducal, şi de imensa avere pe care o posedă.

De anul trecut deja, ducele ceruse îngăduiala de a conduce un expres, în urma unuĭ pariŭ pe care-l pusese. Anul acesta a trecut examene în regulă, şi a fost numit, oficial, mecanic al drumurilor de fier Spaniole.

* * *

Liniile telegrafice s'aŭ desvoltat foarte mult în ultimiĭ anĭ. Lungimea firelor din lumea întreagă este de aproape

2.000.000 kilometri, ceea ce reprezintă dublul lungimeĭ căilor ferate.

Iată repartiţia pentru unele state:

Statul	Lung. liniilor în km.	Lung. firelor în km.
Rusia	174.911	541.058
Franţa. . . .	119.866	571.242
Germania . .	134.072	497.021
Anglia. . . .	78.977	770.226
Italia	43.513	138.788
Suedia. . . .	9.566	29.116
etc. etc.		

* * *

Exportul Japonieĭ, după mărturia ultimelor statistice, este repartizat cum urmează: mătase brută, 89.000.000 de yens; hatubac 38 mil.; fire de bumbac 30 de mil.; cărbunĭ 15 mil., ceaĭ 10.000.000; articole diverse: chibriturĭ, porţelanurĭ, ironiĭ 110.000.000 de yens.

Industria japoneză se sileşte acuma să'ĭ transporte produsele maĭ cu seamă pe pieţele asiatice. Principalele sale cliente sunt în adevĕr: Ghina, Coreia şi Indiile engleze.

Japonia exportă în Asia mărfurĭ în valoare de 134.000.000 de yens; în Statele-Unite de 101.000.000 şi în Europa de 72 milioane.

* * *

Limba engleză. — «The Standard Dictionary» dă definiţia 'a 350.000 de cuvinte engleze saŭ anglicisme; dar nu este nevoe să cunoştĭ nicĭ a zecea parte din aceste cuvinte, pentru a fi un adevĕrat savant. Aşa, de exemplu, marele Shakespeare, nu întrebuinţează în operile sale de cât 16.000 de cuvinte. Milton s'a servit de vre-o 8000 de cuvinte, şi un om instruit, nu întrebuinţează de obiceĭ de cât 3000 saŭ 4000 de cuvinte.

Oamenĭ maĭ puţin culţĭ se mulţămesc să întrebuinţeze 500 de cuvinte şi prin unele părţĭ de la ţară, întîlneşte indivizĭ, carĭ nu întrebuinţează de cât vre-o 200 de expresiunĭ. Pentru a ceti un jurnal saŭ o carte oare-care, n'aĭ nevoe să cunoştĭ de cât vre-o două miĭ de cuvinte.

X. X. Z.

Lăcustele călătoare

Se ştie că în Algeria de multe orĭ lăcustele aŭ fost un adevărat flagel. Nu de multă vreme o nouă invazie de lăcuste a căzut pe capul acesteĭ ţărĭ. Lăcustele acestea par a fi venit dinspre ţinutul Maroculuĭ.

Se împrimăvărase. D'odată, peste întregul ţinut al Algerieĭ, năvăliră—întocmaĭ ca un uragan — aceste insecte. Cât aĭ clipi din ochĭ câmpiile se încărcară de lăcuste. Sub paşiĭ cailor şi al catârilor, aceste insecte mişunaŭ într'un roiŭ îngrozitor şi sfârşeaŭ prin a se ridica în sus în forma unuĭ nor, care înconjura şi pe caĭ şi pe călăreţĭ.

In câte-va ore acest flagel distruse totul: viĭ, portocalĭ, curmalĭ, măslinĭ şi grâne. Intregul verde al câmpuluĭ se transformă dintr'o dată într'o masă neagră şi aridă! Ceea ce este maĭ grozav, e faptul că aceste insecte nu se mulţumesc numaĭ să distrugă totul în urma lor, căcĭ dacă s'ar întâmpla ast-fel, locuitoriĭ ar considera asta ca o calamitate a ceruluĭ şi ar avea speranţe în anul viitor. De fapt însă nu se petrece aşa. După ce lăcustele distrug grânele, îşĭ depun ouăle în cantităţĭ considerabile. Depunerea ouălelor se întâmplă în primăvară şi tocmaĭ maĭ târziŭ ies micile insecte. Larvele sunt micĭ, de o culoare brună şi fără aripĭ la început. Aceste larve, mărindu-se, iaŭ numirea generală de lăcuste. Ele cu cât se măresc maĭ mult, cu atât se adună între ele, sfârşind prin a forma nişte adevărate mase, carĭ se îndreaptă în spre nord. Cu cât insectele cresc maĭ mult, cu atât masele se mişcă maĭ repede.

Lăcomia lăcustelor e de nedescris. Din cauza pagubelor făcute, arabiĭ sa tem de lăcuste ca de foc; de aceea chiar le-a dat denumirea de «narh».

Moisi a zis: «Voiŭ face ca lăcustele să vie în ţara voastră şi ele vor acoperi ast-fel pământul, că nu se va maĭ vedea nicĭ un colţ al luĭ, iar grânele vor fi distruse toate. Câmpiile voastre, ale servitorilor voştri şi ale egiptenilor vor fi acoperite de lăcuste».

Spunând ast-fel Moisi, n'a făcut de cât o profeţie. Cuvintele luĭ se împliniră. Cea d'a opta plagă care căzu pe capul Egiptuluĭ, fu lăcustele. Trecând p'acolo, ele îşĭ lăsară ouăle şi în urmă calamitatea fu de nedescris.

Cele maĭ frecuente invaziunĭ de lăcuste se văd în Algeria, pe coastele Africeĭ, în Asia Mică, în Grecia şi în Italia. Sîntul Augustin aminteşte de o teribilă ploae de lăcuste, care s'a întâmplat pe vremea luĭ şi carĭ lăcuste pe lângă că aŭ distrus grâne şi fructe, dar aŭ omorât şi un mare număr de oamenĭ.

«Lăcustele eraŭ aşa de numeroase — zice el— în cât distruseră toate grânele. Un vânt puternic le duse în spre mare şi apoĭ le aruncă din noŭ pe ţărm. Corpurile lor, distruse, făcură să se exale groaznicul microb al ciumeĭ, care numaĭ în regatul Numidieĭ ucise 800.000 de suflete».

Cititorul poate a auzit că acum un secol şi jumătate lăcustele aŭ pustiit groaznic Transilvania, Muntenia şi Moldova. Carol al XII, mergând să cucerească Polonia, îşĭ văzu, la un moment dat, armata asediată, înconjurată şi oprită de un nor de lăcuste călătoare. In anul 1799, de la Mugador la Tanger, întreg ţinutul fu acoperit de aceste insecte aducătoare de nenorocirĭ. Asemenea oraşele Marsilia şi Arles suferiră acest flagel al lăcustelor la anul 1813; aceste două oraşe se văzură nevoite să plătească 450,000 de leĭ pentru distrugerea a 90,000 kilograme de ouă.

Distrugerea ouălelor acestor insecte pare a fi adevăratul mijloc d'a scăpa de îngrozitorul flagel. Poate că odată se va izbuti să se poată fixa exact pe hartă diferitele centre de producţie ale acestor insecte, ca în urmă să se distrugă de specialiştĭ şi ouă şi insecte.

Am văzut că lăcustele la început sunt lipsite de aripĭ şi înaintează în mase compacte. Ele distrug şi merg în spre nord: aceasta e calea care o fac lăcustele. Acest obiceiŭ d'a merge spre nord şi d'a distruge totul în urmă, lăcustele îl urmează cu regularitate matematică. Nimic n'ar putea să le oprească de la această lege naturală. Lăcusta care moare în acest drum în spre nord, este imediat mâncată de cele care o urmează; ba ceva maĭ mult, e de ajuns ca una din ele să fie numaĭ rănită, pentru ca cele din spatele eĭ s'o mănânce.

In această călătorie în spre nord, lăcustele trec prin diferite transformărĭ, carĭ se fac oră cu oră şi care durează vre-o treĭ-zecĭ de zile. După acest timp lăcustele capătă aripĭ. In urma acesteĭ ultime matamorfoze, locustele îşĭ iaŭ zborul. Ca o furtună, masa de lăcuste o porneşte în spre nord. In această goană infinită flagelul se perpetuiază mereŭ. Din spre deşerturĭ îĭ vin mereŭ forţe nouĭ şi masa de lăcuste devine maĭ distrugătoare, maĭ periculoasă.

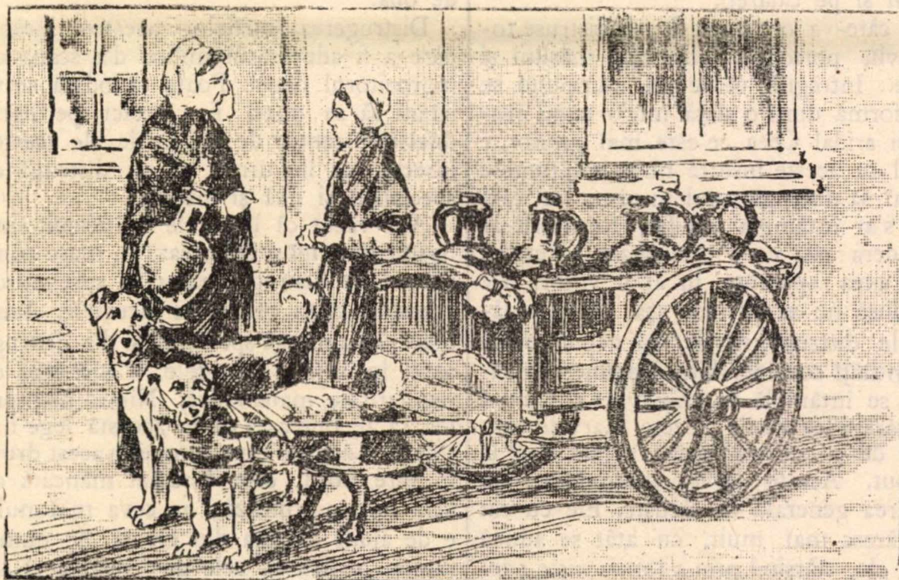
Pentru toate aceste motive, singurul mijloc d'a scăpa de ele este a le distruge ouăle. Aceasta este singura scăpare.

Dimineaţa în Olanda

Dacă plecĭ noaptea cu un tren în Olanda şi te deşteptĭ a doua zi fără să fi vĕzut nimic în timpul nopţeĭ, spectacolul care ţi se desfăşoară în faţa ochilor e cu totul deosebit de cel care l'aĭ putea vedea în orĭ-care altă ţară a Europeĭ. Pe străzĭ vezĭ casele înşiruindu-se în colorile lor roşiĭ închis saŭ roz deschis. La zidurĭ cu greŭ poţĭ observa tencuelĭ. Zidul din faţă se ridică până la coperiş ascunzĕndu-l şi luând forma unuĭ triunghiŭ ale căruia laturĭ sunt tăiate în formă de policioară. De multe orĭ zidul ia forma uneĭ clopotniţe saŭ a unor pavilioane conice. Aceste faţade nu aŭ de obiceiŭ maĭ mult de două ferestre pentru fie-care etagiŭ şi casele nu aŭ obicĭnuit maĭ mult de două etaje.

Nişte ornamente ciudate, carĭ de multe orĭ iaŭ forma unor arabescurĭ grosolane, înconjoară ferestrele şi uşile. Privite de departe, casele aŭ înfăţişarea unor edificiĭ de carton destinate pentru orĭ şi ce, afară de locuinţă. Casele cu toate acestea sunt foarte locuite, iar străzile mişună de lume.

In lumina din ce în ce maĭ pronun-

Dimineaţa în Olanda

ţată a soarelui, vezi pretutindeni servitoare cu coşniţa subsuoară ducându-se în spre piaţă. Costumele cari se obicinuesc aci în Olanda sunt foarte drăgălaşe. In ţinutul de la Rotterdam la Groningue, de la Nimègue la Harlem, toate servitoarele aŭ un costum de o coloare liliachie deschisă şi presărat cu floricele, steluţe saŭ cruciuliţe.

Când se pun la curăţat — care în Olanda joacă un mare rol—servitoarele îşi acoperă capul cu boneta ca acelea care le poartă bolnavii, iar în picioare incalţă nişte ghete mari albe. Să nu se creadă că aceste costume uniforme ar fi consecinţa dispoziţiilor unei corporaţii a servitoarelor, cari ş'ar fi făcut statute şi uniformă la fel. Nu. Acest lucru nu se datoreşte de cât modei şi ştim că moda a fost şi va fi în tot-d'a-una mai presus de ori şi ce. Capetelor blonde şi rotunde şi corpurilor bine făcute ale olandezilor le convin foarte mult culorile vii. Ştim că maestrul Rubens de multe ori a redat pe pânzele lui albul şi roşul îmbrăcămintei femeilor olandeze.

Cu mânecile sumese, cu gâtul descoperit, servitoarele aleargă încolo şi încoace şi sfârşesc prin a se opri la câte un gang unde se obişnueşte să se scrie p'o hârtie starea sanitară a cartierului.

In apropierea acestor femei tinere şi pline de viaţă, se văd din când în când şi bătrânele, care înaintează cu un pas trăgănat, legănându-se în dreapta şi în stânga şi oprindu-se de vorbă cu lăptăresele cari trec. In Olanda, lăptăresele îşi duc laptele — tocmai ca şi în Belgia şi Germania — în nişte vase mari de metal, aşezate într'o mică cărucioară trasă de nişte câini d'o inteligenţă rară.

In mijlocul femeilor cari furnică în toate direcţiile, făcând să strălucească culorile aprinse ale îmbrăcămintei lor, fac un contrast frumos bărbaţii cu hainele lor închise, cu mersul lor grăbit şi făcând mereŭ să iasă, cu o regularitate matematică, fumul alb al ţigărilor.

«Un olandez—scrie Diderot—este un alambic care trăeşte». De fapt, atât cei mici, cât şi cei mari, cu toţii fumează în Olanda. Pentru fie-care locuitor ţigara este «al şeaselea deget de la mână» şi «fumul o a doua respiraţie». Fumatul este una din maniile cele mai accentuate din Olanda şi societăţile contra fumatului nu-şi aŭ rostul aci, căci nu se văd de loc consecinţele grave ale nicotinei, cu tot abuzul de tutun care se face. Olandezii sunt foarte sănătoşi şi foarte inteligenţi.

CETATEA TORTURILOR

ROMAN DE AVENTURI

Herman se aplecă aşa de mult, deasupra victimelor sale, în cât nu-i mai vedeam acuma de cât linia imensă a spatelui.

— Şi pe urmă? mă întrebă dînsul.

— Ochii dragonului eraŭ formaţi de două smaralde minuscule, care eraŭ incrustate în diamant cu o artă infinită.

— Inelul însuşi, avea forma unui şearpe încolăcit?

— Perfect! Aşa dar, ai auzit şi d-ta vorbindu-se despre inelul acesta, Herman?...

— Spune-mi, cam câtă vreme este de când a dispărut lady Rhead?

— Sunt vre-o trei ani. Imi amintesc foarte bine că era în Octombrie. Afacerea a făcut un sgomot imens. Dar cu toate cercetările făcute, nu s'a putut ajunge la nici un rezultat; şi cu toate acestea te asigur că multă lume şi-a dat osteneala să pătrundă misterul, chiar în afară de lumea oficială. Aŭ răscolit cerul şi pământul.

— Cerul, poate; dar pămîntul...

— Ce voeşti să spui?

— S'a ştiut cel puţin, într'un mod pozitiv, în ce împrejurări a dispărut Lady Rhead?

— Dacă a fost la mijloc o răpire, fără îndoială că aŭ venit s'o caute acasă la dînsa. Servitorii ei declarau toţi că n'o văzuseră eşind în oraş în ziua aceia. Mai mult de cât atâta, când a venit poliţia să percheziţioneze, s'a găsit în apartamentele ei, urmele unei mari dezordini ca şi cum ar fi fost luptă şi rezistenţă desperată.

— Şi cu toate acestea, se'vitorii n'aŭ auzit nimica?

— Nimic.

— Şi spuneai că s'aŭ descoperit în casa ei urmele unui furt?

— N'am spus lucrul acesta. Lăzile sertarele, banii ei, aŭ fost găsiţi neatinşi. Numai că, s'a presupus premeditarea furtului, şi aceasta din pricina bijuteriilor pe care le purta de obicei d-na Rhead, şi mai cu seamă din pricina inelului despre care îţi vorbiam odinioară. In fapt, nu putea cine-va s'o răpească pe d-na Rhead, fără să-i răpească şi inelul, pentru că îmi aduc aminte că am auzit-o o dată, spunînd că purtase în tot-d'a-una inelul acela şi că nici nu putea să-l scoată din deget.

«Mă întreb însă, ce ar fi putut să facă tâlharii cu o asemenea bijuterie, care era cunoscută de toată lumea?

— Şi nu s'a descoperit nici un indiciŭ?

— Nici unul. Ah!.. ba îmi aduc aminte unul... S'a găsit o bucată de stofă, smulsă dintr'o haină care părea să fi aparţinut unui chinez!

— Atunci?

— Atunci, natural, cartierul chinezesc a fost cercetat cu deamăruntul. Locuitorii aŭ fost interogaţi unul câte unul. De alt-fel, mai pe urmă, s'a descoperit că bucata de stofă bănuită, făcea parte dintr'o cuvertură aşternută pe un divan. Dar d-ta, trebue să ai mai multe amănunte în această privinţă, de vreme ce îmi vorbiai odinioară despre inel.

— Inaintea d-tale n'am mai auzit pe nimeni vorbindu-mi despre inelul acesta.

— Şi cu toate acestea, d-ta însuţi îl descriai adinioară, în acelaş timp cu mine.

— Il descriam, pentru că 'l vedeam.

— Cum asta, pentru că 'l vedeai?

— Saŭ mai bine zis, pentru că 'l văd.

— Unde asta?

— Aici, pe masa mea.

— Ce spui, Herman?

— Am găsit inelul despre care îmi

vorbeaĭ d-ta, în stomachul acestuĭ guzgan.

Am făcut o singură săritură până la masa luĭ Herman, şi m'am dat îndărăt, înlemnit de oroare. Pe masă era inelul. Frumoasa bijuterie maĭ strângea încă în spirala eĭ de aur, o bucată de carne sângerândă. Recunoscuĭ un deget omenesc!

Emoţiunea pe care am resimţit-o fu aşa de puternică, în cât am rămas câte va momente incapabil de a pronunţa vre-un cuvânt. Herman privea inelul, plin de linişte. In cele din urmă l'am întrebat:

— Dar cum iţĭ explicĭ d-ta?..

— Ah!.. iartă-mĕ, răspunse dânsul; eŭ nu-mĭ explic nimica. Constat numaĭ.

«Să restabilim faptele. Iată un guzgan, care a fost capturat astă dimineaţă, în zorĭ, aproape de Stanley-Range. Dar se poate foarte bine ca guzganul acesta să vie de mult maĭ departe... Bucata de carne n'a fost de mult înghiţită, de vreme ce abia a fost atacată de sucurile gastrice...

D-ta ştiĭ bine că acesta este inelul d-neĭ Rhead?..

— Nu sunt douĕ inele ca acesta în toată lumea... Trebue să înştiinţăm poliţia, fără întârziere.

— Eŭ sunt de părere să lăsăm poliţia în pace. Dânsa nu va face alt-ceva, de cât să încurce lucrurile; şi mie mi se pare că şi aşa, sunt destul de încurcate.

— Răspunde-mĭ: Bucata de carne pe care o avem în faţa noastră, este, saŭ nu, un deget de femee?

— După toate aparenţele, răspunseĭ eŭ, aşa este. Dar dacă voeştĭ să tragĭ concluzia că degetul acesta a fost smuls de la mâna d-neĭ Rhead, cred că este de datoria mea să-ţĭ spun că te înşelĭ. Această femee avea nişte mâinĭ demne de inelul eĭ; nişte mâinĭ aristocratice şi curate, ca acelea ale uneĭ statuĭ. Şi bucata aceasta de carne nu pare de loc să fi avut asemenea glorioasă origină... Şi, apoĭ, cum îţĭ spuneam, inelul strângea foarte bine degetul; nu se putea mişca de loc. Priveşte cum joacă acuma.

Lucrul acesta nu ne dovedeşte nimica, răspunse Herman. In treĭ anĭ, mâna uneĭ femeĭ se poate schimba foarte mult, maĭ cu seamă în condiţiile prezente.

— Aşa dar, d-ta parĭ a crede următorul lucru: d-na Rhead a fost răpită şi asasinată într'un mod laş. După treĭ anĭ, guzganul acesta, răscolind pămîntul, a dat peste un rest din cadavrul eĭ?

— Eŭ n'am vorbit nicĭ de cum despre cadavru. Un cadavru nu sîngerează nicĭ odată aşa.

— Cum? Femeea aceasta este?

— Vie!... Da, sunt sigur, saŭ cel puţin era vie azĭ dimineaţă.

— Vie! Dar cum asta? Unde?

— Nu ştiŭ. Dar dacă raţionamentele mele sunt adevĕrate, de treĭ anĭ, femeia aceasta trebue să fi îndurat cele maĭ grozave chinurĭ!

— Dar nu e cu putinţă! Mi se pare că înebunesc! Cum voĭ putea oare să aflu vre-o dată?

— Eştĭ gata la orĭ-ce?

— La orĭ-ce, Herman.

— Atuncĭ, întoarce-te acasă. Inarmează-te bine. Nu spune nicĭ un cuvânt, nimănuia. La nevoe, să fiĭ gata să facĭ chiar sacrificiul vieţeĭ. Să viĭ să mĕ găseştĭ aicĭ, mâine, înainte de a se lumina de ziuă.

Toată noaptea nu m'am culcat. Mi se părea că trăesc în mijlocul unuĭ vis spăimîntător. Imĭ treceam din noŭ prin minte evenimentele de dimineaţă, şi toate mi se păreaŭ de neînţeles.

Cum se făcea că bucata aceea de carne rămăsese neatinsă?

Da, ştiŭ bine, e foarte adevărat că s'aŭ gasit adese-orĭ în stomahul guzganilor animale viĭ, insecte agitându-se, peştĭ ale cărora urechĭ maĭ palpitaŭ încă.

Dar urmele aceşteĭ femeĭ, pe care voim s'o regăsim vie după treĭ anĭ! Şi apoĭ, cum aŭ îndrăznit şoareciĭ s'o atace?

Cum de nu s'a apărat dînsa?

Cum de s'a lăsat să fie roasă ast-fel, fără să se zbată, fără să cheme în ajutor, fără să urle de durere şi de groază?

Unde era dînsa? In ce închisoare aşa de neagră fusese închisă, pentru ca să poată fi lăsată pradă unor asemenea torturĭ?

Cine o hrănise? Si din ce cauză era ţinută prizonieră şi chinuită ast-fel?

In timpul nopţeĭ, m'am echipat. Mi-am pus două revolvere în buzunar, am luat cartuşe destule, şi am eşit pentru a mă duce la Heman.

Când am străbătut cartieul Chinezesc, mi s'a întâmplat pentru întâia oară să-l găsesc deşert.

De o dată mi se păru că am călcat pe ceva, şi avuĭ o mişcare de groază când am vĕzut că era un guzgan. In clipa aceia, o umbră mare, care stătea înghemuită îndărătul unor panere, se ridică şi veni spre mine. Era un cerşetor chinez. Nenorocitul rîdea.

Am vrut să-ĭ arunc o monedă; dar când am întors capul, dînsul dispăruse.

Mi se păru că îl recunosc. Oare unde maĭ vĕzusem figura aceia?.. Dar, îmĭ spuneam eŭ, toţĭ Chineziĭ seamănă între eĭ.

In timpul acesta am ajuns la uşa luĭ Herman; am sunat şi mi s'a deschis îndată.

Profesorul stătea trântit într'un fotoliŭ, în faţa uneĭ mese bine garnisite. Tocmaĭ, îşĭ punea şervetul la gât.

Cum mĕ vĕzu mĕ întrebă:

Aĭ mâncat?

Mărturisiĭ că nicĭ nu mĕ gândeam la aşa ceva.

— Trebue să mănâncĭ, îmĭ zise el. Vom avea nevoe de toate puterile noastre. Ia loc şi serveşte-te, ca la d-ta acasă.

— Eĭ bine?.. îl întrebaĭ eŭ, după o pauză; te-aĭ maĭ gândit? Carĭ sunt concluziile pe carĭ le-aĭ maĭ tras de erĭ până azĭ?.. Ce vom face astăzĭ? In ce mod socoţĭ să lucrezĭ? Mi se pare imposibil să...

— Incetişor, încetişor! Ascultă-mĕ. Cred că 'ţĭ închipuĭ şi d-ta că am găsit cu ce să îmĭ timpul timpul de erĭ până azĭ.

— Şi aĭ descoperit ceva?

— Nicĭ de cum; n'am descoperit nimica. M'am mulţumit să cuget. Vom face îndată o mică preumblare în Scrub, în partea de est. Cred că acolo vom ajunge la un prim rezultat. In caz contrariŭ, ne vom gândi la alt-ceva.

— Şi ce socoţĭ d-ta să descoperĭ astădimineaţă?

— Iţĭ voĭ spune când vom fi acolo, sfirşeşte de mâncat şi fiĭ gata de plecare.

In curte am găsit treĭ caĭ înşeuaţĭ.

— Aşa dar, nu mergem pe jos? întrebaĭ eŭ.

— Vom merge călărĭ până în pădure. Trebue să ne silim a câştiga cât maĭ mult timp. Un servitor va veni cu noĭ şi se va întoarce cu caiĭ. Noĭ ne vom continua drumul.

Eştĭ înarmat?

— Hm, douĕ revolvere.

— Ia şi pumnalul acesta. Câte-odată armele care fac cel maĭ puţin zgomot, sunt cele maĭ folositoare. Aşa. Acuma să pornim la drum.

Când am ajuns în mijlocul câmpieĭ, se zăreaŭ primele raze ale auroreĭ. Ziua care era aproape să apară, mĕ impresionă într'un mod dureros. Câte-va stele maĭ licăreaŭ încă, icĭ şi colo, dar se stinseră şi acestea, una câte una.

Când se lumină bine de ziuă, eram foarte departe de oraş.

La marginea pădureĭ, am descălecat! Servitorul s'a întors singur cu caiĭ, şi noĭ ne am văzut înainte de drum.

Herman mergea înainte. El avea în mână o hartă a regiuneĭ, pe care făcuse maĭ multe semne cu un creion roşu. De maĭ multe orĭ se opri, şi lipindu-şĭ urechea de pămînt, rămăsese în ascultare. Apoĭ îşĭ vedea înainte de drum.

Toată dimineaţa o petrecuserăm ast-fel. Mă simţiam enervat. Pe la amiază, ne-am oprit şi am dejunat în grabă.

Apoĭ, vînătoarea aceia mută începu din noŭ. Nu înţelegeam nimica.

Herman rămânea mereŭ tăcut. Eŭ renunţasem de a-ĭ maĭ pune întrebărĭ, pentru că ştiam bine că nu-l voiŭ putea scoate din mutizmul sĕŭ.

Cu toate acestea seara începea să se apropie, Herman începu să-şĭ manifeste supărarea; nu găsise încă nimica. Eram foarte departe de Semo. Herman consultă din noŭ harta.

— Acuma nu maĭ suntem departe de puţurile dela Copper Spring, zise el. Va trebui să mergem pînă acolo...

— Bine, ziseĭ eŭ, să mergem.

Am maĭ mers înainte, încă o oră. De o dată, Herman se opri şi-mĭ apucă bra-

ţul. Apoĭ se aplecă, îşĭ lipi urechea de pământ şi ascultă.

— Ascultă şi d-ta, îmĭ zise dînsul; n'auzĭ nimica?

Un sgomot înăbuşit, pe care l'am confundat la început cu zvâcnitul proprielor mele tîmple, ajunse până la mine.. Puţin câte puţin, am distins un zgomot de paşĭ, un murmur neînţeles de vocĭ... Mi se păru chiar că un strigăt ascuţit rupse tăcerea câmpieĭ... Apoĭ, din noŭ, murmure înăbuşite, un zgomot vag ca acela al uneĭ marĭ mulţimĭ în mers, dar departe, foarte departe.

Herman se ridică de la pămînt. Mi s'a părut chiar că observ oare-care paliditate pe figura sa.

— Aicĭ este furnicarul, zise dînsul, şi furnicele sunt la lucru!... Nu ne maĭ rămâne acuma de cât să descoperim intrarea... Pînă atuncĭ, e vorba acuma să fixăm bine punctul în care ne aflăm.

Am fixat cu preciziune locul în care ne aflam şi apoĭ am continuat vînătoarea aceia bizară şi misterioasă, care începea să mă pasioneze.

Cum începea să înopteze, am pornit pe drumul care ducea la puţurile de la Copper-Spring.

Mergeam foarte repede. Maĭ încolo, am întâlnit un om în zdrenţe, care mergea aplecat. L'am lăsat în urmă. Era un cerşetor chinez. Mi s'a părut că-l recunosc pe acela care-mĭ ceruse de pomană de dimineaţă.

Mergea muşcând cu poftă dintr'o bucată de peşte uscat, pe care-l ţinea în mână.

Rîdea singur şi părea că nicĭ nu ne văzuse. In curînd îl lăsarăm departe în urma noastră.

Când ajunserăm la puţurile de la Copper-Spring, Herman se opri şi privi în jurul săŭ.

Imprejurul puţurilor se ridicase un sat. Cele maĭ multe case eraŭ de fermierĭ şi de colonĭ. Intâlniaĭ de asemenea şi mulţĭ păstorĭ, saŭ maĭ bine zis, păzitorĭ de boĭ, cow-boy. Une orĭ, treceaŭ negustorĭ chinezĭ, negustorĭ de orez şi de papucĭ maĭ cu seamă.

Foarte arare-orĭ numaĭ, ţi se întâmpla să întâlneştĭ câte o trăsură condusă de un englez, care organizase împreună cu invitaţiĭ săĭ o vânătoare maĭ mare. Se îndreptaŭ în spre pădurile de eucaliptus.

In piaţa satuluĭ eraŭ instalate câte-va prăvălioare micĭ. Una dintre ele era o fierărie; ciocanele cădeaŭ fără întrerupere, producând un zgomot enorm. Alăturĭ obloanele uneĭ prăvăliĭ de cereale eraŭ pe jumătate în jos. Un negustor chinez stătea în prag.

Din când în când hamalĭ chinezĭ, purtând panere în spate, intraŭ în această prăvălie.

In stradă trecătoriĭ eraŭ foarte rarĭ.

Herman se întoarse de odată spre mine.

— Vorbeştĭ chinezeşte? mĕ întrebă dînsul.

— Destul de binişor.

— Aĭ fi în stare să susţiĭ o corvorbire?

— Aşa cred.

— Atâta ne va fi de ajuns... Aĭ mereŭ pinteniĭ cu d-ta?

— Uite!.. e adevărat... Am uitat să mi-ĭ scot când am descălicat.

— Rupe unul din eĭ.

— Cum asta?

— Rupe unul dintre pintenĭ; dar fă lucrul acesta ca din nebăgare de seamă.

Am încercat să ascult sfatul savantuluĭ. Cu oare-care sforţare, am reuşit să rup în două unul dintre pintenĭ.

— Bine, zise Herman; acum ia amândouĕ bucăţile şi du-le fierarulul să le repare.

Australianul căruia îĭ întinsesem bucăţile pintenuluĭ, le luă, le examină cu atenţie şi zise:

— Ne trebue cel puţin o jumătate de oră pentru ca să reparăm pintenul acesta.

— Bine, zise Herman cu voce tare. Dar te rog să lucrezĭ repede; caiĭ noştri sunt departe şi am dori să plecăm pînă nu înoptează.

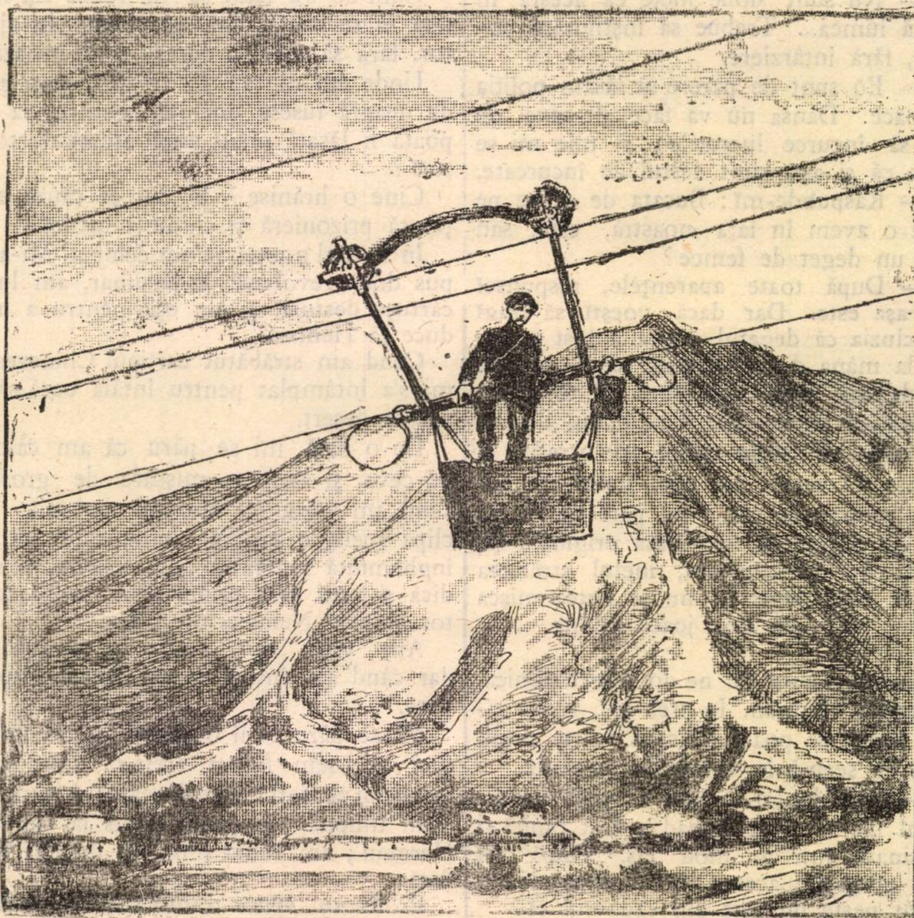
In timp ce meşteşugarul îşĭ aprindea cărbuniĭ, Herman mĕ trase de o parte şi îmĭ zise:

— Du-te de te aşează aproape de prăvălia negustoruluĭ de grâne; aprinde o ţigară şi ia atitudinea unuĭ om care nu observă nimic din câte se petrec în jurul săŭ. Să asculţĭ tot ce se va spune, să priveştĭ tot ce se va petrece. Să nu-ţĭ scape nicĭ un amănunt, orĭ cât de puţin important ar fi.

In timp ce eŭ mĕ grăbeam să-l ascult, Herman intră în prăvălia chinezuluĭ.

Negustorul îl salută cu multă ceremonie şi-l întrebă în limba chineză ce dorea.

(Va urma)

Piramidă de ascensiune.

IN MUNŢI

Accidentele anuluĭ trecut

In fie-care an, statisticianiĭ conştiincioşĭ ne aduc cifra accidentelor petrecute în munţĭ.

Un italian ne asigură că în 1906 aŭ fost 161 de accidente, dintre care 65 mortale. Iată o cifră destul de exagerată, cu toate că se aplică tuturor munţilor din Europa.

D. Bazella observă că, alpiniştiĭ loviţĭ de nenorocire, sunt în majoritatea cazurilor elveţienĭ saŭ germanĭ.

Explicarea acestuĭ fapt este cât se poate